

Giới thiệu Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!

Cô bé đáng yêu ngây thơ Mạc Từ Nhan vốn còn chưa biết mùi đời, trong sáng như tuyết, bỗng trong chốc lát trở thành "phu nhân" của Bạch thiếu - người được mệnh danh là ác ma chỉ vì một chút gọi là "lòng thương người" kia...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cái miệng hại cái thân (1)

Trên chiếc giường cỡ lớn, một cô gái vẫn còn chần ảm nệm êm kia đang say giấc ngủ, ngáy o o với tư thế rất chi kì quái. Bên dưới, cách đó không xa, một "đồng hồ" đang nằm an nghỉ, nát đến tột tể, nhìn vào mà thấy thương. Bỗng chốc, một tiếng hét vô cùng "nhẹ nhàng" vang lên - TỬ TIỂU YÊU, MAU DẬY NGAY CHO BÀ !

Vậy mà cái người nằm trên giường đâu có nghe, vẫn cứ an phận nằm trên giường rất ư là vô tư, ngáy o o như bình thường

RẦM RẦM

- MẠC...TỬ...NHAN

Cô gái có tên Mạc Từ Nhan kia không hện mà rằng liền bật dậy, mặt mày tươi như hoa, cười nói

- Ahaha, mẫu hậu đại nhân...con dậy rồi

- Có biết hôm nay là ngày gì không hả ?

- Con biết mà, mẹ cứ nhắc hoài à

- Thế hôm nay là ngày gì ? - Bà Mạc cười "hiền" hỏi

- Con không biết

Cô lấy tay xoa xoa đầu, cười toe toét, cái điệu rất chi là muốn ăn đòn

- CÁI CON BÉ NGỐC NÀY, CÒN KHÔNG MAU VÔ ĐÁNH RĂNG RỬA MẶT RỒI MẶC ĐỒ, HÔM NAY LÀ LỄ TỐT NGHIỆP ĐẤY !

- AAA, mẹ nhắc con mới nhớ

Mạc Từ Nhan tức tốc chạy vào phòng tắm sửa soạn, hôm nay cô ngủ nướng, tất cả cũng chỉ tại cái cuốn tiểu thuyết cầu huyết kia mà, huhu quả này chết chắc. Ăn hành đến nơi rồi !!!

10 phút sau

- Ba mẹ, CON ĐI ĐẤY Ạ !

- Việc gì phải vội thế con gái, ngồi xuống ăn sáng đi đã - Ông Mạc buông tờ báo trên tay xuống, nhẹ nhàng nói

- Con trễ rồi, tạm biệt ba mẹ

Trước khi đi cô không quên tặng cho papa mình một nụ hôn gió tạm biệt, vẫy vẫy tay chào ông rồi vọt lẹ

Mạc Từ Nhan đi trên đường, thờ dài sườn sượt, cô đơn một mình thế này thật chán quá nha, chẳng vui gì cả.

Đang thơ thần nhìn ngó xung quanh, chợt có một bóng người chạy qua, không may vấp phải, ngã đè lên người cô

- Cứu tôi với, cứu tôi...

Một cô gái ngũ quan xinh đẹp, sắc xảo, đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm vào cô, luôn miệng cầu cứu. Mà cái tình hình vớ vẩn gì đây, đang yên đang lành, thành phố văn minh thế này, chẳng lẽ lại có tên sở khanh ?

- Cô sao thế ?

- Cứu tôi...có kẻ biến thái...

Haha,phục mình quá,đoán trúng phóc,có kẻ sở khanh thật nha

- Được rồi,cô cứ bình tĩnh,nói tôi nghe chuyện gì đang xảy ra ?

- Tôi...hức...oa oa... - Đến đây cô ta rống to hơn,khiến cho Mạc Từ Nhan giật cả mình,cuống cuồng không biết phải làm thế nào

- Cô...đừng khóc,bình tĩnh đi a...kể tôi nghe hán làm gì cô,rồi chúng ta đến đồn cảnh sát...

- Hán ta...

Bỗng nhiên,một tốp người (khoảng chừng 5-6 tên) liền chạy đến,mặt mũi bặm trợn khiến ai nhìn vào cũng phải chết sững,Mạc Từ Nhan cũng không hơn gì,sợ đến toát mồ hôi,nhưng miệng lưỡi vẫn cứng như thường

- Mấy người ban ngày ban mặt lại đi ăn hiếp con gái nhà lành,tin tôi báo cảnh sát không ?

- Tôi thách cô đấy !

Một người đàn ông bước ra...tên này...thật sự rất đẹp trai a...giống y như mỹ nam trong ngôn tình vậy,thật sự rất soái...

Aaa,không được,mi đang nghĩ cái gì vậy hả Mạc Từ Nhan ? Hán là biến thái,là biến thái đó !

- Thách cái đầu nhà nguoi,nguoi nghĩ nguoi là ai hà tên biến thái kia ?

Mạc Từ Nhan đứng bật dậy,chỉ tay về phía người đàn ông kia,hét lớn

Hán cười lạnh,con nhỏ này,ăn gan hùm mới dám chửi hán như vậy,đương nhiên là đang chui đầu vào chỗ chết,được lắm !

- Cô ta,là người của tôi !

- Người cái rắm ! Anh ý mình giàu ăn hiếp kẻ nghèo hả ? Hạng người như anh thật không ra gì - Cô cười khẩy,hai tay chống nạnh,kiêu ngạo nói

- Cô...được lắm ! Các người mau đưa Hải Đường về,giam cô ấy lại,không được để trốn thoát. Còn cô ta... - Hán cười nửa miệng,mặt gian tà,nói - Đem về,ta sẽ có cách xử lí !

- Aaa,tên biến thái,mau thả ta ra !

Mạc Từ Nhan hét sức vùng vẫy...thôi rồi...lỡ đụng lắm người,lại còn là tên ác ma nữa,đời cô...từ đây là chấm hết...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cái miệng hại cái thân (2)

- TÊN BIẾN THÁI VÔ SỈ KIA MAU THẢ TA RA ! TA NGUYỄN RỬA 69 ĐỒI NHÀ CÁC NGƯỜI,ĐI CHẾT HẾT ĐI !!! Mạc Từ Nhan hét tướng lên với tần suất không hề nhỏ,volume mờ to hết cỡ. Ahuhu,con đã làm gì sai chứ ? Chỉ bảo vệ công lí cho một cô gái không quen biết...con làm như vậy là sai sao hả ông giời ?? Chốt lại một câu...CON HẠN ÔNG...

- Phong...em xin anh...tha cho cô ấy,là lỗi của em...xin anh...

Cô gái tên Hải Đường khản khoản cầu xin,nhưng người đàn ông mặt vẫn không một chút cảm xúc,lạnh giọng nói

- Lỗi của em,em phải chịu,còn cô ta...đắc tội với tôi,không thể tha thứ !

- Xin anh...em xin anh...em sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời anh,anh tha cho cô ấy...

- CÂM MIỆNG !

Hải Đường cô đánh bất lực,nơi khoé mắt liền lăn xuống những giọt nước trong suốt,đôi bàn tay trắng nõn đan chặt vào nhau,chốc chốc lại run lên.Cô rất sợ...sợ anh,sợ cả cô gái kia sẽ xảy ra chuyện...vì cô,vì cô ngu ngốc nên mọi thứ mới thành ra như vậy...là do cô

- Hải Đường, mau lên xe !

Cô ngậm ngùi, miễn cưỡng bước lên chiếc Lamborghini sang trọng, lấy tay quệt đi những giọt nước mắt còn vương vãn trên khuôn mặt, tâm trạng rối như tơ vò. Mạc Tử Nhan hai tay hai chân bị trói chặt, được đặt ngồi bên cạnh hắn, muốn ngo ngậy không được mà giãy giụa cũng không xong, trong lòng đang gào thét, nguyên rủa cái tên MD ngồi bên cạnh mình

" Tên vô sỉ đáng ghét, ta hận ngươi, ta rủa tổ tông ngàn đời nhà ngươi có mắt thì mù có tai thì điếc, ăn cơm bị nghẹn uống nước bị sặc, đi lên núi bị hổ vồ xuống biển bị cá mập xoi, đi bộ bị đâm cụt hai chân mà đi xe bị tông đến bại não, ta hận ta hận, ta rủa ta rủa !!!! CHẾT ĐI... "

- Hải Đường, nếu về sau còn dám trốn thoát khỏi tôi, em biết hậu quả là gì rồi đấy

Hải Đường gật gật đầu, cảm xúc trên mặt rất khó tả, khiến Mạc Tử Nhan cô cũng cảm thấy tò mò về quan hệ của hai người này

- Tốt lắm, bảo bối ngoan, tôi nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc

Hắn bây giờ không còn cái vẻ lạnh lùng, băng đá ấy nữa, mà thay vào đó trên khuôn mặt đẹp như tượng tạc kia là vẻ ôn nhu, chiều chuộng, dịu dàng đối với người con gái tên Hải Đường ngồi bên cạnh

Hừ...hắn định diễn phim tình cảm Hàn xéng cho ai coi vậy ? Nếu là Mạc Tử Nhan cô thì thả xuống chơi với diêm vương còn hơn là phải yêu hắn, rồi còn ở bên cái loại như hắn, cô thật không chịu nổi, huống gì là cô gái kia

Xe dừng lại ở một toà biệt thự mang phong cách Châu Âu vô cùng tinh tế, khiến Mạc Tử Nhan có chút hoa mắt, há hốc mồm

Nhà tên này ăn gì mà bụi vậy trời ?

Cánh cửa xe bật mở, một tên vệ sĩ to con hằm hè kéo cô ra một cách thô bạo, giọng phi báng

- Con nhỏ này, mau đi ra nhanh !

- Ngươi có điên không, tay chân ta bị trói mà ngươi kêu ta đi nhanh lên, đi bằng niềm tin à ?- Cô phản bác

- Chết đến nơi rồi còn thích mạnh miệng, mau đi !

- Ngươi phải cởi trói chân ta ra thì ta mới đi được chứ

- Cởi thì để mày chạy trốn à ? Tao đâu có ngu

- Cởi trói cho cô ta !

Hắn trừng mắt, bất giác trên môi liền hiện lên một nụ cười, chỉ là thoáng qua nên không ai để ý thấy

Hắn nắm tay Hải Đường đi vào trong, rồi dẫn bà quản gia và mấy người giúp việc đưa cô vào phòng, khoá cửa lại, đến khi nào có sự cho phép của hắn thì mới được mở, ngày đưa cơm ba bữa như bình thường. Và tất nhiên, dặn dò cả mấy tên vệ sĩ, nếu để cô trốn thoát, hậu quả sẽ rất nặng

Xong xuôi, hắn lại chợt nghĩ đến con chuột bạch bé nhỏ xấc xược còn đang ở ngoài, hai tay đút túi, thông thả đi ra

- Cô bé, đến lúc chơi đùa rồi !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Kế hoạch trốn khỏi ác ma (1)

- Cô bé, đến lúc chơi đùa rồi !Hắn cười ma mị, đưa bàn tay to lớn khế vuốt khuôn mặt trắng trẻo, xinh xắn kia, Mạc Tử Nhan không chịu được liền rùng mình một cái. Xác định là mình vào nhầm hang, mà lỗi cũng do cô cứu người không đúng lúc, giờ chỉ còn cách xin xỏ là trên hết

- Tha cho tôi nha ! - Cô nói tình queo

- Tha ? Cô đùa tôi đấy à ? Nghĩ vậy là xong sao ? - Hắn đen mặt

Đồng cỏ mênh mông cái tên khôn kiếp này

- Xin anh đẩy,tha cho tôi - Cô nhún nhường

Hắn không nói không rằng,liền kéo cô đi vào trong nhà,thẳng tay vút mạnh cô lên ghế,Mạc Từ Nhan khẽ xoa xoa móng,mặc dù là sofa,nhưng với lực mạnh như vậy,đương nhiên cũng không tránh khỏi đau đớn truyền đến

- Đau đó nha !

- Tên cô là gì ?

- Hỏi làm gì ?

- Trả lời tôi,tôi lập tức thả cô ra

Mạc Từ Nhan mắt sáng hơn đèn pha,nhìn vào tên ác ma trước mặt,không chần chừ liền trả lời

- Tôi là Mạc Từ Nhan

- Bao nhiêu tuổi ?

- 17

Tốt lắm,xem ra con chuột bạch này còn nhỏ mà đã dám cứng đầu cứng cổ như vậy, chỉ bằng giữ lại làm thú vui riêng,thả đi thì rất uổng phí a

Hắn trên mặt liên hiện lên hai chữ " Gian tà " rõ ràng rành,rnhưng ai đó lại đâu có phát hiện,chỉ chăm chú cười như một con điên với cái ý nghĩ " Ta sắp được thả đi rồi ! "

- Anh thả tôi đi được chưa ?

- Thả ?

- Ừ

Hắn nhìn ra ngoài,nói một câu

- Trời sắp tối rồi,hôm nay ở lại,mai cô sẽ được về

- Hà ?

Giờn hà ? Giờ mới là buổi sáng mà ?

- Anh...

- Các người mau đưa cô ấy lên phòng nghỉ ngơi,tôi có chút chuyện,sẽ về sau,nhớ canh chừng Hải Đường cho tốt

- Vâng - Máy tên vệ sĩ đồng thanh

Hắn phẩy tay rồi đi ra ngoài,không kịp cho cô ớ ú câu nào

- Ó...này...

AAA,tên lừa bịp,dám nói dối ta,tên độc ác vô lương tâm,tính tình bản bựa kia !!!!

Mạc Từ Nhan được đưa vào một căn phòng lớn,bên trong cũng chỉ như bao phòng ngủ bình thường,chỉ khác là sang trọng hơn.Cô chán nản nằm ườn ra giường,thở dài một tiếng,ánh mắt chợt trùng xuống,không biết ba mẹ giờ này ở nhà có đang cuống cuống tìm cô không nữa,cô lo quá...tất cả cũng chỉ tại cái tính lau chau này mà giờ lại dẫn đến cơ sự này đây ! Thật không biết nên khóc hay nên cười nữa

Mạc Từ Nhan suy đi nghĩ lại,cuối cùng ngủ lúc nào không hay

Cốc cốc (Tiếng gõ cửa vang lên)

Mạc Từ Nhan liền dụi mắt tỉnh dậy,thuận tiện hỏi một câu

- Ai đó ?

- Thưa cô,thiếu gia kêu tôi lên gọi cô xuống ăn tối

- Tôi không đói

Hắn ta xem ra cũng không tệ bạc như cô tưởng,bây giờ cô thật sự rất đói,nhưng ăn tối với tên ác ma đó thì thà cô nhịn đói còn tốt hơn. Cô cười khổ,thật tệ quá

Mạc Tử Nhan liền nằm xuống,tiếng gõ cửa một lần nữa lại vang lên

- Gì nữa - Cô hơi gắt lên

- Thưa cô,mời cô xuống ăn tối

- Tôi đã bảo là tôi không đói ! Máy người thật phiền phức

- CÔ NÓI AI PHIỀN PHỨC ?

Cánh cửa đột nhiên bật mở,Mạc Tử Nhan liền bật dậy,nhú mồm tức tối

- Còn không muốn xuống ?

- TÔI...KHÔNG...ĐÓI

- Không đói cũng phải xuống

- Nếu có thời gian lo cho tôi thì anh nên dùng cái thời gian quý báu ấy dành cho Hải Đường đi !

Hắn nghe mấy câu này từ chính miệng cô nói ra,trong lòng đột nhiên có chút tức tối,ánh mắt hắn lên tia giận dữ

- Tại sao không muốn xuống ? - Anh lạnh lùng hỏi

- LÀ ANH BẮT CỐC TÔI,CÒN HỎI TẠI SAO Ừ ? ANH CÓ BIẾT BÂY GIỜ TÔI CẢM THẤY THỂ NÀO KHÔNG ? ĂN ? NHÌN MẶT ANH SAO TÔI NUỐT NỒI,ANH NÓI ĐI,TẠI SAO LẠI BẮT CỐC TÔI ? NẾU LÀ VỀ CHUYỆN HỎI SÁNG THÌ TÔI XIN LỖI,SẼ KHÔNG XEN VÀO CHUYỆN CỦA HAI NGƯỜI NỮA,ANH LÀ TÊN DỐI TRÁ,MAU THẢ TÔI RA,THẢ TÔI RA !!!

Mạc Tử Nhan không nhịn được mà hét âm lên,trên mi liền vương lệ,từng giọt,từng giọt bỗng chốc lăn xuống hai bên má,cô cho dù là bướng bỉnh,đanh đá,nhưng cảm xúc của cô...cũng đều tuôn theo dòng nước mắt như bao ai kia

- Được rồi,tôi sẽ thả cô về,đừng có khóc

Thấy cô như vậy,trong lòng hắn liền có chút không thoải mái

- Thật chứ ?

- Thật

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Kế hoạch trốn khỏi ác ma (2)

Mạc Tử Nhan khề lau nước mắt,đột nhiên hắn bật cười,đẹp đến mức làm cô ngỡ ngàng chín mặt,lấp bắp- Cười...cái gì...chứ ?

- Xem xem,cái mặt cô bây giờ thật chẳng khác gì ma đi dọa người

- Mặc kệ tôi,phiền gì đến anh...hử !

Cô chạy nhanh vào nhà vệ sinh,soi mình trong gương,chính cô cũng suýt thì ngã ngửa.Vâng,tình hình là thế này: Tóc thì bù xù như ma đói,mắt hơi sưng lên,mũi thì tèm lem nước mắt,quả là hắn nói không sai ! Trông cô chẳng khác gì ma đi dọa người !

Mạc Tử Nhan rửa mặt,chính đốn lại mọi thứ rồi đi ra ngoài,thấy cái tên kia vẫn mặt dày ngồi đấy,không chịu đi

- Anh còn ngồi đây ?

- Mau xuống ăn tối,rồi tôi sẽ cho người đưa cô về !

- Anh nói thật chứ ? - Cô ngờ vực hỏi, thật không thể tin tưởng cái tên biến thái điều toa này được

- Thật,cô hỏi lần này là lần thứ hai rồi đấy

- Vậy tôi tin anh lần này ! - Cô mỉm cười - Tôi đói rồi !

(T/g: Có ai như mẹ này không ? Bất cóc mà vẫn thoải mái hưởng thụ,cạn lời (=_ =))

- A,mà quên chưa hỏi,tên anh là gì nhỉ ?

- Cô không cần phải biết

" Đồ ki bo,có cái tên cũng không thèm nói cho người khác biết..." - Cô bĩu môi

Hắn đi đằng sau cô,ánh mắt liền trở nên chăm chú,cô gái này...không hiểu sao lần đầu gặp mặt đã cảm thấy rất khác lạ,cô ương bướng,khó bảo,thật khiến người khác thấy thú vị,chính vì thế mà hắn mới bất cóc cô đem về đây

Hắn là cô rất giống Hải Đường hồi còn nhỏ,cô ấy cũng ương bướng,đôi lúc lại tính nghịch giống cô vậy.Hải Đường từng nói,cô rất yêu anh,anh cũng như vậy,cũng rất yêu cô...nhưng giờ thì sao ? Cô trốn tránh,xua đuổi,thậm chí còn bỏ trốn khỏi anh.Cho dù là thế,anh vẫn muốn chiếm giữ cô,sẽ bắt ép cô làm vợ mình bằng bất cứ giá nào...

- Anh sao thế ? - Mạc Từ Nhan khua khua tay trước mặt hắn,kéo hắn ra khỏi những suy nghĩ vừa rồi

- Không sao

Mạc Từ Nhan liền gật đầu,rồi lại sực nhớ đến Hải Đường,liền hỏi hắn

- Còn Hải Đường,anh không định kêu cô ấy xuống ăn sao ?

- Lát nữa sẽ có người bê com lên,cô không cần lo

- Nhưng chẳng phải ăn đông người sẽ tốt hơn sao ? Cũng vui nữa

- Tôi nói rồi,với lại chuyện này cũng không phiền đến cô phải lo

- Thật chẳng hiểu nổi quan hệ của hai người nữa - Mạc Từ Nhan nhún vai

Quan hệ của Hải Đường và hắn ư ? Đúng thật là hắn cũng chẳng hiểu nổi nữa...

Trên bàn ăn,các món được bày ra rất thịnh soạn,đúng là nhà giàu có khác nha ! Ăn uống thôi cũng tốn kém

Mạc Từ Nhan hai mắt sáng rực,nhìn rồi lại trở về bình thường,thậm chí là còn iu xiu hơn trước

- Cô sao thế ?

- Tôi...không muốn ăn nữa,tôi muốn về

- Tại sao ?

- Tôi lo cho ba mẹ...tôi muốn về

- Vậy tôi cũng không ép cô ! - Hắn bình thản nói,nhưng bên trong lại có phần không nỡ

Cô gật đầu,rồi hỏi

- Tên anh là...

- Bạch Thế Phong,nhớ cho kĩ..Tôi tên Bạch...Thế...Phong - Hắn nhấn mạnh

Mạc Từ Nhan gật đầu tập hai

Tại nhà họ Mạc

- Anh à ? Sao rồi,cảnh sát nói sao ? -Bà Mạc lo lắng hỏi,nước mắt giàn giụa

Ông Mạc lắc đầu,rồi ôm bà vào lòng

- Huhu,mắt nó...em thà chết còn hơn...con gái chúng ta...nó...

- Em không được nói thế,con bé sẽ không sao...

Chiếc xe trở Mạc Tử Nhan về dừng lại trước cổng nhà họ Mạc,cô không chần chừ liền bước nhanh xuống xe,chạy vào nhà

- BA MẸ !

- Nhan nhi con ! - Bà Mạc mừng rỡ nói - Con...không sao chứ ?

- Con không sao

- Cả buổi trời con đã đi đâu ? - Ông Mạc sốt sắng hỏi,thật sự ông rất lo cho cô

- Con...chuyện dài lắm ba mẹ...

- Thôi được rồi,mau đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi,mẹ nấu gì đó cho con ăn,đói lắm rồi phải không ?

- Dạ - Mạc Tử Nhan mỉm cười

Cô đi lên phòng,khoá cửa lại rồi bắt đầu lấy đồ đi tắm

Hôm nay cô mệt mỏi lắm rồi !...Cái tên ác ma kia,mong là sẽ " Hẹn ngày không tái ngộ "

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kế hoạch trốn khỏi ác ma (3)

Ngâm mình trong bồn nước nóng,cô cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Ahaha,thoát khỏi tên kia,sao mà cô không thấy vui được chứ !Mạc Tử Nhan bước ra khỏi phòng tắm,trên người còn quấn một chiếc khăn,mái tóc còn ướt,từng giọt nhỏ xuống đôi vai trần trắng nõn kia,khung cảnh người con gái đẹp mê hồn...

Cô không thuộc dạng típ người xinh đẹp hoàn hảo đến mức nghiêng nước nghiêng thành,nhưng phải nói là có một vẻ đẹp riêng,đã từng khiến cho bao chàng đồ rầm rầm.Mạc Tử Nhan cô...nhớ lại cũng đã từng có mối tình đầu với một người...nhưng...

Cộc cộc

Tiếng gõ cửa làm cô giật mình,vội về ra mở cửa. Là mẹ cô - Bà Mạc tay còn bưng tô cháo nóng hổi,ôn nhu nói

- Ăn chút cháo đi con

- Cảm ơn mẹ

- Khụ...mặc đồ vào đi đã - Bà ho nhẹ

- A...

Cô suyt chút nữa thì quên mất,còn định để nguyên vậy xuống nhà...chắc hôm nay cô phải đi đào cái hố quá

Mạc Tử Nhan chọn một chiếc áo thun và quần bò jean đơn giản mặc lên người,xong rồi Ngồi xuống bàn ăn tô cháo còn nóng mà bà Mạc vừa mang lên ăn xong,cô liền nằm lãn ra ngủ...hôm nay mệt lắm rồi !

Tại Bạch gia

Hải Đường Ngồi nép vào một góc,khuôn mặt gọn chút buồn,nước mắt đã ngừng chảy,nhưng nỗi khổ trong lòng vẫn cứ tuôn không dứt

- Tiểu Thư, tiểu thư ăn chút gì đi, cả ngày nay tiểu thư đã chẳng ăn gì rồi - cô người hầu lo lắng

- Tôi không đói...

- Tiểu Thư...

- Hải Đường, nếu em không ăn, em biết hậu quả là gì rồi đấy !

Hắn bước vào, khuôn mặt lạnh như băng, giọng trầm trầm nhưng lại khiến người ta cảm thấy sồn gai ốc...

Cô khẽ lấy tay gạt những giọt nước mắt, run run cảm thìa xúc một miếng cơm đưa lên miệng, thật sự cô không thể nuốt trôi một miếng cơm, Nhưng nếu không hắn sẽ lại hành hạ cô, hành hạ thể xác và trái tim của cô

Rất đau đớn !

Hắn cười như không cười, liền đi ra khỏi phòng, khóa cửa lại

Hắn đi xuống gara, thuận tiện chọn lấy một chiếc xe rồi lập tức lái đi

Bar night

- Yo, Phong thiếu của chúng ta ! - Hàn Lâm hồ hởi nói

* giới thiệu một chút: Hàn lâm - 20t, người đứng đầu tập đoàn Hàn Thị, đẹp trai, phong độ,.... là bạn của Bạch Thế Phong

- Thôi đi Hàn Lâm ! - hắn một mồm nói

- được rồi, vào trong đi, Mặc Tư đang ở bên trong chờ kia

Hắn không nói gì, chỉ gạt đầu một cái rồi đi vào một căn phòng vip sang trọng. Bên trong là ánh đèn mờ ảo, trên bàn là những thứ rượu đắt tiền. Một chàng trai lạnh lùng, kiêu ngạo ngồi ôm một cô gái ăn mặc nóng bỏng bên cạnh mình, hắn có chút khó chịu nên phẩy tay ý bảo bọn họ rời đi

- Sao, Bạch thiếu bạn của tôi đang có tâm tư gì vậy ? - Mặc Tư anh cười khẩy

- Không sao !

Hắn ngồi xuống rót rượu vào ly rồi đưa lên miệng thưởng thức, nhưng môi chưa chạm vào ly, hắn bắt đầu nói

- Mặc Tư ,giúp tôi điều tra một người

- Ai ?

- Cô gái tên Mặc Tử Nhan

- Cô ta có gì mà để cho Bạch Thiếu phải tương tư thế nhỉ ? - anh ngạc nhiên, cười nửa miệng

- Không phải chuyện của cậu giúp tôi điều tra là được rồi !

Hạnh đưa ly rượu lên miệng rồi uống cạn, thong thả mở cửa bước ra ngoài

Mặc Tử Nhan nằm trên giường, cứ xoay đi xoay lại mãi mà không ngủ được, trong đầu cô cứ hiện lên hình ảnh của Bạch Thế Phong...AAA...cái gì vậy nè ? chắc cô bị điên rồi nên mới nghĩ tới hắn...

- Thôi ngủ đi ngủ đi ! - cô lấy tay vỗ vỗ vào mặt

Mặc Tử Nhan liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trên môi lúc này còn hiện lên một nụ cười nhẹ

Sáng hôm sau

Không hiểu vì lý do gì mà cô dậy từ rất sớm, VSCN xong, Mặc Tử Nhan liền xuống dưới nấu bữa sáng trong mọi người

- Chào buổi sáng con gái, Sao hôm nay dậy sớm thế ? - ông Mặc từ tốn hỏi

- Con muốn nấu bữa sáng cho mọi người ! - Cô ôm chăm lấy ông, tỏ vẻ nũng nịu

- Haha

tiếng cười hạnh phúc vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Kế hoạch trốn khỏi ác ma (4)

- Thừa ba, thừa mẹ con đi học !Mạc Từ Nhan khoác vội chiếc cặp sách lên vai,Chào bà mẹ rồi chạy hồng học ra ngoài

- Tôi lo cho con bé quá ông ạ

- Chắc không sao đâu,bà đừng lo thái quá

Ông Mạc trấn tĩnh vợ,nhưng cũng không sao giấu nổi được sự lo lắng

- Lạc Hy !

- Tiểu Nhan ! tôi nhớ bà quá đi a ~

Mộc Lạc Hy ôm chăm lấy cô,chu mỏ lên nói

- Sao ?

- Thì hôm qua bà có đi học đâu, làm tôi lo muốn chết. Sang nhà bà cũng chẳng thấy bà đâu,Tôi sợ bà xảy ra chuyện gì...

- Nói tào lao,tôi vẫn còn sống sờ sờ đây mà,bà lo gì - Cô cốc đầu nhỏ

- Um

4 tiết học trôi qua

- Ha,mệt quá đi ! ~

- Bà này,chưa gì đã...

- Mạc Từ Nhan - Một tiếng nói lạnh lùng,có vẻ quen thuộc cất lên

Cô Không chần chừ ngược lên nhìn người đã gọi tên mình,trong lòng không khỏi run sợ...là hấn !

- Anh...

Hấn đứng ở đây, mọi sự chú ý bắt đầu đổ dồn về phía hấn,tất cả nữ sinh trong trường đều trầm trồ bàn tán

- Anh... làm gì ở đây ?

Hấn không nói không rằng,thô bạo kéo tay cô lôi vào trong xe

- Làm gì vậy hả ? đau đó !

- ...

- Anh còn định bắt cóc tôi lần nữa hay sao ? mau cho tôi xuống

- ...

- Anh điếc hả ?!

- Cô giúp tôi chăm sóc cho Hải Đường

Ô hô, người yêu hấn mà hấn lại không chăm sóc, có bao nhiêu người ở nhà không kêu lại đi kêu một người không quen biết như cô, tên này thật sự có vấn đề nha !!!

- xuống xe

- Tôi còn chưa đồng ý cơ mà !!! - Cô gằn cổ cái

Hấn vẫn im lặng, cứ như là đang khinh cô vậy, Đồ chít bầm !

Cạch

Cánh cửa phòng bật mở, Hải Đường quay ra nhìn, trên mặt không một chút biểu cảm, nhưng nhìn thấy cô thì lại hiện lên chút ngạc nhiên

- Là cô ?

- Là hấn kéo tôi tới đây nha

- Tôi đưa cô ấy đến chăm sóc cho em, Dù sao có bạn nói chuyện cũng tốt

- Tôi không cần, anh đưa cô ấy về đi

- Không nói nhiều, cô mau vào đi

Hấn thẳng tay ném cô vào trong phòng, sau đó khóa cửa lại

- Mở cửa ra, anh đang làm cái quái gì vậy ? - Mạc Từ Nhan đập cửa hét âm lên

Hải Đường bỗng chốc lại thờ dài, nhàn nhạt nói

- Đủ rồi, cô cứ ở lại đây với tôi. Cô có hết khăn cổ hấn cũng không chịu mở đầu

Cô buông tay, đi đến bên chỗ mà Hải Đường đang ngồi, hít một hơi sâu rồi hỏi

- Cô...và Bạch Thế Phong...rốt cuộc hai người có quan hệ gì ?

- Tôi...anh ta...

- Cô nói đi

- Cô có thật sự muốn biết ?

Mạc Từ Nhan không chút do dự liền gật đầu

- Tôi và anh ấy...là hôn thê của nhau - Hôn thê ? Hải Đường gật đầu nhẹ- Nhưng, tại sao cô lại bỏ trốn khỏi anh ta, đã xảy ra chuyện gì ?- Chuyện này...

Mạc Từ Nhan chợt cảm thấy đầu óc cứ rối tung rối mù cả lên, cô thật chẳng hiểu gì cả. Hải Đường...cô ta...là hôn thê của hấn, vậy tại sao là có thể bỏ trốn rồi nói dối trắng trợn như vậy ?

- Cô tên Mạc Từ Nhan đúng không ?

- Um

- Giúp tôi chuyện này, có được không ?

Giúp ? Cô nên giúp cô ta cái gì ?

- Hải Đường tôi...xưa nay chưa từng yêu Bạch Thế Phong..

- Vì sao ? - Mạc Từ Nhan bỗng cảm thấy mình thật nhiều chuyện

- Phong và tôi đã từng có một quãng thời gian bên nhau hồi còn nhỏ. Phải thừa nhận rằng...anh ấy rất tốt với tôi, rất quan tâm tôi. Đáng lý ra, tôi đã có thể sẵn sàng trao trọn trái tim mình cho anh ấy...Nhưng...anh ấy, đã từng phản bội tôi một lần rồi

Phản bội ? Không biết là sau khi nghe xong câu chuyện bi kịch này cô nên khóc hay nên cười nữa đây

- Được rồi,cô không phải kể cái mà cô không muốn kể cho một người không quen biết như tôi,nói đi...tôi sẽ giúp cô

Trên môi Hải Đường liền xuất hiện một nụ cười xinh đẹp,đôi mắt long lanh nhìn cô,ôn nhu mà dịu dàng.Nhưng cô biết,ẩn sâu trong đó là cái quá khứ đau thương mà Hải Đường đã cố trốn vùi suốt bấy lâu nay...

Mạc Từ Nhan cắn chặt môi dưới,thật sự là cô cũng chẳng bao giờ thừa hơi để mà xen vào chuyện của người khác,nhưng một khi đã hứa...cô nhất định sẽ làm cho bằng được....

- Đêm nay...cô giúp tôi bỏ trốn...nhé ! - Hải Đường ngập ngừng

- B..Bỏ trốn ? Cô...cô đang nghĩ cái quái gì vậy ?

- Làm ơn,giúp tôi lần này thôi

- Cô có ngốc không vậy ?

Cô thật sự muốn khóc quá,biết vậy từ chối luôn cho rồi,số cô sao nó nhọ thế nhỉ ? (TT ^ TT)

Không...một khi đã hứa là phải làm,mà đằng nào cũng chót hứa rồi,cứ liều một phen xem sao

- Tôi sẽ giúp cô !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kế hoạch trốn khỏi ác ma (5)

- Từ Nhan cảm ơn cô,cảm ơn cô nhiều lắm !- Không có gì...

Hải Đường vui mừng đến nỗi ôm chầm lấy cô,Mạc Từ Nhan có chút khó chịu muốn đẩy cô ra xa,nhưng lại không nỡ...

- Đêm nay,trong đêm nay cô giúp tôi bỏ trốn

- Đêm nay ? -

Hải Đường gật đầu,ngước đôi mắt to tròn lên nhìn cô,Mạc Từ Nhan có cảm giác cô gái này có gì đó rất giả tạo,nhưng rồi lại tặc lưỡi cho qua

Hải Đường kéo cô đến bên giường ngồi rồi bàn kế hoạch.Mạc Từ Nhan gật gật đầu (dù chị ấy chẳng hiểu qué gì hết) kế hoạch đã bày ra nói đến hơn nửa tiếng.Nói xong, Hải Đường liền nở một nụ cười nhẹ, nắm lấy tay cô,giọng nói trong trẻo mượt như nước

- Thật sự...một lần nữa rất cảm ơn cô

- Um - Mạc Từ Nhan lấy tay gỡ gỡ đầu, nở một nụ cười hết sức méo mó - Nhưng.. nếu lỡ như anh ta phát hiện ra, cô trốn thế nào cho kịp ?

- Sẽ có người tới đón tôi

- Bình thường...buổi tối thế này... anh ta thường về lúc mấy giờ ? - Cô ngập ngừng hỏi

- Khoảng 9 giờ

7:30 pm

- Cô mở cửa sổ ra đi, Từ Nhan !

Cô gật đầu,chạy ra mở cửa sổ.Hải Đường liền quăng sợi dây thừng,nhanh chóng men theo dây mà đi xuống,sau khi chạm đất an toàn,cô liền ra dấu cho Mạc Từ Nhan trèo xuống

Kế hoạch diễn ra trót lọt,Nhưng cô vẫn không khỏi lo lắng,sợ rằng tên ác ma kia sẽ về bất chợt,nếu như vậy thì không chỉ Hải Đường mà cả cô chắc

chấn cũng sẽ không toàn mạng

- đừng sợ,sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu !

Hải Đường nắm lấy tay cô trấn an,khiến cô cũng Đòi phần bình tĩnh hơn lúc nãy

Mạc Từ Nhan cùng Hải Đường chạy thật nhanh về phía cổng biệt thự,bất giác cùng nhau dừng lại,nhú mảy nhìn về phía cánh cổng

Có vệ sĩ canh gác !

- Bọn họ...

- đổi đi,chúng ta sẽ trèo tường

Bức Tường dày trắng xóa, cao chót vót,khiến Mạc Từ Nhan có chút sợ hãi bởi từ nhỏ cô chưa bao giờ dám leo trèo lên những thứ cao như cái cây hay bức tường,đơn giản thôi...cô rất nhát !

- Trèo lên cái cây này, bám vào bức tường rồi nhảy xuống nhé,Từ Nhan

Hải Đường chỉ vào cái cây to gần phía bức tường,Cô chỉ còn biết ngơ ngác gật đầu. Đã thế, cứ liều một phen vậy !

Hải Đường rất nhanh chóng,chẳng mấy chốc đã ở ngoài căn biệt thự,còn cô vẫn lóng ngóng trèo lên cây,không may dẫm phải cành non,liền trượt chân ngã

- AAA

Bộp

Mạc Từ Nhan nhắm tịt mắt...đã ngã xuống rồi,nhưng tại sao lại không cảm thấy đau ?

- Dám cùng Hải Đường bỏ trốn,cô được lắm !

Giọng nói quen thuộc một lần nữa lại vang lên,Mạc Từ Nhan mở to mắt...hắn... trở về rồi

- Trong vòng 5 phút,mấy người mau đi tìm Hải Đường về đây cho tôi,không tìm được thì để xem tôi xử lý mấy người như thế nào !!!

Bạch Thế Phong bế Mạc Từ Nhan trên tay,vừa nói xong liền cúi xuống nhìn cô

- Anh...tôi...

- Nếu không tìm thấy Hải Đường,vậy thì cô sẽ làm vật thay thế ! - hắn nhếch mép cười khinh bỉ

Vật thay thế ? Anh ta...định làm gì chứ ?

điện thoại của Bạch Thế Phong đột nhiên vang lên,hắn liền đặt cô xuống,nhấc máy nghe

- Sao ?

" Dạ thưa đại ca,tiểu thư Hải Đường không phải đi bộ mà đã bỏ trốn cùng một người khác ! "

- Con mẹ nó,chết tiệt !

Mạc Từ Nhan giật mình,lùi về phía sau một bước

- đi theo tôi

Hắn kéo tay cô, 1 chiếc BMW đã đợi sẵn ở ngoài,không nói không rằng vút cô lên xe,rồi ra lệnh cho tài xế lái đi

Mạc Từ Nhan nín thìn thít,không dám hé nửa lời,bởi vì cô biết : Cô Sắp ngòm tới nơi rồi,cho nên phải tưởng niệm nốt quãng đời còn lại của bây giờ

Ngồi trên xe,cô cứ đoán già đoán non,không biết hắn sẽ ném cô xuống núi hay vút ở rừng nữa đây,nhưng cuối cùng,xe dừng lại trước cổng một căn nhà

- Xuống đi !

Mạc Từ Nhan bước xuống,cuối cùng là trợn tròn mắt ngạc nhiên. Đây...là nhà của cô mà !!!

- Anh...tại sao lại biết được nhà của tôi ?

- Cái gì về cô tôi đều biết rồi,cô mau mở cổng đi

Mạc Từ Nhan mở cổng,đi vào bên trong,mà kì cục hơn nữa là...hắn cũng vào cùng cô

- TỪ NHAN ! - Ông bà Mạc chạy ra ngoài

- Mẹ...

- Con...con...

- Xin lỗi hai bác vì đã đưa cô ấy đi đến bây giờ,thành thật xin lỗi !

- Cậu là ? - Ông Mạc lên tiếng hỏi

- Ba...anh ta là...

Chưa kịp để cô nói hết câu,hắn liền ngắt lời

- Cháu là Bạch Thế Phong

- B...BẠCH THẾ PHONG ???

Hắn liền gật đầu

- Bạch thiếu gia...thật sự thất lễ,mời cậu vào !

Mạc Từ Nhan nãy giờ nghe cuộc đối thoại kia chẳng hiểu mô tê gì hết,nhưng khi nghe đến câu " Bạch Thiếu gia " thì hét toáng lên

- Ba mẹ,tên này bắt cóc con,hai người...

- Từ Nhan !!!

Bạch Thế Phong thông thả ngồi xuống ghế,bà Mạc liền nói

- Cậu ngồi chơi,tôi vào pha ấm trà,còn Nhan nhi,con mau vào phụ mẹ

- Mẹ à,anh ta có chân có tay,không phải khuyết tật,có thể tự làm được mà,mẹ bảo anh ta muốn uống thì vào mà pha

- Con...

- Được rồi,không cần đâu ạ,cháu đến đây là có việc quan trọng muốn bàn với mọi người

- Là chuyện gì,cậu cứ nói

- Cháu và Từ Nhan quen nhau đã lâu,nay muốn xin hai người cho cháu kết hôn với cô ấy

- KẾT HÔN ?

- Phải

Hắn...hắn ta...đang nói cái gì vậy ? Kết hôn ? Với cô sao ? OH MY GOD,không à nha...không đâu

- Anh dám... - Mạc Từ Nhan xù lông

- Chúng ta yêu nhau đã lâu,kết hôn cũng là chuyện thường tình,em thấy sao ? - Hắn liền nở một nụ cười rất chi là điêu toa giả tạo

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thoả thuận kết hôn

Cho Mio xin vài giấy nhá ^^

Hôm qua nội dung mấy chương nhấp nháy lung tung hết lên phần trang chủ của truyện, chắc gây phiền hà và khó chịu cho các bạn, về chuyện đó mình thành thật xin lỗi ạ !

(> _ <) Mong các bạn vẫn sẽ ủng hộ truyện của Mio (xin cảm ơn vì đã dành ra vài giây để đọc)

*****Yêu ? Yêu cái * Beep * á !...hắn ta...chắc chắn là đang chà thù cô đấy màMạc Tử Nhan hận không thể lao vào oánh tên kia một trận cho hả giận.Hừ, thật tức điên lên mà !

- Kết hôn ? Sớm như vậy sao ? - Ông Mạc bắn khoản

- Vâng,nhưng nếu hai bác không đồng ý thì...

- Không không, chúng tôi đồng ý, mọi chuyện cứ tùy cậu sắp xếp - Ông bà Mạc cùng nhau lên tiếng

- Dạ, vậy thì cảm ơn hai bác, lễ kết hôn sẽ diễn ra vào tuần sau

A huhu, đây có được có là bán người không nhỉ ?

Trong khi hai vị phụ mẫu còn đang tay bắt mặt mừng, cười nói không ngớt miệng với " chàng rể tương lai " thì Mạc Tử Nhan bây giờ cảm xúc vui buồn lẫn lộn tới mức khóc không được mà cười cũng không xong

KHÓN NẠN, ĐỜI ƠI TA NGUYỄN RỬA NGƯỜI !!! (Chị à ! Bình tĩnh.Hạ hoà nha !! (^ 3 ^)

Bạch Thế Phong ung dung tự tại được Mạc Tử Nhan tiễn về theo sự chỉ định của ông bà Mạc. Vừa ra đến cổng, hắn liền quay lại, đặt lên má cô một nụ hôn. Dù chỉ là một cái thoáng qua, nhưng cũng khiến cho Mạc Tử Nhan đỏ bừng mặt, lấp bắp

- Anh...anh...

- Tạm biệt vợ, ngủ ngon ! - Hắn cười tươi, vẫy vẫy tay chào tạm biệt cô

Chiếc xe liền lái vọt đi, để lại phía sau một làn khói mỏng mờ nhạt

Mạc Tử Nhan đi vào nhà, nhìn thấy nhị vị phụ mẫu còn đang cười rất tươi, còn đang ngồi bàn chuyện đám cưới của cô nữa, thật khiến người khác tức chết mà !

Mạc Tử Nhan lăn qua lăn lại trên giường, chính xác vẫn là không ngủ được, một mớ hỗn độn xảy ra. Chỉ vừa mới hôm qua, bây giờ đã viết lên cho cô một cuộc đời hoàn toàn khác...

Mạc Tử Nhan vừa mới một giây trước ánh mắt còn bình thường, bây giờ thì lại hiện lên một tia buồn khó tả. Yêu ? phải, cô đã từng yêu rồi, yêu người đó đến mức lí trí cũng không thể nào kiểm soát nổi con tim, yêu tới mù quáng, để rồi sau đó...kết cục không phải như mong muốn của ai kia, mà đã trở thành một đống đổ nát...

Tim đau, vết thương lòng cũng từ đây mà lan toả, hận không thể nào quên được cái mối tình đầu khờ dại đó, càng hận chính bản thân mình năm xưa đem trao trọn tình yêu đầu đời cho một người đã làm mình đau khổ

Vậy thử hỏi xem ? Liệu cô có thể yêu thêm một lần nữa được không đây ?

Trên mi liền xuất hiện những giọt nước trong suốt như pha lê, không tự chủ được mà thi nhau lăn xuống. Cô lấy hai tay bịt miệng, cố kìm nén để không phát ra tiếng khóc, nhưng...càng dồn nén bao nhiêu, tâm trạng của cô lại nặng nề bấy nhiêu...

Quy luật tình yêu là vậy. Cho đi thì nhận lại, nhưng cũng có thể đã cho đi rồi, rốt cục cũng chẳng thể nào nhận lại...

Từng ánh nắng chan hoà chiếu rọi bên cửa sổ, thỉnh thoảng chiếc chuông gió kia lại khẽ đung đưa. Mạc Tử Nhan liền dịu mắt tinh dậy, chỉ một tiếng động nhỏ như vậy, cũng khiến cô cảm thấy thật nhạy cảm. Cả người lơ đãng, cuối cùng thì cô cũng quyết chọn làm con sâu lười chính hiệu

- Tử Nhan, con còn không mau dậy ? - Bà Mạc sốt ruột gõ cửa

- Hôm nay con hơi mệt, muốn nghỉ học !

- Thôi được rồi

Bà Mạc khẽ thở dài, con bé này...rốt cục thì nó không tin tưởng bà ở chỗ nào vậy...đã nuôi nấng trưởng thành bao năm, bà có thể hiểu được tâm trạng

của cô lúc này...Mà đã là một người mẹ,thấy cô như vậy,bà rất lo lắng

Rrrrrr....Rrrrrrrr...

Cô mệt mỏi với chiếc điện thoại đặt trên bàn,giọng ngái ngủ

- Alo

" Từ Nhan,tôi muốn gặp em "

Mạc Từ Nhan liền bật dậy nhanh chóng là tên ác ma đây mà,nhưng sao hắn lại biết số của cô ?

- Nè,sao anh biết số của tôi ?

" Không quan trọng,gặp em lúc 9h,tại Coffee house "

- Đây...

Đầu dây bên kia liền vang lên những tiếng tút tút,Mạc Từ Nhan bực mình,ném điện thoại xuống giường,mở tủ chọn đại một bộ đồ rồi đem vào nhà tắm

15' sau

- Mẹ,con có việc,con xin phép

- Học không lo học,kêu mệt,còn tính đi đâu ? - Tiếng nói từ trong bếp vọng ra

- Đi gặp con rể tương lai của mẹ đây ! - Mạc Từ Nhan liền bật lại,nhưng cuối cùng lại cảm thấy cục kì hời hợt vì câu nói vừa rồi

Coffee house

Mạc Từ Nhan bước vào,quay đi quay lại để tìm kiếm bóng người quen thuộc

- Từ Nhan,bên này

- Bạch Thế Phong,anh có chuyện gì muốn gặp tôi sao ? - Mạc Từ Nhan tiến đến,thuận tiện liền ngồi xuống ghế

- Tôi muốn có một bản thoả thuận với em

- Thoả thuận ? Về cái gì ? - Cô ngạc nhiên

- Kết hôn

Mạc Từ Nhan không chút do dự liền gật đầu,thoả thuận à ? Cũng tốt thôi !

- Em đã giúp Hải Đường bỏ trốn,nhớ không ?

- Anh đừng có nhắc lại nữa,tôi hối hận rồi ! - Mặt mũi cô bây giờ hết sức méo mó

- Tôi với em sẽ kết hôn và sống với nhau không 2 năm,cho đến khi tôi tìm thấy Hải Đường

- Được

- Và điều quan trọng tôi muốn nhắc nhở em,đừng nên đi quá xa.Hãy nhớ,đây chỉ là kết hôn giả,tôi và em hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì với nhau,cho nên...đừng có yêu...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tình cũ chưa phai

- Không được yêu ? Hừ, ATSM vừa vừa thôi,ai thèm yêu cái loại như anh chứ ? - Mạc Từ Nhan tay chống nạnh,về mặt kiêu ngạo nói- Được rồi,không nói nhiều nữa,thoả thuận ngày hôm nay...hãy nhớ lấy !

Sau khi hân đi rồi,Mạc Từ Nhan ngồi chán,liền giờ menu ra gọi đại vài món ngọt,thong thả ngồi thưởng thức

Trả tiền cho quán,Mạc Từ Nhan đẩy cửa đi ra,bây giờ cô muốn đi bộ hít thở một chút,mấy ngày nay đã mệt mỏi lắm rồi.Đi loang quanh một hồi,Mạc Từ Nhan cũng chẳng biết là mình muốn đi đâu nữa,đành quay lưng trở về,không may đâm sầm phải một bóng người cao lớn

- A...xin lỗi... - Cô vừa lấy tay xoa xoa cái mũi nhỏ nhắn,vừa thuận tiện ngược lên nhìn người mình đã đâm phải

Trong phút chốc,Mạc Từ Nhan liền đứng hình,chân tay liền trở nên mềm nhũn,đứng không vững...Cái kỉ niệm muốn quên,1 tích tắc đã ở ngay trước mắt...

- Mạc Từ Nhan ?

Vẫn dáng người đó,vẫn khuôn mặt đó,vẫn cái cử chỉ cao ngạo đó...không sai ! Là Hoắc Minh Triệt...cái người năm xưa đã từng phản bội tình yêu của cô...

Lúc ngược lên nhìn,cô cứ ngỡ mình nhìn lầm,thầm mong trước mắt chỉ là một con ác mộng,nhưng khi gọi đến tên mình,tim chợt như vỡ nát...

Đau,cô thấy đau...!

Mạc Từ Nhan cúi gầm mặt,cảm thấy cổ họng mình trở nên nghẹn và khô khan,đi qua người kia,thuận tiện nói một câu - Xin lỗi,anh lầm người rồi ! Từng câu từng chữ,đi vào tai như dội thêm một gáo nước lạnh vào người của Hoắc Minh Triệt,thô bạo mà kéo tay cô lại,liền ấn một cái tát từ bàn tay nhỏ nhắn kia

- Xin anh có tự trọng một chút !

- Mạc Từ Nhan,không ngờ bao nhiêu năm qua em vẫn còn hận anh,lại còn cả gan dám tát anh. Giỏi,em giỏi lắm ! - Hoắc Minh Triệt vỗ vỗ tay,nụ cười oan nghiệt,đầy mỉa mai cô, khiến Mạc Từ Nhan càng thêm căm tức,hận không thể giết chết được con người vô liêm sỉ này

Hoắc Minh Triệt cho hai tay vào túi quần,thong thả bước đi,dường như cũng không muốn kéo dài chuyện này,Mạc Từ Nhan liền thờ phào,nhưng liền bị ném cho một câu đáng chết

- Mạc Từ Nhan,sau này còn gặp lại,cứ chờ đi,đến lúc đó tôi sẽ vào cuộc !

- Từ Nhan,Từ Nhan,con sao thế ? - Bà Mạc khẽ lay lay người cô,kéo cô trở về thực tại

- A,con không sao - Cô gượng cười

- Trà nguội rồi,đưa đây đi,mẹ rót cho con li khác

- Thôi khỏi mẹ,giờ con không muốn uống...

Bên ngoài liền có tiếng chuông cổng.Mạc Từ Nhan nhanh chóng chạy ra mở cửa

- Lạc Hy,sao bà ở đây ?

- Oa oa,bà bỏ tui một mình ở trường,làm tôi buồn muốn chết,mà sao cả ngày hôm nay bà không đi học ?

- Chuyện này dài lắm,vào nhà đi,đứng đứng ngoài này mãi phiền lắm !

Mộc Lạc Hy cùng Mạc Từ Nhan vào nhà,thấy bà Mạc liền lễ phép chào. Bà Mạc cũng tươi cười đáp lại,ân cần nói

- Mộc Lạc Hy rất tốt với Từ Nhan nhà bác,bác thấy rất cảm kích !

- Có gì đâu bác,đã là bạn lâu năm với Từ Nhan,giúp đỡ cũng là chuyện thường thôi a !

Bà Mạc cười rồi rót trà vào li và đưa cho Lạc Hy.Bà liền đứng dậy,như không muốn làm phiền bọn trẻ nói chuyện,bà bèn đi ra ngoài

- Từ Nhan,bạn bè lâu năm với người,ta rất hiểu người,giờ người có chuyện buồn,nói đi,ta và người sẽ cùng chia sẻ. - Mộc Lạc Hy nắm lấy tay của Mạc Từ Nhan,ân cần nói

- Bà ngọc này,tôi đâu có chuyện gì ! - Mạc Từ Nhan phì cười

- Bà này,bà chém gió chém bão chuyện gì cũng được,nhưng chuyện quan trọng thì đừng hòng giấu tôi,nghe không ? - Mộc Lạc Hy nhảy dựng lên,gắt gồng nói

- Tôi...

Khuôn mặt của Mạc Từ Nhan thoáng buồn,quả thật là đã có nhiều chuyện xảy ra,cô cũng không muốn đầu giếm gì cô bạn Lạc Hy của mình,nhưng...có kể ra...cũng chỉ thêm buồn hơn thôi...

- Tôi biết bà đang nghĩ gì,thôi được rồi,tôi không ép...
- Hồi nãy tôi vừa gặp lại Hoắc Minh Triệt
- CÁI GÌ ? - Mộc Lạc Hy hét âm lên
- Là...lúc ở phố...
- Bà...vẫn còn yêu hắn,có phải không ?

Mạc Từ Nhan đến đây liền im lặng,thật sự không biết phải nói sao nữa. Quả thật,cô rất hận Hoắc Minh Triệt...nhưng...tận sâu trong đáy lòng cô...cô vẫn còn...yêu hắn...

- Phải... - Mạc Từ Nhan gượng gạo nói

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chạm mặt trong siêu thị

Mộc Lạc Hy đứng bật dậy,đạp bàn hết lớn- Bà thật sự ngốc mà ! Một người như hắn,sao có thể...

Mạc Từ Nhan ngậm ngùi,hay tay đan chặt vào nhau,Mộc Lạc Hy vốn tính tình nóng nảy,mà việc này...cũng không thể trách cô ấy...lỗi là do cô

- Được rồi,Từ Nhan,bà nghe tôi nói...đừng dính líu gì đến hắn nữa...có được không ?

Mộc Lạc Hy ân cần nói,ôm lấy Mạc Từ Nhan.Thật sự,đã từng làm bạn nhiều năm trời,nỗi đau này của cô...Mộc Lạc Hy có thể hiểu thấu,không phải là sẽ có quyền can thiệp vào cuộc sống của người kia.Nhưng trên danh nghĩa là một người bạn,điều cô có thể làm được...là đưa ra lời khuyên đúng đắn cho Mạc Từ Nhan,hy vọng Từ Nhan có thể hiểu cho cô

- Từ Nhan,tình yêu là thứ dễ dàng có được,nhưng hạnh phúc mới là thứ cần nắm bắt,hạnh phúc là của bà,không ai có quyền cướp nó đi,bà là một người con gái tốt,bà xứng đáng có được điều đó...

- Lạc Hy,cảm ơn...

- Có sao đâu,bạn bè mà !

- Được rồi,để cảm ơn bà vụ này,tôi bao bà đi ăn,được chứ ? - Mạc Từ Nhan rộng rãi nói

- Ồ Ô,nhớ mồm đó nha,tôi mà ăn là bà chỉ có nước sặt nghiệp,ráng chịu đó ! - Mộc Lạc Hy cười đều

- Ủ,để xem bà có ăn được đến mức đấy không đã

Mộc Lạc Hy và Mạc Từ Nhan cười rộ lên,không khí cũng đỡ nặng nề hơn hẳn.Hai người đưa nhau ra phố,cùng vào một quán ăn nhỏ ăn chút đồ,rồi cuối cùng là dừng chân ở siêu thị

Mạc Từ Nhan kéo tay Mộc Lạc Hy vào khu thời trang,lập tức chọn ngay một bộ đồ xinh xắn,bèn đưa cho Mộc Lạc Hy

- Mau thử đi !

Mạc Từ Nhan liền dúi vào tay của Mộc Lạc Hy bộ váy vừa chọn được,còn lên tiếng thúc giục

- Bà này,tôi trước giờ đâu có váy vóc gì đâu,chọn cái khác đi

Mạc Từ Nhan nhìn từ đầu xuống chân Mộc Lạc Hy,phì cười,vỗ vai cô bạn

- Bà nội tôi ơi,tôi biết là bà vốn không có thích mặc váy,nhưng cứ thử đi,chắc chắn sẽ rất đẹp mà !

- Thôi được,ta nghe người một lần thôi đó - Mộc Lạc Hy bĩu môi,lờm Mạc Từ Nhan một phát làm cô giật bắn mình

2' sau

Mộc Lạc Hy bước ra ngoài, vụng về nói

- Từ Nhan, thấy sao ?

Mạc Từ Nhan đang bận lựa đồ, nghe thấy cô bạn gọi, liền lập tức quay ra

- Lạc Hy, đẹp lắm a !

Mộc Lạc Hy bây giờ không cái vẻ bụi bặm thường ngày nữa, thay vào đó là trông cực kì nữ tính, chiếc váy đầm xoè bó sát vào cơ thể càng làm Mộc Lạc Hy trở nên xinh đẹp hơn

cô lập tức bối rối, xoa xoa mấy lọn tóc, chốc chốc lại liếc nhìn Mạc Từ Nhan

- Lạc Hy, thấy không, bà rất đẹp

Mạc Từ Nhan liền đẩy cô bạn về phía chiếc gương, lúc này quả thực Mộc Lạc Hy cũng khá bất ngờ

- Thấy chưa, đẹp mà, không cần ngại !

Mộc Lạc Hy cũng chạy ra, chọn lấy cho Mạc Từ Nhan một bộ, rồi cười nói

- Đây !

Mạc Từ Nhan cười nhẹ, thật hết lời với cô bạn thân này rồi

- Ô, lại gặp lại nhau rồi !

- Hoắc Minh Triệt

Mạc Từ Nhan nhú mày, tay nắm chặt thành quyền, liếc nhìn một cái, khoe môi liền hiện lên một nụ cười khinh bỉ

- Lại có người mới à ? Nhìn kiểu này chắc là Hoắc thiếu đây vừa gặp cô ta liền cưa đổ luôn thì phải ?

- Em..

- Tôi nói gì sai hay sao ?

Mạc Từ Nhan ngẩng mặt thách thức, càng như muốn khiêu khích hẳn, cô gái đứng bên cạnh hẳn, liền giờ giọng chua ngoa

- Cô là ai mà dám lên tiếng với bạn trai tôi thế ? Nếu không muốn rước họa vào thân thì mau xin lỗi chúng tôi !

- Từ Nhan, đừng đứng đây phí thì giờ cho một bầy chó sủa nặng như thế, mau tính tiền rồi về - Mộc Lạc Hy khoát tay Mạc Từ Nhan, giọng nói có phần khinh thường

- Ủ - Mạc Từ Nhan cố nén cười, nếu là muốn đấu võ mồm cả buổi, thì cô còn lo gì khi đang có Lạc Hy ở đây chứ, nếu đụng phải thì thật không nên a

- Các cô - Cô gái kia lập tức xù lông

Hoắc Minh Triệt cười khẩy, xem ra Mạc Từ Nhan của bây giờ so với trước kia thật sự đã thay đổi hẳn rồi, rất thú vị a

- Anh Triệt, cô ta xúc phạm em, anh mau làm gì đi chứ ?

Hoắc Minh Triệt lập tức giờ một tờ chi phiếu, liền vút vào mặt cô gái

- Muốn bao nhiêu thì tùy cô, chia tay đi !

- Anh Triệt...em yêu anh mà

Hoắc Minh Triệt bỏ ngoài tai, đi tìm Mạc Từ Nhan, không hiểu sao lúc này hẳn rất muốn nhìn thấy cô một lần nữa, chắc chắn cô đi chưa xa

Cả một siêu thị rộng lớn, liệu hẳn biết tìm cô ở đâu ?

Hoắc Minh Triệt chợt cảm thấy thất vọng nào nề, nhưng dường như một bóng dáng nhỏ nhắn liền thu vào tầm mắt hẳn. Là Mạc Từ Nhan, thì ra cô vẫn chưa ra khỏi đây !

- Nhan nhĩ... - Hoắc Minh Triệt lên tiếng gọi, giọng nói có phần ôn nhu dịu dàng

Mạc Từ Nhan khẽ rùng mình một cái, muốn quay lại chửi cho Hoắc Minh Triệt một trận, nhưng lại bị Mộc Lạc Hy ngăn cản, lắc đầu bảo thôi

Hoắc Minh Triệt tức giận vì cô dám lờ mình, liền kéo cô lại

- A... - Mạc Từ Nhan không tự chủ được mà ngã lên người hắn. Hoắc Minh Triệt liền dẫn cô đi

- Buông tôi ra, anh nghe không hả ?

- Đi theo tôi

- BUÔNG CÔ ẤY RA

Vẫn cái giọng nói lạnh lùng vô cảm đó, cô có thể nhận ra... Là Bạch Thế Phong !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tranh giành

Là Bạch Thế Phong, thật may quá đi !- Chào Bạch Thiếu, lâu rồi không gặp ! - Hoắc Minh Triệt nói, không thể dấu nổi sự khinh bỉ

- Không biết Hoắc thiếu đây đang có vấn đề gì với vợ chưa cưới của tôi thế ? - Bạch Thế Phong cười

- Vợ chưa cưới ? - Hoắc Minh Triệt liền nhú mày

- Phải

Bạch Thế Phong giành lấy cô, kéo về phía mình. Mạc Từ Nhan không chuẩn bị trước, ngay lập tức xô vào người Bạch Thế Phong, được vòng tay ấm áp của hắn bao phủ lấy, liền thoáng đỏ mặt

Thiên a ! Người luôn bắt con gặp những tình huống khó xử thế này là sao ?

Mọi người đi qua đi lại, nhìn thấy tình cảnh trước mặt, đều có một cảm xúc khác nhau. Người thì ghen tị, có người thì bùm miệng cười, bàn tán ra vào đủ kiểu, khiến Mạc Từ Nhan không khỏi ngượng chín mặt. Đủ rồi nha ! Cô không muốn bị đem làm trò cười trước toàn dân thiên hạ đâu

- Được rồi, mọi thứ chỉ là hiểu lầm, Bạch Thế Phong, anh bỏ tôi ra đi !

Bạch Thế Phong hắn cũng không muốn làm cô khó xử, bèn buông ra, nhưng vẫn kịp cảnh cáo một câu

- Lần sau, còn để tôi bắt gặp thế này nữa, thì đừng trách !

Mạc Từ Nhan liền cảm thấy có một con gió lạnh thổi qua, không rét mà run !

- Lạc Hy, đi thôi

Mạc Từ Nhan khẽ lay lay cô bạn mình còn đang đứng như trời trồng, miệng há hốc, thật không thể tin nổi !

- Hehe, Từ Nhan, người không phải dạng vừa đâu ! - Mộc Lạc Hy cười đều (Bó tay -.-)

- S...sao chứ ?

- Nào, kể ta nghe coi

- Ô ô, thì ra là vậy ! - Mộc Lạc Hy khua khua tay

Mạc Từ Nhan thở dài, Mộc Lạc Hy liền đứng dậy, chạy đi đâu mất tiêu

- Chị ơi !

Một cậu bé khoảng 4 tuổi, làn da trắng nõn (Da em bé có khác) đôi mắt to tròn, cái miệng chúm chím xinh xắn, bàn tay mũm mĩm khê giật giật vấy của cô

- Bé con, em sao thế ? Lạc mẹ em hả ?

Mạc Từ Nhan ngồi xổm xuống, tươi cười hỏi cậu bé

- Ừm... - Cậu bé liến gật đầu, đôi mắt to tròn bắt đầu rom róm nước

- Không sao, đừng khóc, chỉ giúp em tìm mẹ - Mạc Từ Nhan bế bé lên, cung nựng nói

- Từ Nhan ! - Một Lạc Hy chạy lại, đưa cho cô lon nước ngọt, nhìn thấy đứa bé trên tay cô, liến tò mò hỏi - Ai đây ?

Mạc Từ Nhan lắc đầu - Không biết, chỉ là nó bị lạc, nên tôi giúp nó tìm mẹ

- Ừ, vậy cùng đi

Trở lại với hai mỹ nam của chúng ta: Bạch Thế Phong và Hoắc Minh Triệt

- Tôi cảnh cáo anh, nếu còn đụng vào Mạc Từ Nhan một lần nữa, thì đừng trách tôi ! - Bạch Thế Phong lạnh lùng nói, con ngươi liến ánh lên một tia sắc bén

- Sao, Anh định làm gì tôi ? - Hoắc Minh Triệt cười khẩy

Sở dĩ có thể mạnh miệng nói ra như vậy, là do thế lực của Hoắc Minh Triệt cũng tầm cỡ ngang bằng Bạch Thế Phong. Có thể ung dung tự tại, muốn gì cũng có, bao nhiêu nữ nhân đã từng leo lên giường hắn, cốt chỉ là để chuộc lợi, nhưng Mạc Từ Nhan lại không hề như vậy. Chính năm xưa là hắn để vuột cô khỏi tầm tay, không thể nào níu giữ

(Giờ ta sẽ gọi Bạch Thế Phong là anh còn Hoắc Minh Triệt là hần nhé ^^)

Mà Bạch Thế Phong là đối thủ khó lường của hần, còn là người mà hần căm ghét nhất, lại có thể có được thứ mà hần không thể có !

Bạch Thế Phong ngẩng mặt, cao ngạo nhìn Hoắc Minh Triệt. Phải, Hoắc Minh Triệt đang muốn có được Mạc Từ Nhan, nhìn khuôn mặt đầm chiêu của anh ta... cũng đủ để nói lên tất cả rồi

- Bạch Thế Phong, hãy giao Mạc Từ Nhan lại cho tôi !

- Vì cái gì ?

- Vụ đấu thầu lần này, tôi sẽ không tham gia nữa

Bạch Thế Phong hừ lạnh, cái vụ đấu thầu bé tí đó, đối với anh chẳng là gì

- Tôi không cần, và tất nhiên tôi cũng sẽ không giao cô ấy cho anh đâu

- Vì sao chứ ? - Hoắc Minh Triệt nghiêng răng, hai tay siết chặt lại

- Mạc Từ Nhan, là vợ chưa cưới của tôi - Bạch Thế Phong cười đắc thắng

- Vậy thì cứ chờ đi, tôi sẽ giành lại Mạc Từ Nhan. Cô ấy chỉ có thể là của tôi !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Có Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bạch vi hiên

- Cứ việc đứng đó mà mơ tưởng. À phải rồi, thứ năm tuần này là tiệc đính hôn của chúng tôi, mong anh đến dự, tham gia cùng cho vui. Bạch Thế Phong đi ngang qua Hoắc Minh Triệt, nói nhỏ thêm một câu

- Nếu anh không đến, Từ Nhan sẽ buồn lắm đấy

Câu nói tưởng chừng như bình thường nhưng lại khiến cho Hoắc Minh Triệt tức đến sôi máu,muốn thẳng tay cho một quyền lên mặt Bạch Thế Phong

Mạc Từ Nhan cùng Mộc Lạc Hy đi cả buổi trời vẫn không thể nào tìm được mẹ đứa bé.Đưa lên khu giữ trẻ lạc thì cậu nhóc một mực không muốn,khóc tu tu,làm cô cứ cuống cả lên,tay thì đã mỏi mà trời thì cũng đã xế chiều

- Mẹ,mẹ kia ! - Cậu nhóc mắt sáng rực,tay chỉ về phía một người phụ nữ

- Đâu ?

- Con trai !

Người phụ nữ đứng trước mặt cô,ăn mặc cực kì sang trọng,khuôn mặt đẹp như tượng tạc,mái tóc xoăn màu bạch kim để xoã ngang lưng,làn da trắng mịn,đẹp không thể tả. Mạc Từ Nhan chết sững,nhìn chằm chằm người phụ nữ,chi khi nhận được cái đập vai của Mộc Lạc Hy,mới định thần lại

- Bà này,cứ ngơ ra mãi,còn không mau trả con cho người ta

- A...ừ...

Người phụ nữ liền bật cười,bế cậu bé lại từ phía cô rồi nói

- Cảm ơn vì đã chăm sóc cho con trai tôi.Tại tôi mới về nước,vào đây mua chút đồ cho thằng bé,không hiểu thế nào lại để lạc mất nó,thật sự rất cảm ơn

- A...không sao đâu ạ ! - Mạc Từ Nhan liền bói rồi

- Tôi là Bạch Vi Hiến,còn cậu nhóc này tên Đình Bảo - Người phụ nữ giới thiệu

- Em là Mạc Từ Nhan,còn đây là bạn em - Mộc Lạc Hy

Bạch Vi Hiến gật đầu,tiếp - Tôi mời hai người đi ăn,coi như là để cảm ơn,có được không ?

- Em k...

- Vậy cũng được a - Mộc Lạc Hy chen vào

Mạc Từ Nhan nhú mày,đập vào lưng Mộc Lạc Hy một phát rồi trừng mắt

- Được rồi mà,người ta có lòng,không nhận lại bảo chảnh - Mộc Lạc Hy lè lưỡi

France restaurant

Đây là một nhà hàng lớn,mang phong cách lai giữa Pháp và Anh.Mọi thứ được bài trí khá đẹp mắt,mang lại một cảm giác ấm cúng và thoải mái.Mạc Từ Nhan cảm thấy rất ngại vì được mời đi ăn tại một nhà hàng đắt tiền như vậy,thật sự rất phô trương a

- Chúng ta...

- Không sao,chị mời, không cần ngại - Bạch Vi Hiến ôn nhu nói

- Ừm

Cả ba người cùng chọn bàn ăn bên phía cửa sổ,nơi có thể ngắm nhìn toàn bộ thành phố,lúc này cũng đã là 6h,thành phố bắt đầu lên đèn.Mọi Thứ nhìn thật lung linh,xen chút mờ ảo.Mạc Từ Nhan hồ hững,tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ,dòng người đi lại nhộn nhịp,khung cảnh ồn ào,nhưng bên trong này lại thật im lặng

Bồi bàn liền đưa menu cho ba người,Bạch Vi Hiến nhìn một lúc,rồi hỏi

- Mạc Từ Nhan,em ăn gì ?

Mộc Lạc Hy chăm chú nhìn,Mạc Từ Nhan cười trừ - Gì cũng được a !

Bạch Vi Hiến gật đầu,rồi quay sang Mộc Lạc Hy - Lạc Hy,em gọi món đi

- Vậy cho em một phần bít tết

Bạch Vi Hiến liền nói với bồi bàn,nhưng là tiếng anh

- Salade nicose, part steak, Wine, grilled chicken, steamed oysters, seafood soup and rice a children's section

- Ok, people wait a bit

Mạc Tử Nhan liếc nhìn,cô hoàn toàn có thể hiểu được hai người họ đang nói gì,nhưng lại càng làm cô cảm thấy đau lòng...vì ngày xưa,tiếng anh cô học...là do Hoắc Minh Triệt dạy cho cô

Các món được bày ra,trang trí,bày biện rất đẹp mắt,chia rất đồng đều,đủ cho khẩu phần ăn của một người.Bạch Vi Hiên khi ăn rất chuẩn mực,mọi động tác đều hoàn hảo,không dư thừa mà cũng không sai cách.Mạc Tử Nhan hơi lóng ngóng,liền được Bạch Vi Hiên chỉ từng chút một,không khí lúc đó cực kì vui vẻ,ba người cùng nhau chuyện trò,mà Mạc Tử Nhan và Bạch Vi Hiên đều cảm thấy mình và đối phương nói chuyện đều rất " Tâm đầu ý hợp "

Kết thúc bữa ăn,Mộc Lạc Hy chơi cùng với cậu bé Đình Bảo,Mạc Tử Nhan cùng Bạch Vi Hiên ra ngoài đi dạo

- Tử Nhan,em có người yêu chưa ?

- Trước đây đã từng,nhưng bọn em chia tay nhau rồi

- Vậy à...

Điện thoại của Bạch Vi Hiên đột nhiên reo lên,nhìn vào dòng chữ trên màn hình,cô cực kì bức mình.Thằng em láo toét này,chị hai mới về nước cũng chẳng thèm ra đón,đế bây giờ mới gọi,thật tức chết mà

- Gì đây ?

-

- Hơ hơ, giờ mới gọi cho chị mày hỏi về nước chưa,thưa là tôi về từ lâu rồi !

-

- Khỏi đi,không cần đón,lát nữa chị sẽ tự về

-

- Thôi được,vậy đến nhà hàng France restaurant đi

Bạch Vi Hiên có em trai,không biết là ai nhỉ ?

- Tử Nhan rất tò mò đúng không,chị cũng muốn cho em xem mặt em trai chị,nó tuy lạnh lùng nhưng nhiều lúc trẻ con lắm,haha

- Ừm..

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đính hôn (1)

Bạch Vi Hiên cùng Mạc Tử Nhan trở về nhà hàng.Bạch Vi Hiên trả tiền,cũng là lúc một chiếc mũ trần đi tới.Người con trai từ trên xe đi xuống,dung mạo tuấn tú khác người,dáng người dong dỏng cao, mặc vest lịch lãm,đi tới- Chị hai !

Mạc Tử Nhan đang cúi húi tìm gì đó trong túi xách,nghe thấy giọng nói kia,lập tức ngẩng đầu lên

- Bạch Thế Phong ?

- Tử Nhan ? Sao em lại ở đây ? - Bạch Thế Phong thật sự rất ngạc nhiên

Oan gia,là oan gia đầy làng nước à,đi đâu cũng bị ám,ám từ trên ám xuống,xó xỉnh nào cũng ám,thế này thì cô chỉ có nước độn thổ lên mất.Rồi sau này nước nhau về, hôm nào cũng phải nhìn thấy sắc mặt hắc,thử hỏi cô sống sao ?

- Vậy là hai đứa quen nhau hả ? - Trên mặt Bạch Vi Hiên liền hiện lên nét rạng rỡ

- Cô ấy là vợ chưa cưới của em - Bạch Thế Phong lên tiếng

- Moe....Tuyệt quá đi,vậy hoá ra Từ Nhan là em dâu tương lai của chị !!! - Bạch Vi Hiền ôm chăm lấy Mạc Từ Nhan,hôn lấy hôn để,hành động thân mật này khiến cho ai kia tức tối,muốn lao vào lôi hai người này ra.Còn Mạc Từ Nhan thì chỉ yếu ớt kháng cự,cuối cùng thì đành chịu thua,đành quay sang cứu cô bạn thân - Lạc Hy iu dấu,mau cứu tôi..

Mộc Lạc Hy chỉ đứng cười toe toét,trên tay còn ôm Đình Bảo,cậu bé con không biết gì nhưng cũng cười theo,khiến cho Mạc Từ Nhan ngượng chín mặt

- Được rồi,Lạc Hy,em bắt taxi về nhé,còn Từ Nhan sẽ đi cùng chị

Mộc Lạc Hy liền gật đầu,nhanh chóng bắt xe về trước

Tại Bạch gia

- Thế Phong,hôm nay Từ Nhan và chị có nhiều chuyện để nói,em gọi điện cho ba mẹ con bé,bảo là nó sẽ ngủ ở đây

- Được rồi

Bạch Vi Hiền đưa Đình Bảo lên phòng,cậu bé đã ngủ,Bạch Vi Hiền vỗ về một lát,rồi hôn lên trán cậu bé,gọng trầm ấm

- Ngủ ngoan nhé bảo bối !

Gương mặt của Bạch Vi Hiền chợt thoáng buồn,cổ họng nghẹn nghẹn,nhưng vẫn cố kiềm chế,cô đã thề là sẽ không để một giọt nước mắt nào nữa...

- Chị Vi Hiền ! - Mạc Từ Nhan chạy vào,tay bê một đĩa trái cây,tươi cười nói,nhưng khi nhìn thấy gương mặt buồn rầu của Bạch Vi Hiền,liền nhẹ giọng,có chút bối rối - Chị...sao thế ?

- Không sao ! - Bạch Vi Hiền lắc đầu,gượng cười

- Chị ăn trái cây đi !

Bạch Vi Hiền tiến lại,bắt giác xoa đầu Mạc Từ Nhan.Cử chỉ này khiến cô cảm thấy có gì đó rất lạ,bèn gặng hỏi

- Chị,chị có chuyện buồn sao ? Nói em nghe đi

Bạch Vi Hiền bật cười,lần đầu khi gặp Mạc Từ Nhan,lúc bé bé Đình Bảo,rồi lại vụng về trả lại thẳng bé cho cô,đã khiến cho Bạch Vi Hiền có cảm giác gì đó rất đặc biệt.Lúc Bạch Thế Phong còn yêu Hải Đường,cô đã không thể ưa nổi con bé đó.Nó có một cái gì đó cực kì giả tạo,còn Mạc Từ Nhan thì lại rất khác,thật sự....rất rất khác...

- Từ Nhan,nói chị nghe,em có yêu thẳng Phong không ?

- Em đâu có yêu anh ta - Mạc Từ Nhan cười khẩy

Câu nói này,liền tạo cho Bạch Vi Hiền có cái nhìn không tốt về cô

- Anh ta là bất cóc em chứ bộ,chị biết không,hắn cáo già lắm nha,em chỉ là bảo vệ lẽ phải,thế mà cuối cùng hắn bắt em làm vợ hắn ! - Mạc Từ Nhan ngây thơ nói

Bạch Vi Hiền vỡ lẽ,thì ra là vậy...cô bé này thật sự rất buồn cười !

- Mà...chồng chị...đâu rồi ?

- Anh ta...

Mỉ mắt Bạch Vi Hiền sụp xuống,im lặng vài giây,cô nói tiếp

- Chị và anh ta...đã li hôn rồi

- Li hôn ?

A A,cô lại nói về thứ không nên nói rồi ! Thật ngốc quá mà

- Em...xin lỗi

- Đâu phải lỗi của em,xin lỗi làm gì chứ

- Ừm..

- Đã là quá khứ rồi,nhắc lại làm gì chứ
- Phải a,quá khứ chỉ là quá khứ...
- Chị và Từ Nhan còn nhiều chuyện để tâm sự lắm đấy nhé,đêm nay em khỏ rồi ! - Bạch Vi Hiên nháy mắt

Mạc Từ Nhan gật đầu,thế là hai người trò chuyện cho đến sáng (Lược bớt a,hai mẹ này nói nhiều chuyện lắm)

Mạc Từ Nhan ngáp ngắn ngáp dài,đi xuống cầu thang,liền nhìn thấy ngay Bạch Thế Phong đang ngồi ở sofa xem xét tài liệu công ty

- Chào buổi sáng !
- Ồ,hôm nay chắc có bão đây - Bạch Thế Phong cười
- Ủ - Mạc Từ Nhan thuận tiện đáp lại
- Thứ năm tuần này,tôi và em sẽ tổ chức tiệc đính hôn,lo mà chuẩn bị đi

Mạc Từ Nhan đang uống ly nước,suýt nữa thì phụt ra

- Cái gì ???
- Không cần phải ngạc nhiên thế đâu,hôm nay nghỉ học,tôi đưa em đi chọn áo cưới !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đính hôn (2)

- Nghỉ học ? - Mạc Từ Nhan tròn tròn mắt - Tôi đã nghỉ một ngày rồi,hôm nay nữa thì bài vở trên lớp ra sao đây ?- Nhờ cô bạn Hy Hy gì đó của em chép hộ bài,hôm nay bắt buộc phải nghỉ học,tôi không muốn phải nói nhiều - Bạch Thế Phong nét mặt cực kì bình thản,giống như việc đi học của cô chả là cái đinh gì,không biết là trước đây hẳn có từng đi học không nữa ?

- Tôi không đi học ? Chắc có ngày hôm nay ?

What the...hắn...hắn đi guốc trong bụng người khác chắc ? Mạc Từ nhan chợt cảm thấy sống lưng lạnh toát,chắc sau này sẽ khổ lắm đây ! (Chị nói chỉ phải * Gật đầu *)

Mạc Từ Nhan than trời,ủ rũ lấy điện thoại ra gọi cho Lạc Hy.

" Bà có chuyện gì thế ? Hôm nay có đi học không ? "

- Tôi bận rồi,bà xin phép cô giùm tôi nhé

" Biết ngay mà,chuyện đại sự long trọng như vậy,không bận mới là lạ " - Tiếng của Mộc Lạc Hy nghe có vẻ cực kì chán nản

- Chọc hoài à,được rồi,tạm biệt có gì nói sau nha !

" Bye bye "

Mạc Từ Nhan tắt máy,cười một cái,rồi lại quay ngoắt ra lờm Bạch Thế Phong.Bạch Vi Hiên từ trên lầu đi xuống,vươn vai,gìong ngái ngủ

- Từ Nhan,Thế Phong buổi sáng tốt lành !
- Chúc chị buổi sáng tốt lành,thằng bé Đình bảo chưa dậy hả chị ?
- Ủ

Bạch Vi Hiên hôm nay ăn mặc đẹp,trang điểm nhẹ,nhưng cũng đủ để tôn lên vẻ đẹp " Nghiêng nước nghiêng thành " của mình.Mạc Từ Nhan lấy làm lạ,nhưng rồi lại lơ đã,Bạch Vi Hiên đẹp như vậy,cũng không lạ gì !

- Mới sáng sớm,còn tỉnh đi đâu ? - Bạch Thế Phong điềm đạm,không lạnh cũng không nhạt,hỏi Bạch Vi Hiền

- Thích,làm sao ? - Bạch Vi Hiền cười khẩy

Bạch Thế Phong cầm điện thoại lên xem ngày tháng,bỗng chốc thờ dài

- Đến ngày rồi à ?

- Ừm

Mạc Tử Nhan gãi gãi đầu,thật chẳng hiểu gì cả.Đến ngày gì chứ,chẳng lẽ...bà cô...A A,Bạch Thế Phong đúng là tên bệnh hoạn !!! (Em lạy chị,chị ăn gì em cũng -_-)

- Vậy chị cứ đi trước,đưa Mạc Tử Nhan đi chọn váy cưới,xong em sẽ đến

- Được rồi

Bạch Vi Hiền gọi cô giúp việc,dẫn chăm sóc cho Đình Bảo,thay đồ,vệ sinh cho thằng bé rồi cho nó ăn. Cô giúp việc gật đầu,vâng một tiếng rồi tiếp tục đi làm công việc của mình.Bạch Vi Hiền vội vàng đi ra,bên ngoài đã có xe đợi sẵn,Bạch Vi Hiền bước lên,chiếc xe liền nhanh chóng lái đi

- Được rồi,chúng ta cũng đi thôi ! - Bạch Thế Phong đặt tập tài liệu xuống,cầm khoá xe lên

- Tôi còn chưa chuẩn bị gì cả - Mạc Tử Nhan vội nói,sực nhớ là cả ngày hôm qua mình chưa có tắm giặt gì,lại không có quần áo nữa

- Cứ đi,lát nữa về rồi em muốn làm gì cũng được. Và lại...

Bạch Thế Phong tiến lại bên Mạc Tử Nhan,tựa đầu vào vai cô,nói thầm

- Cơ thể em vẫn còn rất thơm

- Anh...tránh ra...cái đồ dơ xôm

Bạch Thế Phong cười ha hả,đi ra ngoài,để lại Mạc Tử Nhan còn đang phồng mang trợn má,mặt đỏ ửng vô cùng đáng yêu

Bạch Thế Phong cùng vào một cửa hàng áo cưới sang trọng bậc nhất.Ở đây bao gồm các mẫu đều do các nhà thiết kế nổi tiếng làm ra,dĩ nhiên...giá cả cũng ở mức trên trời...

Mạc Tử Nhan từ lúc nhìn thấy đã rất thích thú,cô tò mò ngắm nghía mọi thứ xung quanh như một đứa trẻ lên ba đứng trong một cửa hàng kẹo.Điều đó làm cho ai kia trên môi bất giác liền nở lên một nụ cười,nhưng chỉ là thoáng qua

- Tuyệt quá !

- Hãy chọn một bộ mà em thích.Rồi đem đi thử

- Uh

5' sau

- Bộ này được không ?

- Diêm dúa quá,tên nào thiết kế mà ngu thế không biết

- Đẹp mà

- Chọn cái khác đi

5' tiếp theo

- Cái này ?

- Xấu òm

- Cái này ?

- Đơn giản quá

- Cái này thì sao ?

- Hờ hang quá mức quy định

5' cuối cùng

- Còn cái này ? - Mặc Tử Nhan bắt đầu chán nản

- Ngán

- Cái này...

- Lùng thùng quá

Mặc Tử Nhan phát tiết, tức đến ruột gan lồng lộn, hất ta... là đang chê hay là đang áp bức cô vậy ?

- Thôi. Tôi chán rồi

- Sao ?

- Anh cứ chê hết cái này đến cái nọ, tôi biết mặc cái gì ? - Mặc Tử Nhan xụ mặt

Bạch Thế Phong quay đi ngoảnh lại một hồi, đập vào mắt là một bộ cực kì vừa ý, liền cầm lấy đưa cho Mặc Tử Nhan

- Mặc cái này đi

- Anh thích thì anh mặc đi

- Nhanh lên, tốn thời gian quá !

- Xi

Mặc Tử Nhan bức mình, cầm cái váy đi vào trong phòng thay đồ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đỉnh hôn (3) - Gặp gỡ Mặc Tử

Mặc Tử Nhan bức mình, cầm cái váy đi vào phòng thay đồ. Không một chút thương tiếc đóng sầm cửa lại, tạo ra một tiếng thật lớn, khiến cho tất cả mọi người đều giật mình quay lại nhìn. Bạch Thế Phong nở một nụ cười toả nắng, làm cho bao nhiêu cô nàng đều suýt phụt máu mũi- Stress trước ngày cưới, mọi người đừng bận tâm làm gì !

Một số nữ nhân viên ở đây, thì thầm to nhỏ với nhau, ánh mắt liền dâng lên sự khinh bỉ

- Cô gái đó, đẹp mà chảnh

10' phút sau

Mặc Tử Nhan bước ra ngoài, trên người là chiếc váy trắng đẹp lộng lẫy, được thiết kế tinh xảo. Ôm vừa vặn lấy chiếc eo nhỏ, làm tôn lên vẻ quyến rũ rạng ngời và làn da trắng tuyết mịn màng của cô. Mặc Tử Nhan ngượng ngừng, hơi nhỏ

- Thấy thế nào ?

- Đẹp lắm

Bạch Thế Phong đơ được vài giây, nhưng rồi cũng định thần lại, mấy cô nhân viên hơi sững sờ, những vị khách ở đây cũng không khỏi ngỡ ngàng

- Thiếu gia cũng đi thay đồ đi ạ ! - Một anh nhân viên kính cẩn nói

- Được

Mạc Tử Nhan ngắm mình trong gương, trong lòng liền dâng lên nỗi chua xót. Trong cuộc đời người con gái, hạnh phúc lớn nhất chính là được mặc lên mình bộ váy cưới, rồi cùng người mình yêu bước vào lễ đường. Cô đã từng ngây ngô nghĩ về một điều xa xăm như thế, vậy mà bây giờ...điều đó đã chỉ còn nằm trong tâm vói, tiến đến chỉ như một giấc mơ, đem đến cho cô một bước ngoặt lớn...

Bạch Thế Phong lúc này cũng đã thay đồ xong, lãnh đạm bước ra ngoài. Trên người là bộ vest trắng lịch lãm, tay dắt túi quần, khiến cho tất thảy mọi cô gái đều không ngớt lời bàn tán, nhưng vẻ mặt của Bạch Thế Phong anh chẳng mấy bận tâm

Một chị nhân viên, nhìn cũng có vẻ thân thiện, đến giúp Mạc Tử Nhan trang điểm. Thấy cô có vẻ thờ ơ, liền cười

- Em gái, đừng đàn ra như vậy, tươi tỉnh lên chứ !

- H...hà... - Mạc Tử Nhan như sự tĩnh, rồi ngoan ngoãn ngồi yên trang điểm

Làn da cô vốn trắng hồng tự nhiên, cho nên chỉ cần điểm thêm chút phấn và đánh lên ít son đỏ, nhìn đã rất thuần khiết

- Được rồi, đẹp lắm đó !

- Cảm ơn ạ - Cô mỉm cười

Mạc Tử Nhan xách bộ váy đi một cách cực nhọc, miệng liền lầm bầm

- Lầm xum khó đi quá, bực mình !

Bạch Thế Phong cùng Mạc Tử Nhan đi chụp ảnh cưới, phải mất 30' sau mới được tên nhiếp ảnh chết bầm kia thả về. Nào thì khen thế này thế nọ, rồi thì đúng là trai tài gái sắc, huyền thuyên tới 15' mới chụp cho mấy cái tấm ảnh vợ va vợ vắn gì đó, một muốn tự tử cho xong (-_-!!)

Sau khi thay đồ, tính tiền xong xuôi, Bạch Thế Phong liền gấp gấp gọi điện cho tài xế riêng tới đón cô về trước, rồi mình thì nhanh chóng chạy xe đi, khiến cho Mạc Tử Nhan khó hiểu. Cả ngày nay anh ta cứ như thế, đứng lên ngồi xuống cũng không yên, chẳng lẽ là vì cái đến ngày gì đó của Bạch Vi Hiên hay sao ?

Xe chẳng mấy chốc đã dừng lại trước cổng biệt thự Bạch gia. Mạc Tử Nhan đi vào trong, ánh mắt liền dừng ngay trên chiếc xe benz đen bóng đậu trước nhà, không giấu nổi tò mò, giờ này chị Vi Hiên nếu đã về, thì cũng không phải bằng chiếc xe này, mà Bạch Thế Phong thì càng không

- Ai vậy chứ ?

Mạc Tử Nhan đi vào, lập tức được người hầu ra nghênh đón, cô liền hỏi

- Xe của ai ở ngoài thế ?

- Là xe của thiếu gia Mạc Tư thừa tiểu thư

- Mạc Tư ?

- Chắc tiểu thư không biết, nhưng cậu ấy là bạn của Bạch thiếu đấy ạ

- Cảm ơn

Mạc Tử Nhan đi chưa được hai bước thì một bóng hình nhỏ nhanh hẹn lao vút tới, ôm chầm lấy cô, cái miệng chum chim chu lên

- Chị !

- A, nhóc Đình Bảo, dậy rồi sao ?

- Ừm - Cậu nhóc khúc khích cười

- Nhóc ăn gì chưa ?

Cậu nhóc liền nhanh nhẹn gạt đầu, rồi chỉ tay về phía phòng khách

- Có chú Mạc Tư đến kìa !

- Nhóc biết chú ấy ?

- Chào chị dâu nhỏ của tôi !

Một chàng trai vóc dáng cao lớn, mái tóc nhuộm màu bạch kim, dung mạo tuấn tú không kém gì Bạch Thế Phong, tươi cười bước đến

- Anh là ?

- Tôi là Mặc Tử,xin chào !

- Chào

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đính hôn (4) - Tranh chấp

Mặc Tử Nhan cười gượng,ánh mắt đăm chiêu nhưng cũng không nhiều thiện cảm nhìn nam nhân trước mặt.Mặt đẹp, lịch sự trong giao tiếp nhưng cũng chưa đủ để nói lên một con người,mà ai biết được vị công tử này tính tình ra sao ? Lòng người khó đoán- Chị dâu nhỏ xem ra rất tò mò về tôi nhĩ ? - Mặc Tử bật cười,cô bé này còn quá non nớt,thật không hiểu vì cái gì mà Bạch Thế Phong lại có thể chọn cô ta làm vợ ?

- Tôi không phải hạng người thích soi mói,mà nếu anh chờ Bạch Thế Phong về thì cứ ngồi ở phòng khách chờ,tôi xin phép

Mặc Tử Nhan dường như không muốn phải tranh luận nhiều,bèn tìm cớ lui đi.Mặc Tử hiểu điều đó,nhưng vẫn muốn tìm hiểu thêm về con cừu nhỏ này một chút.Nghĩ đến đây,Mặc Tử liền cười man rợ làm Mặc Tử Nhan phải e dè,cho rằng tên này đúng thật là người điên

- Khoan đã,chị dâu nhỏ ra ghế ngồi,cùng tôi uống trà hàn huyên một chút,được không ?

- Thôi...

- Chỉ là uống trà nói chuyện,cũng đâu có mất gì ! - Mặc Tử cố ý lôi kéo,khiến Mặc Tử Nhan cũng hết cách,đành ra ghế ngồi.Thuận tiện bế nhóc Đình Bảo ngồi lên đùi,chơi với cậu bé

- Chị dâu nhỏ...

- Tôi tên Mặc Tử Nhan,không phải chị này bà nọ,cảm phiền đừng gọi thế nữa - Cô khề thờ dài,cắt ngang lời Mặc Tử

- Được rồi,vậy chị d...à không Tử Nhan,cô năm nay bao nhiêu tuổi ?

- Tôi 17,còn anh ?

- Tôi 20,cũng bằng Thế Phong thôi mà

Mặc Tử Nhan ừ một tiếng,rồi lại cúi xuống cười với Đình Bảo.Khiến cho Mặc Tử có cảm giác cô gái này thật không dễ gần chút nào,chỉ là nói chuyện thôi có cần hồ hững vậy không ? Mà lúc nhìn thấy hân,một chút ngẩn người hay xiêu lòng cũng không có thật làm cho người ta cảm thấy thất vọng a...

- Này,anh không sao đấy chứ ?

Mặc Tử định thần lại,lắc nhẹ đầu rồi nói

- Vậy...hai người quen nhau lâu chưa ?

- Sao ?

- Thì cô với Phong,hai người quen nhau lâu chưa ?

Mặc Tử Nhan được hỏi đến đây thì lặng đi,hai hàng lông mi cong vút chọt rú xuống,cô cười khổ

- Chuyện phức tạp lắm

- Chắc hẳn lại liên quan đến cô Hải Đường đó rồi - Mặc Tử thờ dài sườn sượt,một mồm nói

Mặc Tử Nhan bất thành linh trùng mất ngay nhiên,tại sao hẳn biết ?

- Đừng hỏi tại sao,chuyện này xảy ra cũng nhiều rồi,nhưng cũng chỉ tại Phong thiếu của chúng ta đa tình quá,cứ yêu riết cô ta hoài.Ngay chính tôi cũng không ưả nổi cô ta !

Mặc Tử có phần kích động khi nhắc đến Hải Đường,nhưng rồi cũng lại quăng vào một góc,coi như chưa từng xảy ra.Mặc Tử Nhan hai tay đan xen vào nhau,thật còn quá nhiều chuyện của hai người bọn họ mà cô chưa được biết đến,còn quá nhiều...

Xe của Bạch Thế Phong vừa về tới, theo sau là xe của Bạch Vi Hiền, Mạc Từ Nhan thấy thế vội chạy ra ngoài.

- Hai người đi đâu thế ?

Bạch Thế Phong lẳng lặng bước vào, phớt lờ lời cô nói, Bạch Vi Hiền cũng đã xuống khỏi xe khuôn mặt xanh xao phờ phạc, tâm tạng rối bời. Mạc Từ Nhan cực kì lo lắng, Bạch Vi Hiền dường như đứng không vững, liền ngã vào vai Mạc Từ Nhan ôm chặt lấy cô mà khóc nức nở

- Chị...

- Tại sao chứ, tại sao hân không buông tha cho hai mẹ con chị vậy ? Tại sao hân cứ muốn cướp Đình Bảo của chị đi chứ ? Tại sao....?

Mạc Từ Nhan vòng tay ôm lấy Bạch Vi Hiền, thi thoảng lại vỗ vỗ vào lưng cô, trấn an các kiểu nhưng tiếng khóc vẫn không hề giút

- Chị bình tĩnh đi...

Bạch Thế Phong tựa người vào cửa, tâm trạng rối không kém, Mạc Từ đi tới, vỗ vai Bạch Thế Phong

- Vụ li hôn này kết thúc rồi sao ?

- Chưa đâu, tên Đình Vương này cực kì cố chấp, hân muốn có thằng bé Đình Bảo

- Cái tên khốn kiếp đấy, mẹ nó !

Lại một chiếc xe sang trọng nữa lái vào trong sân của toà biệt thự, từ trên xe bước xuống là một người đàn ông sang trọng, cử chỉ cao ngạo mà bước tới. Bạch Thế Phong nhũn mảy, cái tên khốn này hình như rất muốn thấy diêm vương hay sao mà dám đến đây

Bạch Thế Phong lập tức đi đến, hai người đàn ông cao ngạo chính thức đối diện nhau. Nhưng từ Bạch Thế Phong lại khiến cho tên kia có phần dè chừng

- Mày nổi hứng muốn chết hay sao mà dám vác mặt đến đây ? - Bạch Thế Phong khinh bỉ nói, cả người đều thoát ra khí lạnh

- Mau đem thằng bé ra đây !

Bạch Vi Hiền run rẩy, tay bịt chặt miệng để không phát ra tiếng khóc, chưa bao giờ cô lại cảm thấy yếu đuối như vậy. Mạc Từ Nhan đứng đây, chứng kiến mọi thứ, cũng đã đủ hiểu ra phần nào câu chuyện bèn đặt tay lên vai Bạch Vi Hiền, ánh mắt kiên định lắc đầu ý nói đừng yếu đuối

- Chị, chị phải đứng lên, vì thằng bé Đình Bảo chị hiểu không ?

Bạch Vi Hiền lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mi, khuôn mặt liền hiện lên sự ôn nhu - Chăm sóc Đình Bảo giúp chị - rồi cứng rắn tiến đến phía trước cái người đã phụ bạc cô

- TÔI ! NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG GIAO THẮNG BÉ ĐÌNH BẢO CHO ANH, NGHE RỒ CHƯA !!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đính hôn (5) - Giải toả

Mạc Từ Nhan chạy thật nhanh vào trong nhà, thấy Đình Bảo còn đang ngồi chơi trên ghế liền mỉm cười rồi bế cậu nhóc lên - Đình Bảo, nói cho chị biết, giữa ba và mẹ, em yêu ai ?

- Cả hai, em yêu cả hai ! - Cậu nhóc ngây thơ nói

Mạc Từ Nhan ánh mắt liền trùng xuống, cười như không cười bèn ngồi xuống ghế, cung chiều nói tiếp

- Thế nếu buộc phải chọn, em sẽ chọn ai ?

- Chọn ba mẹ, chứ còn ai ? - Đình Bảo nghiêng đầu, ánh mắt long lanh nhìn cô. Mạc Từ Nhan chột sững người. Cô đang hỏi cái gì vậy chứ ?

- Ba mẹ ai cũng yêu thương con của mình, cho nên ích kỉ lắm em biết không ?

Đình Bảo ngây ngốc nhìn cô, cười một cái. Mạc Từ Nhan bế nhóc lên, hôn một cái thật kêu vào cái má phúng phính dễ thương kia, rồi đi ra ngoài

- Đình Vương, tôi nói cho anh biết, nhất quyết tôi sẽ không đưa Đình B...

- PA PA !!

Đình Bảo cười tít mắt,đã lâu rồi cậu nhóc đã không được gặp ba,khi nhìn thấy thì khuôn mặt tràn ngập vui vẻ đang rộng hai tay,nhoài người ra đòi bế.Đình Vương không dấu nổi hạnh phúc trên khuôn mặt,nhận lấy Đình Bảo trên tay Mạc Tử Nhan rồi ôm thật chặt như không muốn rời

- Tiểu bảo bối

Mạc Tử Nhan ôn nhu cười nhẹ,liền nhận được ánh mắt sắc lạnh của Bạch Thế Phong và Mạc Tư.Tay bị kéo mạnh lại - CHÁT -Mạc Tử Nhan lập tức ăn trọn một cái tát từ Bạch Vi Hiến.Lão đảo đứng không vững,hoa cả mắt,phải một lúc sau cô mới định thần lại

Bạch Vi Hiến tức giận giằng lấy Đình Bảo từ tay của Đình Vương,ánh mắt vô cùng căm phẫn gằn từng chữ

- Mạc Tử Nhan,tại sao cô dám làm thế ?

- Chị Vi Hiến,nghe em nói...

- CÂM MIỆNG

Bạch Thế Phong sắt đá nhìn cô,cực kì chán ghét.Mạc Tử Nhan rồi bời,là họ hiểu sai cô...

- Tử Nhan,cô dám đưa Đình Bảo cho hấn,cô chán sống rồi phải không mà phản bội lòng tin của tôi ? - Bạch Vi Hiến hét lên

- NẾU EM CÓ LỖI,VẬY THẲNG BÉ ĐÌNH BẢO NÓ CÓ LỖI GÌ MÀ CHỊ KHÔNG CHO NÓ GẶP BA NÓ ? EM HỎI CHỊ,RÓT CỤC THẲNG BÉ LÀM GÌ SAI ?

Mạc Tử Nhan nước mắt không tự chủ mà tuôn ra,không phải vì cái tát vừa rồi,mà là bởi vì Đình Bảo.Nhìn thấy nó cô đau lòng lắm chứ,cha mẹ ích kỉ vì con cái không có gì là sai,nhưng thằng bé đã làm gì sai mà phải hứng chịu cái sự tan vỡ của ba mẹ nó ?

- Chị Vi Hiến à,em hiểu chị đang rất đau,nhưng em xin chị...thằng bé Đình Bảo nó cần mẹ...nhưng...nó cũng có ba kia mà,vậy hai cha con họ gặp nhau là sai sao hả chị ?

Bạch Vi Hiến nghẹn họng,ngồi sụp xuống mà khóc

- Chị mệt mỏi lắm,mệt mỏi lắm em à,chị phải làm gì...phải làm gì...?

Mạc Tử Nhan nhìn Bạch Vi Hiến rồi lại nhìn sang Bạch Thế Phong,nhìn từng người từng người một ở đây...

Tất cả những kẻ ở đây,cho dù có quan hệ hay không,cũng chỉ như người dung. Mà nhất là Bạch Thế Phong,kẻ có uy có quyền,lại có thể căm đoán mọi thứ.Rót cục,từ đầu đến cuối cô vẫn là người không có tiếng nói riêng,chỉ là một kẻ ngoài cuộc không hơn không kém.

Mạc Tử Nhan cắn chặt môi dưới,tiến lại bên Đình Vương.Hai người,một thấp một cao đối mặt nhau

- Đình Vương... - Mạc Tử Nhan hít sâu một hơi,nói tiếp - Anh,là cha thằng bé.Anh có quyền với nó,vậy việc đòi hỏi quyền nuôi dưỡng không có gì là sai...

Trên ánh mắt Đình Vương hiện rõ lên sự sung sướng,liếc nhìn Bạch Vi Hiến đang đau khổ mà mỉm cười đắc thắng

- Nhưng...anh là kẻ đã phản bội chị ấy,là kẻ đã phá hủy đi mối quan hệ vợ chồng,là kẻ đã cho con trai của anh không có một mái ấm gia đình toàn vẹn,anh có nhìn nhận về khía cạnh đó không ?

- ...

- Tôi nghe nói,suốt thời gian qua,anh bỏ mặc chị Vi Hiến nuôi con một mình,vậy anh lấy tư cách gì để đòi quyền nuôi dưỡng thằng bé ?

- ...

- Trong chuyện này,nếu đã đưa ra toà,thì anh thua cuộc rồi Đình thiếu ạ !

Những lời nói của Mạc Tử Nhan,từng câu từng chữ đi vào đầu hấn, khiến cho Đình Vương phải chết sững,hoàn toàn như một kẻ thua cuộc mà rút lui ra về

- Chị...chị đứng dậy đi ! - Mạc Tử Nhan dịu Bạch Vi Hiến đứng dậy

- Chị xin lỗi em,xin lỗi...lần này lại mắc nợ em lần nữa...

Mạc Tử Nhan lắc đầu,đưa Bạch Vi Hiến vào trong nhà

Bạch Thế Phong và Mặc Tử chứng kiến toàn cảnh, không nói không rằng, đều nghĩ mình lúc đó thật ngu ngốc

- Từ Nhan... cô ta thật sự vẫn còn rất nhiều điều mà chúng ta chưa biết

Bạch Thế Phong trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng cũng chẳng nói gì, lập tức lấy xe lái đi

" Thế Phong, rốt cục thì... tôi với cậu cũng có thứ để tranh rồi ! "

Dạo này truyện ta viết nhạt nhẽo quá, với lại cứ dài lê thê. Ta nghĩ độc giả chắc cũng đang nản lắm phải không ? (@_@)

Trailer chap sau nà :

- Anh làm cái gì vậy hả ?

Mặc Từ Nhan tức giận, mặt đỏ bừng nảy lửa nhìn Bạch Thế Phong

- Hôn vợ, vậy có gì là sai ? - Bạch Thế Phong cười lưu manh, cổ tình trêu ghẹo Mặc Từ Nhan

- Vợ, vợ cái đầu nhà anh !

Mọi cảnh tượng vừa rồi đều bị Hoắc Minh Triệt thu hết vào tầm mắt. Ly rượu trên tay lập tức bị bóp nát

" Mặc Từ Nhan, em chỉ có thể là của tôi ! "

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18-1: Đính hôn (6) - p1

Bạch Vi Hiên ngồi ở sofa, vô thức nhìn về một phía. Mặc Từ Nhan kêu giúp việc làm một ly trà gừng đem ra, chẳng mấy chốc đã hoàn thành- Chị Vi Hiên, uống chút trà gừng đi, chị sẽ thấy khỏe hơn - Mặc Từ Nhan trên tay bê ly trà còn ấm nóng, ân cần nói

Nói đến vậy, nhưng Bạch Vi Hiên cả người vẫn không chút phản ứng, tựa như xác chết mà cứng đờ bất động. Mặc Từ Nhan thở dài náo nức, cố gắng dỗ dành

- Thôi nào, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi, có được không ?

Những giọt nước vương trên mắt cũng đã khô, bỗng chốc lại nhoè lệ, từ từ rơi xuống. Khung cảnh nặng trĩu đến khó tả...

Bạch Vi Hiên ôm Mặc Từ Nhan khóc suốt buổi, đến khi mặt lừ mới chịu thôi.

Chiếc mui trần đen bóng của Bạch Thế Phong dừng lại trước tập đoàn Bạch thị. Ung dung mà bước vào, mọi nhân viên đều nhanh chóng xếp thành hàng để chào đón

- Tổng giám đốc ! - Mọi người đồng thanh

Bạch Thế Phong chán nản phẩy tay, ý nói mọi người trở lại làm việc. Đi vào trong thang máy riêng, tay anh liền bấm đi lên tầng cao nhất của toà nhà đồ sộ này - Tầng 27

Tiếng bước chân vang lên, phá hoại bầu không khí tĩnh lặng. Nhưng dù là thế, ồn ào cũng không bao giờ có thể xuất hiện trên này được, vì đây là tầng riêng biệt của giám đốc chỉ có thư kí riêng hay đối tác quan trọng mới được lên đây. Còn nếu không, cứ thích tự ý làm điều mình muốn, thì không chỉ nghĩ việc, mà đến cả công việc mới cũng không có để mà làm

Một tổng giám đốc nổi tiếng ngang tàng lãnh khốc như vậy, cư nhiên sẽ không có ai dám chống đối hay có ý làm trái lời.

Bạch Thế Phong ngồi bên bàn làm việc, tay lật qua lật lại sổ sách, tài liệu công ty. Nói là xem xét, nhưng dường như đầu óc lại tập trung đi đâu

- Giám đốc, bên bộ phận kế toán A đã xem xét lại kĩ lưỡng toàn bộ mọi thứ, bên tập đoàn ta cổ phần vẫn không ngừng tăng lên. Sắp tới lại có vụ đấu thầu mới, sẽ có nhiều tài phiệt tới cạnh tranh, mọi việc nên chuẩn bị thế nào ạ ?

Thư kí Trịnh đi tới,miệng nói tay làm,trông bận rộn vô cùng.Nhưng ông chủ của cô có vẻ lơ là,liền bật cười thành tiếng

- Giám đốc,anh sao vậy ?

- Không sao - Bạch Thế Phong ngữ điệu không lạnh cũng không nhạt,nói với thư kí Trịnh

- Ủm,vậy tôi đi trước,giaám đốc cứ xem xét lại

- Ủ

Bạch Thế Phong mở máy vi tính,làm việc một cách lưu loát và vô cùng nhanh chóng.Công việc tất thấy đều hoàn thành,Bạch Thế Phong nhìn vào dòng chữ nhỏ phía cuối màn hình,trên môi liền nở lên nụ cười

- Ngày mai à ?

***** (Ăn tối ngủ nghỉ vẫn bình thường nhé !)

Sáng hôm sau

RENG....RENGGG....RENGGGGG....

Tiếng đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi,khiến Mạc Từ Nhan cực kì khó chịu,lơ mơ mở mắt để tắt cái đồng hồ,định nằm xuống giường ngủ tiếp miệng còn lẩm bầm

- Giờ mới có 6h thôi mà...

Nhưng chưa đầy 3' sau,cái người trên giường bỗng bật dậy như lò xo,tức tốc chạy ngay vào nhà tắm

- Hôm nay phải về đi học

Mạc Từ Nhan sửa soạn mọi thứ xong xuôi,đi xuống lầu,đã thấy Bạch Vi Hiến ở trong phòng ăn lớn,tay còn bưng bê đủ thứ

- Chào buổi sáng ! - Bạch Vi Hiến cười nói

- Chào buổi sáng chị,mà sao chị dậy sớm thế ?

- Hôm nào chả vậy - Bạch Vi Hiến lãnh đạm

Mạc Từ Nhan định nói thêm gì đó,nhưng rồi lại thôi

- Ngồi xuống ăn sáng đi em

Mạc Từ Nhan liền gật đầu ngồi xuống

- Em định đi đâu mà sửa soạn sớm vậy ?

- Em phải về nhà để đi học,bài vở trên lớp bỏ bê nhiều rồi

Kết thúc bữa sáng nhanh gọn lẹ,Mạc Từ Nhan chào tạm biệt mọi người rồi lên xe trở về

Tại nhà họ Mạc

Ông bà Mạc đang ngồi thư thả uống trà,Mạc Từ Nhan không hiểu từ đâu bất ngờ chạy vào.Ôm chằm lấy ông bà

- Từ Nhan,về gì sớm vậy ?

Mạc Từ Nhan chu mỏ - Con nhớ hai người,mà còn phải về đi học nữa !

- Ủ

Thông báo:^^_ ^)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Có Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-2: Đính hôn (6) - p2

Mạc Từ Nhan cười vui vẻ, mấy ngày qua không gặp ba mẹ, nhớ quá đi a ! Cô huyết sáo đi lên phòng, ông bà Mạc ngáy người rồi lại cười tùm tùm. Xem ra con bé này biết yêu rồi đây. Mạc Từ Nhan ở trên phòng, cởi bộ đồ trên người ra và thay vào bộ váy nữ sinh, bỗng điện thoại liền réo lên một hồi, cô nheo mắt nhìn lên màn hình - Là Lạc Hy

- Hê, gọi có chuyện gì hông ?

" Vui quá ha ! "

- Đương nhiên, đi học trở lại sao không vui được

" Ủ... "

Mạc Từ Nhan chợt cảm thấy có cái gì đó trong giọng nói của Mộc Lạc Hy, nghe có vẻ rất buồn

- Sao thế ? Bạn yêu của ta có chuyện gì ?

" Không sao a " - Mộc Lạc Hy cười trừ

- Bà có chuyện, nghe giọng là tôi biết ngay mà, nói tôi nghe

" Ahuhu, tí tí của ta oi...mami papi bắt ta đi coi mắt nè, cứu ta " - Mộc Lạc Hy meo mào

Cái tình huống dở khóc dở cười gì đây ? Coi mắt ? Thánh thần thiên địa ơi, hết cô rồi lại đến Lạc Hy, bộ hết cái xui hay sao mà lại rơi vào cái tình huống oái oăm thế này ???

Mạc Từ Nhan miệng méo xệch, tắt máy rồi đi đến trường

Trở lại với hào soái của chúng ta nào ! ^^

Bạch Thế Phong vừa mở mắt tỉnh dậy, xuống nhà nghe thấy Bạch Vi Hiên báo rằng cô đã đi mất, tức giận đập bàn ăn, cái đĩa rơi vỡ choang một cái

- Em điên à ? Mới sáng sớm đã đập bàn, lại còn làm rơi cái đĩa, có vấn đề gì ? - Bạch Vi Hiên gắt lên

Bạch Thế Phong không nói không rằng, lấy điện thoại ra gọi cho thư kí Trịnh

- Lập tức bao trọn nhà hàng, chuẩn bị kĩ lưỡng mọi thứ cho tôi, đến chiều nay đúng 6h phải hoàn thành

Đầu dây bên kia, thư kí Trịnh " Vâng " một tiếng rồi cúp máy

- Có gì à ?

- Tiệc đính hôn, em có việc phải đi trước - Bạch Thế Phong cầm cái áo vest khoác lên người rồi đi ra ngoài

Bạch Vi Hiên thở dài, dường như đã hiểu ra tất mọi chuyện, liền cười một cái. Tay chống nạnh đi lên lầu, thuận tiện sai giúp việc thu dọn bàn ăn, lau chùi

Vừa trông thấy Mạc Từ Nhan đứng đợi trước cổng trường, Mộc Lạc Hy chạy lại như bay, không cần thận làm cả hai cùng ngã cái oạch

- Từ Nhan, cứu ta a, ta không muốn lấy chồng sớm như mi đâu. Đòi ta còn quá dài, ta ăn chơi còn chưa đã mà !!!!

- Haizz, vừa phải thôi nha, bà làm tôi phiền não quá, không nói nhiều nữa mau vô lớp

Mạc Từ Nhan phớt lờ, nói lảng đi

- OA OA OA, mi không coi ta là bạn nữa chứ gì ?

- Ồ...kệ mi - Mạc Từ Nhan phẩy tay rồi đi trước

Kết thúc một buổi học nhạt nhẽo (/ _)

Mạc Từ Nhan nói với Mộc Lạc Hy vài câu,vừa mới bước được bước đầu tiên ra khỏi cổng,liền bị một nhóm vệ sĩ áo đen bắt lấy đưa vào trong xe mà chẳng kịp để cô ú ớ câu nào (Toàn thế !)

- Các người lại muốn đưa tôi đi đâu ?

- Thiếu chủ có lệnh,đưa tiểu thư về chuẩn bị cho tiệc đính hôn diễn ra vào tối hôm nay - Một tên nói

What ? Đính hôn ? Quái,có nghe thấy hắn nói gì về vụ này đâu nhỉ ?

Chẳng mấy chốc,đã dừng lại ở trước một cửa hàng y phục dạ hội nổi tiếng trong thành phố.Cô tiếp tân cùng một số nhân viên ra đón,niềm nở nói

- Mời tiểu thư,chúng tôi đã đợi người từ rất lâu rồi ạ !

Lại tiếp tục lời xềnh xệch tập hai.Lúc này có một chuyên viên trang điểm rất nhanh chóng đi tới,tô tô vẽ vẽ vài nét lên khuôn mặt của cô

- Xong rồi !

Mạc Từ Nhan đứng dậy,cô nhân viên ở đây đang đứng chờ.Nhìn thấy cô,lập tức thốt thành lời

- Tiểu thư,người thật đẹp quá !

Mạc Từ Nhan không nói cũng không cười,gật đầu một cái cho qua chuyện.Cô nhân viên dẫn cô đi đến phòng thay đồ

- Tiểu thư,đây là ba mẫu váy đẹp nhất ở đây,người cứ tùy ý chọn

- Ừm

Cô nhân viên cúi đầu,nhanh nhẹ đi ra ngoài trước.Mạc Từ Nhan ngắm mình trong gương một hồi lâu,lại càng thờ dài nãy nê,lần lượt cởi bỏ từng thứ trên người mình xuống,chán nản cầm một trong ba bộ váy mà cô nhân viên kia đã chuẩn bị thay vào

Cánh cửa đột ngột bật mở, khiến cho cô nhân viên kia giật mình suýt làm rơi điện thoại,Mạc Từ Nhan buông một câu - Tôi xong rồi

- Vâng,vậy tiểu thư mau đi ạ,xe đang chờ

Mạc Từ Nhan mặc một bộ váy ren cúp ngực màu hồng phấn duyên dáng,để lộ xương quai xanh và đôi vai trần trắng nõn,tóc uốn xoăn thành lọn,dài ngang lưng

Thật sự rất xinh đẹp !

Tại một nhà hàng sang trọng bậc nhất,là nơi diễn ra buổi lễ đính hôn của Bạch Thế Phong và Mạc Từ Nhan.Tất cả những người quyền quý,nổi tiếng đều đến đây đông đủ.Bạch Thế Phong anh vẫn mặc vest như thường ngày,nhưng vẫn không làm giảm đi sự quyền rũ chết người và vẻ phong độ của mình.Anh ung dung ngồi trên ghế,tay phải cầm ly rượu vang lắc qua lắc lại,khẽ ngoắc tay gọi thư kí Trịnh lại gần

- Mạc Từ Nhan đến chưa ?

- Vẫn chưa,ngài nên đợi thêm một lát nữa - Thư kí Trịnh điềm tĩnh nói

Bạch Thế Phong lại nghĩ đến con nhỏ ngốc kia,khoé môi liền nhếch lên một nụ cười nhưng rồi lại vụt tắt

Chiếc xe đưa Mạc Từ Nhan cuối cùng cũng đã đến,tất cả lập tức im lặng,đều cùng nhau ngoảnh đầu về phía cửa.Mạc Từ Nhan bước xuống xe,tuy vẻ mặt rất đỗi bình thường nhưng bên trong lại vô cùng hoảng loạn. AAA,sao đông người quá vậy trời ? Lại còn cái đôi giày cao gót chết tiệt này nữa,thật đau quá đi mà !!!

Mạc Từ Nhan đi trên thảm đỏ,hướng đến phía sân khấu mà đi,thừa dịp mọi người bàn tán to nhỏ,một khoảnh khắc...ngừng thờ

Lập tứ,tiếng MC truyền đến,phá tan bầu không khí vừa rồi

- THƯA TẤT CẢ MỌI NGƯỜI,HAI NHÂN VẬT CHÍNH CỦA TA CUỐI CÙNG CŨNG ĐÃ XUẤT HIỆN !

Bạch Thế Phong đi tới bên Mạc Từ Nhan.Cô liền khoác tay Bạch Thế Phong,cùng đi lên sân khấu.Bạch Thế Phong cầm micro,dồng dạc

- Cảm ơn tất cả mọi người đã đến đây dự lễ đính hôn của chúng tôi,xin giới thiệu: Mạc Từ Nhan,phu nhân của Bạch gia

Bạch Thế Phong vừa dứt lời,lập tức một tràng vỗ tay vang lên,còn có vài tiếng hò hét của đám tiểu thư con nhà quyền quý

Phu nhân ? Tên này điên rồi !!!!

Mạc Tử Nhan bồn chồn, đảo mắt xung quanh, phát hiện ra ở đây Bạch Vi Hiền đã có mặt, còn có cả Mộc Lạc Hy của cô rồi còn cả Mạc Tử và ba mẹ cô nữa. Quả là đông đủ !

Nhưng...sắc mặt của Mạc Tử Nhan chợt tái mét đi...Tại sao...Hoắc Minh Triệt cũng ở đây ?

Bạch Thế Phong thấy Mạc Tử Nhan thất thần, nhìn về phía cô đang nhìn mà hiểu ra tất cả, nói tiếp

- Giờ thì, mời mọi người cùng thưởng thức bữa tiệc.- Bạch Thế Phong nhanh chóng kéo tay Mạc Tử Nhan đi ra ngoài

Mạc Tử Nhan nhìn Bạch Thế Phong trong vô thức, nhắm mắt lại, lập tức một thứ gì đó mềm mại đặt lên môi của cô. Mạc Tử Nhan ngạc nhiên mở mắt...

Bạch Thế Phong...đang hôn cô !

- Ừm... - Mạc Tử Nhan cố gắng vùng vẫy nhưng vô ích. Thừa cơ lúc cô hé miệng, liền xông thẳng vào bên trong. Chỉ đến khi Mạc Tử Nhan cảm thấy khó thở mới chịu buông ra

- Anh làm cái gì vậy hả ?

- Hôn vợ, vậy có gì là sai ? - Bạch Thế Phong cười lưu manh, cổ tình trêu ghẹo Mạc Tử Nhan

- Vợ, vợ cái đầu nhà anh !

Mọi cảnh tượng vừa rồi đều bị Hoắc Minh Triệt thu hết vào tầm mắt. Ly rượu trên tay lập tức bị bóp nát

" Mạc Tử Nhan, em chỉ có thể là của tôi ! "

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Mạc Tử Nhan vừa mắng vừa chửi rủa Bạch Thế Phong, tìm đập liên hồi. Cô buột miệng nói- Ngoài Hoắc Minh Triệt ra, anh là người thứ hai hôn tôi !

Lời vừa dứt, ánh mắt Bạch Thế Phong chợt tối sầm lại, mặt đen hơn đít nồi lẳng lẳng đi vào trong. Mạc Tử Nhan luống cuống, chẳng hiểu mình đã làm gì sai, vội vã theo Bạch Thế Phong đi vào trong. Mà cái người đã nghe lén vừa rồi, trên môi bất giác nở lên một nụ cười, thì ra cô ấy vẫn còn nhớ !

- Bạch Thế Phong, anh đợi đi....

- Ai nha, Bạch Thiếu phu nhân của chúng ta sao lại chạy hồng học như thế vậy, thật mất thể diện quá đi !

Một cô gái từ đâu đi tới, lời nói và cử chỉ vô cùng kiêu ngạo. Khuôn mặt được tô lên một lớp trang điểm dày cộm, trên người mặc toàn hàng hiệu nhưng lại có cái kiểu chỗ cần thì không hở, chỗ cần che thì lại chẳng che đi, nhìn vô cùng kệch cỡm, mà Mạc Tử Nhan cô - Chưa ghét cái thể loại ăn mặc để câu dẫn đàn ông như vậy

- Không biết tiểu thư đây có việc gì ? - Mạc Tử Nhan bên trong vô cùng khinh thường nhưng bên ngoài thì lại dấu rất tốt, cười vô cùng " Dịu dàng "

- Ồ, chỉ là muốn chào hỏi Bạch thiếu phu nhân một chút thôi mà

Chào hỏi ? Phi nhỏ vào cái mặt nguoi, ta khinh !!!

- Vậy à, thế thì chào tiểu thư, nếu xong rồi thì tôi đi trước...

- Khoan đã thiếu phu nhân, việc gì mà phải vội thế. Ở đây cùng tôi hàn huyên một chút, không được sao ?

- Tôi hiện tại đang rất bận, cô muốn nói gì thì nói nhanh nhanh lên đi - Mạc Tử Nhan hơi cau

- Được rồi, vậy thì xin giới thiệu trước, tôi là Vũ Phi - tiểu thư của tập đoàn Vũ thị. Con gái của Vũ Hán Minh - Vũ Phi giờ tay ra

- Tôi là Mạc Tử Nhan

Mạc Tử Nhan khoanh tay trước ngực, cười như không cười, lại nhìn xuống bàn tay đang giờ ra rồi lại quay đi. Vũ Phi cô ta như đóng băng, xấu hổ lập tức rút tay lại, giờ giọng ve vãn

- Không biết là...Mạc tiểu thư đây...sao có thể quen được Bạch thiếu gia vậy ?

Mạc Từ Nhan cười lạnh,cô ta đang hỏi về cái chủ đề ngoài lề gì vậy ?

- Liên quan à ? - Một câu hỏi ngắn gọn nhưng đầy xúc tích,đủ cho Vũ Phi phải cứng đờ,bởi ả không biết phải nói gì

- Nếu hàn huyên chỉ là mấy câu hỏi riêng tư thì tôi không nhất thiết phải trả lời cho cô nghe,hiểu chưa hả Vũ tiểu thư ?

Mạc Từ Nhan quay đi,cố gắng tìm hình bóng của Bạch Thế Phong,không cẩn thận mà đụng trúng người

- Này,cô không có mắt hả ? - Tiếng của người con trai vang lên

- Xin L...ừa,Mạc Tư ? - Mạc Từ Nhan bị ngã xuống đất,còn đang mãi xoa cái mông đau điếng,ai dè là Mạc Tư

- Chị dâu nhỏ ?

Một tiếng chị dâu,hai tiếng cũng chị dâu,bộ tên này đến tháng hả ?

- Thứ nhất,tên tôi là Mạc.Từ.Nhan.Thứ hai,đừng có gọi tôi là chị dâu nữa ! - Cô cố tình nhấn mạnh tên mình,hắn phải nhớ phải nhớ phải nhớ !

- Được rồi mà...

- Anh có nhìn thấy Bạch Thế Phong đâu không ?

- Không. Mà đến chồng còn không giữ nổi,nhờ anh ta đi tìm cô nào đó thì...

- TỬ NHAN !!!!

Giọng ca oanh vàng này,không ai khác chính là Mộc Lạc Hy

- Phù...tôi tìm bà này giờ,đi đâu thế ? Hai bác muốn gặp bà lắm rồi đấy

Mạc Từ Nhan gật đầu,chỉ biết cười xoa. Nói với Mạc Tư rằng nếu có gặp Bạch Thế Phong thì nhắn lại cho cô biết rồi chạy một mạch đi,trong phút chốc liền không thấy bóng dáng đâu nữa.Mạc Tư thở dài ngao ngán,đang muốn tiếp cận mục tiêu mà vẫn chưa có cơ hội,chắc chắn lần sau phải làm được...

- Ba,mẹ,chị Vi Hiền !

Mạc Từ Nhan vẫy vẫy tay,Bạch Vi Hiền đang đứng nói chuyện với ông bà Mạc.Hôm nay Bạch Vi Hiền cô diện một bộ đầm dài màu đen xẻ đùi,bó sát vào cơ thể làm tôn lên những đường nét nóng bỏng và đôi chân thon dài trắng nõn của cô.Khuôn mặt được điểm một chút phấn hồng,mắt kẻ mascara và đánh son đỏ,làm tôn lên vẻ yêu kiều vốn có của Bạch Vi Hiền.Khiến bao nhiêu cánh đàn ông có mặt ở đây đều lãnh chọn cái tát từ vợ và bạn gái mình (sa mạc lòi)

- Chúc mừng em,Từ Nhan - Bạch Vi Hiền trầm âm,lôi ra trong túi xách một món quà nhỏ xinh,đặt vào tay của Mạc Từ Nhan.

- Cảm ơn chị...

Ông bà Mạc cười hiền hậu,cũng đem ra một món quà nhỏ tặng cho cô.Mộc Lạc Hy vỗ vai Mạc Từ Nhan,nói

- Nể tình bạn bè với người lâu năm,trăm cũng có món quà tặng người - Mộc Lạc Hy cầm hộp quà đưa cho Mạc Từ Nhan,ai dè cô lại quay ngoắt đi,không thèm đả động tới

- Này này,sao thế ? Chê quà ta bé hả ?

- Ồ,bé quá,so với quà noel ta tặng người năm ngoái thì...xùy xùy...

Mạc Từ Nhan tặc lưỡi,Mộc Lạc Hy cũng không chịu thua

- Vậy thôi,vốn dĩ là ta định tặng người cái dây chuyền mà người muốn mua từ năm ngoái lận,nhưng người đã không cần thì thôi ta cũng chả tặng nữa,đem về đeo cho sướng

Mạc Từ Nhan lập tức giật lấy hộp quà,cười toe toét

- Nghĩ lại rồi,ta nhận !

Mọi người lập tức cùng cười rộ lên,khung cảnh trông thật đầm ấm mà hạnh phúc

Ta thấy chương này nhạt nhẽo quá mọi người ạ,thôi thì để lần sau hay hơn nhé !

Trailer

- Từ bây giờ con với Thế Phong sẽ sống chung cùng nhau,được chứ ? - Ông bà Mạc ung dung nói

- HẢ ? CON KHÔNG CHỊU ĐẤU !! - Mạc Từ Nhan hét âm lên

Bạch Thế Phong đứng ngoài nhe nhón cười, khiến cho Mạc Từ Nhan chỉ muốn lao vào chọc tiết cái tên bò giống đang đứng ngoài kia

- CON NHẤT QUYẾT KHÔNG CHỊU,SỐNG VỚI ANH TA CON THÀ RA CỐNG Ở CÒN HƠN !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chỉ là trò đùa (1)

Mạc Từ Nhan đang đứng nói chuyện,chợt có một bàn tay động lên vai cô,khiến cô không hện mà run lên một cái

- Tổng giám đốc gọi cô,mời đi theo tôi một lát - Thư ký Trịnh nhàn nhạt nói,khuôn mặt không chút cảm xúc,ra lệnh cho Mạc Từ Nhan đi theo mình.Cô chỉ gạt đầu một cái,thật ra cũng đang muốn tìm Bạch Thế Phong hỏi chuyện,mà không biết hẳn ở đâu

Thư ký Trịnh dẫn cô đi lên tầng 5 của nhà hàng.Tại đây không gian khá vắng vẻ,thư ký Trịnh mở cửa một căn phòng,nói cô đi vào bên trong rồi lẳng lẳng đóng cửa lại.Mạc Từ Nhan nhìn xung quanh,thật không ngờ một nhà hàng lại có thể có phòng riêng như thế này.Mọi thứ dường như đều rất gọn gàng và sạch sẽ,trông giống một phòng làm việc.Bạch Thế Phong đứng bên cửa sổ,nhìn ra phía ngoài,trên tay cầm một điếu xì gà xa xỉ,thi thoảng đưa lên miệng hút.Mạc Từ Nhan nheo mắt lại,anh ta hút thuốc từ bao giờ thế?

- Anh...có chuyện gì?

Bạch Thế Phong im lặng một hồi lâu,cuối cùng cũng lên tiếng

- Em ngồi đi

Mạc Từ Nhan dờ người,gọi cô lên đây chỉ là để ngồi thôi hay sao? Xem ra anh ta cũng thật rảnh!

- Tôi đã tìm thấy Hải Đường rồi... - Bạch Thế Phong trầm tư nói,có vẻ rất coi nhẹ việc này

Nghe đến đây,Mạc Từ Nhan liền dâng lên một nỗi vui sướng,vậy là...

- Nhưng tôi vẫn sẽ lấy em làm vợ - Xen tiếp về sau khiến cô trở nên hụt hẫng

- Nhưng anh đã tìm thấy Hải Đường rồi cơ mà? Còn không mau đưa cô ta về,tại sao còn muốn lấy tôi?

Bạch Thế Phong liền nở một nụ cười lạnh,làm cho Mạc Từ Nhan hơi hoảng sợ nhưng vẫn cố giữ lấy bình tĩnh,trùng mắt nhìn anh ta

- Tại sao à...? - Bạch Thế Phong cố tình kéo dài chữ à,rồi lại bật cười,tiến sát đến bên Mạc Từ Nhan,ghé vào tai cô nói thầm

- Em! Chính là nguyên nhân của tất cả,cho nên...phải trả giá...

Mạc Từ Nhan sững lại,không tin nổi những gì đã nghe.Cô...phải trả giá sao?

- Nhưng em cũng đừng lo.Như tôi đã nói,thời hạn chỉ có một năm,và tôi vẫn sẽ chu toàn mọi thứ cho em đầy đủ không thiếu một thứ gì

- TÔI KHÔNG CẦN! - Mạc Từ Nhan hét lên,tuổi thanh xuân của cô...thật sự sẽ chết cùng theo một năm đó...

Bạch Thế Phong nhìn Mạc Từ Nhan như người đung,ánh mắt có phần khinh thường mà độc ác.Khẽ vuốt ve khuôn mặt cô,nói nhỏ

- Mong đến ngày cưới nhì,vợ!

-....

Tiệc tàn,cũng là lúc mọi người ra về.Mạc Từ Nhan theo xe của ông bà Mạc về nhà,không khỏi bức tức đấm lung tung xuống ghế,ông bà Mạc chỉ còn biết thở dài mong con giận của con bé này sẽ qua nhanh

Xe vừa dừng trước cổng,còn chưa kịp dừng hẳn,Mạc Từ Nhan đã lao ngay xuống,cầm chìa khoá mở cổng đi vào trong nhà. Vào đến phòng thì sập cửa không thương tiếc

- Aizz,thật tức chết mà...

Mạc Từ Nhan vò đầu bứt tóc,cuối cùng là đi vào nhà tắm,xối mạnh nước lên người. Ít nhất thì nó cũng làm vui đi cảm xúc của cô,Mạc Từ Nhan ngồi bệt xuống sàn,tựa lưng vào bồn tắm

Cô mệt mỏi quá...

Bà Mạc trên tay bê một ly sữa nóng đi lên lầu,mở cửa phòng nhưng không thấy ai,đèn điện thì không bật nhưng trong phòng tắm có ánh đèn và tiếng nước chảy nên bà đoán rằng chắc cô đang tắm nên cũng không gọi nói gì nữa,đặt ly sữa ở trên bàn rồi đi xuống nhà dưới

- Chắc con bé cũng uống sữa xong rồi,để em lên xem sao - Ông Mạc ừ một tiếng,bà Mạc lên lầu và đi vào phòng cô

Phòng tắm vẫn sáng đèn,bên trong vẫn là những tiếng nước chảy róc rách. Bà Mạc bỗng cảm thấy lo lắng,gọi to

- Từ Nhan,con vẫn chưa tắm xong hay sao?

Nhưng không có tiếng trả lời,bà Mạc đi đến,gõ gõ cửa

- Nhan nhi,con nói gì đi chứ?

Cách cửa phòng tắm bật mở,Mạc Từ Nhan nằm gục bên bồn tắm,vòi hoa sen lúc này vẫn còn mở nước chế độ lạnh,vẫn còn xả ào ạt nước lên thân hình bé nhỏ kia.Bà Mạc vô cùng hoảng sợ,vội vã tắt nước,lay lay cái người mềm nhũn của cô mà hét lớn

- NHAN NHI,NHAN NHI...CON MAU TỈNH LẠI,TỈNH LẠI NHÌN MẸ ĐI...CON GÁI!

Ông Mạc nghe thấy tiếng hét cũng vội vàng mà chạy thật nhanh lên trên,nhìn thấy cảnh tượng này,thật sự không khỏi cảm thấy cực kì sợ hãi

- Mau đưa con bé ra ngoài,nhanh lên!

Mạc Từ Nhan vô thức,ai đang nói vậy? Khuôn mặt nhợt nhạt giờ còn biến sắc hơn nữa,hơi thở cô yếu ớt,miệng còn mấp máy hai chữ " Mẹ...ba " rồi tắt ngúm

- Ừm..

Mạc Từ Nhan mở mắt tỉnh dậy,đầu đau như búa bổ,người thì vô cùng nhức mỏi.Mùi thuốc kháng sinh và thuốc sát trùng xộc đến,khiến cô cảm thấy rất khó chịu.Miệng lưỡi khô rất,mở miệng ra vô cùng khó khăn,lại rom róm máu.Bên trái giường khẽ động dậy một chút,Mạc Từ Nhan nhìn sang vô cùng ngạc nhiên

- Lạc Hy,sao bà lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chỉ là trò đùa (2)

Mộc Lạc Hy còn đang ngái ngủ,nghe thấy tiếng nói củ Mạc Từ Nhan thì nhất thời kinh động,bật dậy như lò xo

- Từ Nhan!

Mộc Lạc Hy hai bên khóe mắt liền ứa nước,ôm cô rất chặt mà kêu lên vui mừng,hỏi tới tấp

- Rốt cục bà cũng tỉnh rồi! Sao? Có đói không,hay khát nước?

Mạc Từ Nhan yếu ớt chỉ tay về phía bình nước, Mộc Lạc Hy cũng nhanh nhẹn chạy ra rót nước cho cô. Mạc Từ Nhan nhận lấy, uống một hơi hết sạch, có vẻ là đang rất khát

- Tôi... ở đây... được bao lâu rồi?

- Đã hai ngày nay rồi, thật tình, làm sao lại ra nông nỗi này? - Mộc Lạc Hy khẽ vuốt mái tóc xơ xác của cô, trong mắt chứa ân tình xen lẫn thương xót, ôn nhu hỏi

Mạc Từ Nhan chỉ im lặng, đến cô cũng còn không hiểu chính mình bị làm sao nữa, vì vậy không thể nào trả lời nổi câu hỏi của Lạc Hy nữa. Cứ như vậy mà chỉ nhìn về một phía, rất lạc lõng..

- Mọi người đều rất lo cho bà đấy, phải chóng khỏe, nghe không?

Cô gật gật đầu, Mộc Lạc Hy chỉ còn biết chờ dài. Chạy ra phía cửa sổ kéo rèm lên, ánh sáng có phần hơi gắt liền len vào phòng. Mạc Từ Nhan không tự chủ mà nheo mắt lại

Phải rồi, đã hai ngày nay cô chưa được ra ngoài, vì vậy thật có chút không quen a!

- Mở cửa sổ ra đi

- Ừ

Mạc Từ Nhan rời giường, chậm rãi đến bên cửa sổ, hít một hơi thật sâu

- Hôm nay trời thật đẹp nga

Mạc Từ Nhan cảm thán, đúng là hôm nay nắng gắt, nhưng vẫn có gió mát, khiến cho con người ta cảm thấy thật dễ chịu

Cánh cửa phòng bệnh bật mở, bà Mạc bước vào, hai hàng nước mắt lăn dài trên má

- Mẹ...

Bà Mạc chạy tới ôm cô, luôn miệng cảm tạ trời đất, cuối cùng thì con bé cũng đã tỉnh lại

- Con lại làm mẹ phải lo lắng, thật xin lỗi

Mạc Từ Nhan cúi mặt, ngậm ngùi nói. Bà Mạc cười, lại nhận ra rằng cô đã gầy đi rất nhiều, khuôn mặt có đôi phần tiều tụy, không khỏi xót xa (Ahuhu, con gái ta T—T)

Bà Mạc lấy tay gạt đi nước mắt, ân cần hỏi cô

- Có đói không? Để mẹ đi mua chút gì đó cho con

Mộc Lạc Hy cô liền xung phong đi mua đồ, bởi cô muốn nhường lại không gian cho hai mẹ con họ. Vừa vặn được một lúc, Bạch Thế Phong đi tới

- Chào bác

- Chào cậu

Bà Mạc gật đầu mỉm cười, Bạch Thế Phong cử chỉ vẫn cao ngạo như thường ngày, lẳng lặng bước đến chỗ giường của Mạc Từ Nhan, trên tay là một bó oải hương tím, hương thơm có đôi chút nhẹ nhẹ, phảng phất qua cánh mũi

- Sao rồi?

Mạc Từ Nhan không nói không rằng, chỉ quay mặt đi. Bạch Thế Phong nhú mày nhìn cô

Dám phớt lờ anh sao?

- Đây - Bạch Thế Phong đặt tay lên vai cô, liền bị hất mạnh. Mạc Từ Nhan nhăn nhó bất mãn, bà Mạc thấy vậy thì bèn nói có chút việc kiểm soát đi luôn, để lại hai con người ở trong

Chẳng ai nói với ai câu nào, mà chính xác thì Bạch Thế Phong từ nãy giờ đều là người mở miệng trước

nhưng rốt cục cũng chỉ nhận được cái nhìn lạnh lẽo và sự im lặng từ cô

- Giận sao?

Vẫn chỉ là những cái im lặng kéo dài lê thê, Bạch Thế Phong thở dài, trên miệng liền phát ra hai từ “xin lỗi”

Lần đầu tiên trong đời, anh phải cúi mình như thế, lại còn là với một người con gái

- Không biết mình sai ở đâu, thì đừng mở miệng xin lỗi

Từ khuôn miệng xinh đẹp kia liền phát ra những tiếng lạnh lùng, khiến cho Bạch Thế Phong anh có chút sững sờ. Được lắm, có gan to mới dám nói như vậy, để xem cô còn mạnh mẽ được đến khi nào

Không cần xin lỗi, vậy cả đời này cũng đừng hòng nghe thấy lời này một lần nào nữa!

Mà hành hạ cô... mới chính là mục đích thực sự của anh dành cho cô

Mạc Từ Nhan liếc mắt nhìn, trên trán Bạch Thế Phong nổi đầy vạch đen, ánh mắt sắc bén tựa hồ như muốn bóp chết cô. Lại khiến cô nhất thời cảm thấy kinh sợ

Kẻ thù... đến cuối cùng vẫn chỉ là kẻ thù. Kẻ thù, nhất định không thể nào ở cùng một bầu trời. Mà giữa kẻ thù, thì một chút thương tiếc hay tình cảm, tuyệt đối đừng hòng xảy ra.

- Nghỉ ngơi cho tốt, và nhớ chuẩn bị tinh thần cho tuần tới và với những ngày tiếp theo...

Bạch Thế Phong vừa bước được ba bước, liền dừng lại

- Hành hạ em... tôi tuyệt không hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chỉ là trò đùa (3)

MIO XIN CẢM ƠN CÁC BÁC ĐÃ ỦNG HỘ TRUYỆN RẤT NHIỀU Ạ! * Cúi đầu *

Vào chap nà ^^

Cánh cửa phòng bệnh đóng sầm lại, tạo ra một lực không hề nhẹ, làm cho Mạc Từ Nhan phải giật mình. Cô thờ dài, hai bên mi dài cong vút trùng xuống, khuôn mặt cô đượm buồn

Chỉ mới vài phút mới đây thôi, giờ lại phải ở một mình rồi, thật sự rất cô đơn a... Mà Lạc Hy đi đâu lâu thế không biết?

Cánh cửa lại lần nữa được mở, vang lên " Cạch " một tiếng. Mạc Từ Nhan trong phút chốc sắc mặt liền tái nhợt, miệng lưỡi trở nên khô cứng

Hoắc Minh Triệt... tại sao...?

- Đờ hơn chưa? - Giọng nói không lạnh cũng không nhạt vang lên, nếu để ý sẽ thấy còn có chút lo lắng

Mạc Từ Nhan rốt cục vẫn là tiết kiệm lời, mà chính xác hơn là không muốn nói. Cô ghét phải trả lời cái con người có bản chất giả tạo như hắn, thật khinh!

Hoắc Minh Triệt nhìn cô, khuôn mặt hiện lên sự đau lòng. Nếu được, hắn muốn ôm chôn con người bé nhỏ kia mà vỗ về, che chở. Chỉ mới vài ngày không gặp mà đã thành ra như vậy, cô như thế... tìm hắn cảm thấy rất đau...

Rốt cục năm xưa khi hắn rời bỏ cô, cô đã mạnh mẽ như thế nào, hắn quả thực không hiểu. Mà cũng phải, con người như hắn, thứ quý giá nhất lại không biết trân trọng, cứ vứt bỏ nó đi rồi hôm nay lại phải dày vò hối hận. Giờ phút này đây, hắn đang ở gần cô, nhưng tại sao khoảng cách cứ trở nên xa vời quá vậy?

Hoắc Minh Triệt trên tay cầm bó lưu ly màu xanh nhạt, ngoài hoa oải hương ra thì đây là loài hoa thứ hai mà cô yêu thích, hắn không hề quên. Đặt bó hoa trên bàn, hắn đứng cạnh giường Mạc Từ Nhan, lấy tay khẽ vuốt tóc cô, nhưng chỉ nhận được cái nhìn không ưa của cô lại còn ngồi xê dịch ra xa

- Tha thứ cho anh, có được không?

Mạc Từ Nhan chỉ cười khẩy - Tha thứ? Anh đúng là hạng người ngu xuẩn, có lớn mà chẳng có khôn!

Hoắc Minh Triệt cảm nhận được chán ghét trong lời nói của cô, như một con dao đâm vào ngực trái anh, di chuyển xuống mà tạo thành những vết rì máu. Nhưng vẫn cứ mặt dày kiên nhẫn, anh muốn cô tha thứ cho anh... và hơn nữa là anh muốn cô trở về bên anh... thêm một lần nữa...

- Nhan nhi...

- Đừng có gọi tôi như vậy, thật kinh tởm!

- Xin em...

Mạc Từ Nhan con giận bùng phát làm cô mất khống chế, định giơ tay lên cho hắn một cái bạt tai thật mạnh...

Nhưng cô không làm được...

- Anh mau rút ra khỏi...um...

Hoắc Minh Triệt thô bạo độc chiếm lấy đôi môi anh đào nhỏ nhắn của cô, lợi dụng lúc cô lên tiếng mà tiến sâu vào trong. Hút hết mật ngọt trong khoang miệng cô, hai cánh môi mỏng nhỏ mềm mại làm hắn càng thêm điên cuồng. Mặc kệ cho cô có phản kháng giãy dụa, hắn vẫn cứ lần tới, chỉ đến khi cô cảm thấy hết không khí mới chịu buông

CHÁT

Một bên má của Hoắc Minh Triệt truyền tới cảm giác nóng rát, khuôn mặt hắn đỏ ửng. Mạc Từ Nhan.... cô dám tát hắn!

- Em!

- MAU TRÁNH XA TÔI RA, THẬT GHÊ TỒM! TÔI CHÁN GHÉT ANH, MAU CÚT KHỎI ĐÂY! - Mạc Từ Nhan hét lớn, sự căm phẫn lộ rõ trên gương mặt xinh đẹp

- Được, anh đi

-...

- Nhưng nên nhớ, nụ hôn vừa nãy... nhìn em vô cùng thoả mãn - Hoắc Minh Triệt cười khẩy rồi đi ra ngoài, không quên hôn gió Mạc Từ Nhan

Ngu ngốc, cô thật quá đỗi ngu ngốc mới cùng hắn vừa nãy làm ra loại chuyện như vậy

Mạc Từ Nhan chạy vội vào nhà vệ sinh, soi mình trong gương mà thất thần

Thật sự ghê tởm!

Mạc Từ Nhan mở vòi nước thật lớn, cố chà sát thật mạnh lên miệng, khiến cho đôi môi rộp đỏ lại càng thêm rớm máu

TÁCH TÁCH

A! Tệ quá, rất tệ...

Nước mát cứ như vậy mà rơi xuống tất cả... chỉ là một trò đùa!

Bạch Thế Phong và Hoắc Minh Triệt - Rào cản lớn nhất của cuộc đời cô, lại không ngừng đá kích, làm cô đau đớn

Liệu đã vừa lòng chưa? Hay chỉ mới là khởi đầu?

Mạc Từ Nhan vẫn cố gắng chà sát, tra tấn miệng mình. Lại càng ngẫm nghĩ, môi sắp rách đến nơi, nhưng lại không cảm thấy đau chút nào

- Từ Nhan! Dừng lại!

Mộc Lạc Hy đánh rơi túi đồ, chạy thật nhanh vào trong, ngăn cản Mạc Từ Nhan

- Tại sao cứ tự làm tổn thương mình như vậy? - Mộc Lạc Hy đau đớn nói

- Ư...hức... Hy Hy.... - Mạc Từ Nhan vùi đầu vào ngực Mộc Lạc Hy mà khóc

- Ngoan, ngủ một giấc đi, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi! - Mộc Lạc Hy khẽ vỗ về Mạc Từ Nhan, giúp cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

Ánh sáng tràn ngập khắp căn phòng, thi thoảng có gió thổi qua làm tung bay rèm cửa, Mạc Từ Nhan khẽ rung rung mi mắt, tỉnh dậy. Bà Mạc đang chuẩn bị đồ ăn cho cô, Mạc Từ Nhan yếu ớt ngồi dậy, bà Mạc mỉm cười nói

- Đói chưa? dậy ăn ít cháo đi con, cả ngày hôm qua đã không ăn gì rồi - Bà Mạc trên tay bưng tô cháo còn nóng hổi đến trước mặt cô, bụng bắt đầu sôi

lên, nghe cả thấy những tiếng ọc ọc. Mạc Tử Nhan khẽ đỏ mặt xấu hổ

- Mau ăn đi, lấy sức để còn khoẻ lại nữa chứ - Bà Mạc cẩn thận dứt từng miếng cháo cho cô, nói tiếp - Con bé Hy Hy bảo là sẽ đến đây sau khi kết thúc buổi học, mẹ nói nó nên ở nhà nghỉ ngơi nhưng lại không chịu, thật là...

Mạc Tử Nhan không nói, chỉ suy ngẫm một lúc rồi lại thôi. Ông Mạc lúc này cũng đã đến, Mạc Tử Nhan mừng rỡ - Ba ba! - nhưng nụ cười lại tắt ngúm khi nhìn thấy Bạch Thế Phong

- Tử Nhan, khoẻ chưa con gái? - Ông Mạc ân cần hỏi, ôm cô vào lòng

- Dạ, đỡ hơn nhiều rồi ba

- Ba mẹ có chuyện muốn nói với con, Tử Nhan

- Ừm

- Từ bây giờ con với Thế Phong sẽ sống chung cùng nhau, được chứ? - Ông bà Mạc ung dung nói

- HẢ? CON KHÔNG CHỊU ĐÂU!! - Mạc Tử Nhan hét âm lên

Bạch Thế Phong đứng ngoài nghe nhón cười, khiến cho Mạc Tử Nhan chỉ muốn lao vào chọc tiết cái tên bỏ giống đang đứng ngoài kia

- CON NHẤT QUYẾT KHÔNG CHỊU, SỐNG VỚI ANH TA CON THÀ RA CỐNG Ở CÒN HON! (Rốt cục chuyện này có phải là bệnh thật không vậy - _|||)

Mạc Tử Nhan phụng phịu, bĩu môi. Hắn ta làm cô đau khổ còn chưa hả dạ ư? Còn muốn ép cô về sống chung, chắc chắn là có âm mưu gì đó rồi...

Báo cáo báo cáo: Chương sau có H nha mấy bác

Mà mị đây vt H ngu lắm, có gì mấy bác góp ý giùm nha!!!!

Đừng có biểu mị đầu độc tâm hồn trẻ thơ đấy nhé, tại truyện nó thế

Gặp lại vào chap sau ^^

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Dụ tình (H)

Mạc Tử Nhan lập tức rung mình một phen, có gì mờ ám?

- Ba, con không muốn a - Mạc Tử Nhan liền chuyển sang làm nũng, cái chiều này của cô chưa bao giờ là không thành công cả

- ĐÃ NÓI RỒI, VIỆC NÀY BA SẼ KHÔNG ĐỔI Ý. BAO GIỜ CON RA VIỆN, LẬP TỨC THU DỌN HÀNH LÝ VỀ BẠCH GIA!

Ông Mạc đập tay xuống bàn, ánh mắt vẫn cương nghị như thường. Mạc Tử Nhan cứng họng, ánh mắt lập tức chuyển về phía “Mama đại nhân” mà cầu cứu

- Anh à... hay là mình...

Ông Mạc trừng mắt, nói gì đó với vợ. Bà Mạc cũng thôi, không nói thêm gì nữa

Bạch Thế Phong vẫn đứng ở ngoài, mỉm cười đắc thắng nhìn Mạc Tử Nhan đang lên con giận rồi đi ra ngoài

Mạc Tử Nhan đứng dậy, vờn vai một cái, trên người vấy áo thơm tất. Cả tuần nay ở viện rồi, thật sự rất chán a~

- Tử Nhan, con mau xuống trước, xe đang đợi ở ngoài - Bà Mạc nhẹ nhàng, còn bận bịu thu dọn đồ đạc

- Dạ

Mạc Từ Nhan chạy ra ngoài,hôm nay cô mặc chiếc áo thun xám rộng cùng quần jean,nhìn vô cùng tinh nghịch.Trên đôi môi liền nở lên một nụ cười xinh đẹp,khuôn mặt rạng rỡ nhìn ngắm mọi thứ một cách hào hứng

- Từ Nhan,bà cứ như là trẻ con vậy - Mộc Lạc Hy không nhịn nổi bật cười thành tiếng

- Ủm,ở đây năm ngày mà tưởng chừng như năm thế kỉ vậy,thật chán muốn chết

- Ồm

- Mà vụ xem mắt của bà thế nào rồi? - Mạc Từ Nhan hỏi nhỏ,ánh mắt xen chút tò mò

- Cũng bình thường thôi,chả có gì

Mạc Từ Nhan gật gật cái đầu,nhìn mặt Lạc Hy buồn thế kia,cô thấy mình thật vô dụng...

Chiếc BMW đen bóng đất tiền dừng lại trước Mạc Từ Nhan,khiến cô suýt rụng tim

- TÊN KHỐN NÀO VẬY?

Cửa xe từ từ mở ra,khuôn mặt anh tuấn của Bạch Thế Phong lập tức đập vào mắt cô

- B...Bạch Thế Phong,anh...

- Sao? Tôi đến đón vợ mình về nhà,không được hả?

Mạc Từ Nhan tay chống nạnh,khó chịu ra mặt.Mộc Lạc Hy dường như cũng không muốn nói gì thêm nữa,liền chào tạm biệt hai người rồi nhanh chóng bắt taxi về nhà.Không khí càng thêm gượng gạo

- Được rồi,tôi không muốn đôi co nhiều,em mau lên xe

- Không muốn! - Mạc Từ Nhan phồng má

Bạch Thế Phong ra khỏi xe,một phát liền nhấc bổng cả người cô lên,vứt vào ghế.Nhanh chóng rời đi

- Anh...

Bạch Thế Phong vẫn im lặng,tiếp tục lái xe về Bạch gia

Lúc này,Bạch Vi Hiên đang ngồi trong phòng khách uống trà thư thả,cứ luôn nhìn ra phía ngoài,ánh mắt có chút mong ngóng.Chợt nghe thấy tiếng hét om sòm quen thuộc,mặt tươi tỉnh hẳn lên,đi ra ngoài

- Từ Nhan

- Chị

- Xin lỗi vì mấy ngày qua không tới thăm em được,tại công việc nhiều quá! - Bạch Vi Hiên ôm cô,Mạc Từ Nhan cũng cười cười lắc đầu,nói không sao

Bạch Thế Phong sau khi dặn dò người hầu một số việc,liền nhanh chóng vội vã đi đến công ty gấp.Mạc Từ Nhan lấy làm lạ,anh ta bận đến vậy sao? (Bận mà vẫn đi đón mẹ về đó,tuyệt chưa:))))

- Thế Phong dạo này toàn vậy,công việc nhiều không xuể. Mà cứng phải thôi,vụ đấu thầu lớn kia sắp diễn ra rồi mà - Bạch Vi Hiên thở dài cảm thán

- Bận vậy sao?

- Ừ

Bạch Vi Hiên đặc biệt hôm nay tự tay vào bếp nấu ăn cho bữa tối và không cho bất cứ ai tham gia vào giúp bất cứ thứ gì khiến mọi người thật sự rất ngạc nhiên.Bởi đại tiểu thư của họ đâu có biết nấu ăn.

Mọi thứ giờ đã được bày lên thịnh soạn,trông món nào cũng trang trí,bày biện vô cùng đẹp mắt,Mạc Từ Nhan liền ồ lên một tiếng,khinh ngạc mà thốt lên

- Chị giỏi quá!

- Ở bên Pháp trong 6 năm qua,chị đã học tập mọi thứ để tự chăm sóc bản thân và thằng bé Đình Bảo,cho nên mấy việc này đâu là gì - Bạch Vi Hiên

phồng mũi,vô cùng tự hào nhưng lại khiến cho Mạc Tử Nhan thập phần cảm thấy chua xót

- Được rồi,mau ăn đi thôi!

Bạch Vi Hiên đặt Đình Bảo lên ghế ngồi,rồi còn tự tay lấy thức ăn cho cô.Không khí thêm đầm ấm,vui vẻ

Mạc Tử Nhan trở về phòng,vẫn là căn phòng cũ mà cô thường ở ấy,nhìn cũng đã có chút quen mắt.Mạc Tử Nhan tặc lưỡi,quần áo,đồ dùng cũng đã được đem đến đầy đủ,cô liền đi vào phòng tắm.

Bạch Thế Phong trở về nhà,lúc này cũng đã hơn 9 rưỡi. Việc đầu tiên mà anh làm là lên xem cô đã ngủ chưa.Mạc Tử Nhan lúc này vừa tắm xong,mái tóc đen huyền mềm mượt kia vẫn còn ướt,chưa kịp lau khô.Nước còn đọng lại trên hai bên xương quai xanh trắng nõn,chảy dọc theo hai bên.Thấy Bạch Thế Phong đang yên vị trên ghế,Mạc Tử Nhan giật nảy mình,lấp bắp

- Anh...vào đây lúc nào thế?

Bạch Thế Phong không trả lời,chỉ đứng dậy cầm cái máy sấy tóc,tiến về phía cô

- Ngồi xuống,tôi sẽ sấy tóc cho em

Mạc Tử Nhan không hiểu vì cái gì mà ngoan ngoãn ngồi xuống giường.Bạch Thế Phong sấy sấy tóc cho cô,cử chỉ vô cùng dịu dàng mà ôn nhu.Mạc Tử Nhan hơi ngượng ngùng,người cứng đờ bởi khoảng cách giữa hai người giờ đây rất gần

Trên người Mạc Tử Nhan toả ra mùi sữa nhàn nhạt êm dịu,khiến cho Bạch Thế Phong không tự chủ được mà cắn lên cổ cô

- A...

Cả người bỗng chốc rơi tự do xuống giường,kèm theo những nụ hôn rải xuống hai bên cổ cô.Mạc Tử Nhan chưa kịp kêu lên,một vật mềm mại liền đặt lên môi cô,cuồng bạo mà cắn mút lung tung.Chỉ đến khi cô sắp ngất vì khó thở,Bạch Thế Phong liền buông cô ra.Từ từ chút bỏ cái khăn tắm trên người cô ra

- Không được....đừng

Thân thể trắng nõn mịn màng xinh đẹp kia lộ ra,hai bầu ngực sữa căng tròn như hấp dẫn anh.Bàn tay to lớn lập tức bóp nắn,miệng linh hoạt liếm láp,Mạc Tử Nhan khẽ run lên,hai tay không ngừng đâm thùm thụp vào người anh nhưng vẫn không thể nào ngăn cản.Bạch Thế Phong di chuyển tay xuống nơi tư mật quyến rũ kia,thoải mái vuốt ve,nơi đó liền chảy ra không ít mật dịch.Mạc Tử Nhan bỗng chốc ní non rên rỉ,làm cho anh càng thêm hưng phấn mà lấn tới

- Van cầu anh...đừng làm vậy...

- Ngoan,sẽ không sao - hơi nóng phả vào bên tai của cô,càng thêm kích thích.Khuôn mặt phỉếm hồng,dường như đã thỏa hiệp

Bạch Thế Phong cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người,lộ ra côn thịt to lớn đầy nam tính.Mạc Tử Nhan vô cùng hoảng sợ

- Sẽ không đau

Vật nam tính kia liền thúc mạnh vào trong nơi ẩm áp kia,Mạc Tử Nhan cảm nhận được sự rách toạc đau đớn,vài giọt máu nhỏ xuống ga giường,chứng minh cho sự trinh trắng của người con gái,những giọt nước mắt cứ vô thức rơi xuống

- A...đau quá...đi ra...

- Tử Nhan,thả lỏng một chút

Bạch Thế Phong không ngừng di chuyển,cái của cô siết chặt lấy anh,có chút khó chịu xen lẫn sung sướng.Chốc chốc lại thúc vào bên trong cô,tạo ra những tiếng Phạch phạch đầy ái muội

- A...um..

Mạc Tử Nhan rên rỉ,cũng không còn cảm thấy đau đớn như vừa lúc nãy,dần dần thả lỏng người.Ôm lấy thân hình cao lớn của Bạch Thế Phong,cơ thể chốc chốc lại run lên.Bạch Thế Phong dùng toàn bộ bản thân vào bên trong cô,một dòng nước trắng đục chảy xuống ga giường,hoà lẫn vào vết máu,anh liền gào nhẹ một tiếng,rồi ôm lấy cơ thể mềm nhũn của cô,nắm chặt lại

Oimeoi,tạ đã biu là ta vt H ngu lăm đầy nhá,đừng có chê ta vt dở đó > _ <

Độc giả cứ cmt và vote nhiệt tình để ta lấy thêm động lực nhé,iu mọi người nhiiu!!!!

Trailer

Mạc Từ Nhan mở mắt,cả người lơ đãng,nhớ lại mấy cảnh hoan ái hôm qua,mặt đỏ ửng lên.Liếc sang bên cạnh,giường mặt đẹp mê người của Bạch Thế Phong liền đập vào mắt.Không nhìn được mà chỉ muốn đập cho hắn một phát bay xuống giường

- Dậy rồi sao? - Bạch Thế Phong đã tỉnh từ lâu,nhìn thấy biểu cảm cô như vậy thì không khỏi nhìn được cười

- Anh dám..

- Dám?

- Anh cường bức tôi,AAA,cả đời này tôi sẽ không tha cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Lạc hy biết yêu

Hôm trước nk đăng bị nhầm chương,phải là 〇^〇^Vào chap

Mạc Từ Nhan mở mắt,cả người lơ đãng.Nhớ lại mấy cảnh hoan ái hôm qua,mặt đỏ ửng lên.Liếc sang bên cạnh,giường mặt đẹp mê người của Bạch Thế Phong liền đập vào mắt.Nhìn không được mà chỉ muốn đập cho hắn một phát bay xuống giường

- Dậy rồi sao? - Bạch Thế Phong đã tỉnh từ lâu,nhìn thấy biểu cảm cô như vậy thì không khỏi nhìn được cười

- Anh dám..

- Dám?

- Anh cường bức tôi,AAA,cả đời này tôi sẽ không tha cho anh!

Bạch Thế Phong cười ôn nhu,kéo cả người cô vào trong lồng ngực,nhắm mắt lại nói nhỏ

- Ngủ chút đi,chắc em vẫn còn mệt

Mạc Từ Nhan nằm im thín thút,hai thân thể trần trụi áp sát vào nhau,làm cho cô đã ngượng lại càng thêm ngượng.Không lảng nhảng gì nữa mà nhắm mắt lại

- Anh...không đi làm sao?

- Lát

- Tiểu thư

Bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa,Mạc Từ Nhan dụi dụi hai mắt,nói

- Có chuyện gì vậy?

- Tiểu thư có muốn ăn chút gì không ạ

Mạc Từ Nhan vội vàng đứng dậy,vợ đại lấy một bộ đồ trong tủ,nhanh chóng mặc vào

- A được rồi,làm giúp em mmấy món ăn nhẹ là được

- Vâng

Mạc Từ Nhan chạy vào phòng tắm vệ sinh lại.Một lát sau đi ra ngoài,một mồi nhìn về phía giường ngủ.Trên ga còn lưu lại vết máu khô và những dấu vết hoan ái,cô cầm ga đem vào trong phòng tắm,tiện thể thay luôn tắm ga giường mới

- Tiểu thư,đây là bữa sáng cô yêu cầu

- Cảm ơn chị,mà mấy giờ rồi?

- Đã 10h rồi ạ

- Mọi người đi hết rồi sao?

Cô giúp việc gạt đầu.Bạch Vi Hiền hôm nay có show diễn lớn ở thành phố,Bạch Thế Phong đã đi dự hội thảo,còn nhóc Đình Bảo thì hôm nay đi học mẫu giáo

Haizz...chán ghê a~

- Phải rồi,rủ Lạc Hy cùng đi đâu đó chơi vậy

Dứt lời,Mạc Từ Nhan cầm di động lên gọi cho Mộc Lạc Hy

- Lạc Hy,rảnh không?

"... "

- Lạc Hy,sao vậy?

Đầu dây bên kia chỉ hiện lên những tiếng im lặng,thi thoảng lại có tiếng thở dài nào nề.Mạc Từ Nhan nhủ đôi lông mày thanh tú,Lạc Hy...gặp chuyện gì sao?

- Ở yên đó,tôi sẽ tới

Mạc Từ Nhan đi vội đôi giày,lập tức bảo tài xế đưa đến nhà Mộc Lạc Hy

- Cháu chào cô - Mạc Từ Nhan cúi đầu lễ phép,sau đó chạy một mạch lên lầu

- Ô...ừ

Mộc Dạ Lan còn chưa kịp lên tiếng,bóng dáng Mạc Từ Nhan đã chẳng thấy đâu nữa

- Lạc Hy!!!

Cánh cửa bật mở,Mộc Lạc Hy liền giật mình,bẽn lẽn đứng dậy

- Từ Nhan...

- Bà...sao vậy? có ai bắt nạt bà phải không?

- Không có...- Mộc Lạc Hy mệt mỏi tựa đầu vào vai cô

- Từ Nhan...tôi...thật sự...rất ghen tị với bà...

Ghen? Lạc Hy...ghen cái gì với cô?

- Phải làm sao? - Mộc Lạc Hy mỉm cười chua chát

Mạc Từ Nhan có chút ngạc nhiên,vẫn ân cần mà vỗ về cô bạn

- Từ Nhan,bà...chắc chắn biết Mạc Từ,đúng không?

Mạc Từ? Cái tên ngốc lỗ mãng bạn của Bạch Thế Phong?

- Ờ...biết

Mộc Lạc Hy cau mày,bật dậy,nắm chặt lấy bàn tay của cô

- Giúp tôi chuyện này đi

- C...chuyện gì chứ?

- Giúp tôi...tỏ tình với anh ta

WHAT THE F***

- Bà yêu hán???

Mộc Lạc hHy gật đầu,về mặt vô cùng nghiêm túc.Nhưng cô vẫn vô cùng ngờ vực,lờ mờ hỏi

- Thật không?

- Thật!

Trailer

- Từ Nhan,tôi thật lòng yêu em!

- Mặc Tư...anh đang nói cái gì vậy?

Mặc Từ Nhan lập tức lùi về phía sau,cố gắng né tránh ánh mắt của Mặc Tư

- Những gì tôi nói đều là thật,em tin hay không thì tùy,nhưng tôi thề là tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.Em nhất định phải ở bên tôi!

Hello mn,sau 3 ngày chúng ta lại gặp nhau rồi '▽`

Vì có một số bạn hỏi thúc mk ra chương ms nhanh lẹ nên mk đã và đang rất rất cố gắng a ^.^

Dạo này KT ghé quá nên cứ vui đầu vào học,cho nên có đôi lúc truyện up hơi bị lâu,kính mong mn thông cảm cho iem nó

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Em, tôi và cô ấy (1)

Các chương truyện lưu nháp cứ đăng lung tung lên trang chủ chính,thật mong mn thông cảm cho,huhu xoá không đc, ức ghê!!! * Khóc ròng *Vào chap

- Lạc Hy yêu dấu,bị sốt rồi đúng không? -Mặc Từ Nhan sờ tay lên trán của Mộc Lạc Hy,đồng thời cũng sờ lên trán mình

- Bà... - Mộc Lạc Hy phồng má giận dữ

- Thôi được rồi,muốn tôi giúp bà chứ gì?

- Ừm

- Vậy kể tôi nghe đi,sao bà gặp được tên Mặc Tư đó?

* Quay lại thời điểm trước đây *

Mộc Lạc Hy dậy từ rất sớm,theo lời nói của mama đại nhân.Cô phải đi xem mắt trong ngày hôm nay

Chán nản,cô bắt đầu sửa soạn mọi thứ.Khốn kiếp!!! Đời này có ai khổ như cô không cơ chứ,đâu ra cái kiểu mẹ lừa con gái là ông nội sắp " Lên trời " đang ở trong bệnh viện,muốn nói chuyện với cô,làm cô nước mắt ngấn dài chạy hồng học như bò đến bệnh viện không thêm quan tâm đến hình tượng.Phải rồi,là thế này đây

- Hy nhi,cháu nghe ông nói... - Mộc lão gia thở yếu ớt

- Ông...hức hức...

- Ta già rồi tuổi cao sức yếu,không biết sẽ chết lúc nào...giờ ta có một tâm nguyện cuối cùng muốn cháu hoàn thành...được không Hy nhi...?

- Được được,ông muốn cháu làm gì cũng được hết,chi cần ông đừng rồi bỏ cháu mà đi...

- Ta...trước đây đã từng là bạn chí cốt của Mặc Tấn Thanh...hai ta đã từng hứa với nhau sẽ lập ra hôn ước giữa hai gia đình.Cho nên,ta muốn cháu sẽ kết hôn với Mặc Tư cháu trai ông ấy

Mộc Lạc hy ra sức gạt đầu,còn nói đồng ý.Lúc này Mộc lão gia bật dậy,nhảy bỏ ra khỏi giường,cười tươi rói,hét ầm lên

- Đấy,thấy chưa,con bé đồng ý rồi đó.Sao? Mấy đứa thấy ta diễn thế nào?

Củ lạc giòn tan?!

Mộc lão gia chạy khắp phòng,còn ôm chầm lấy cha của Mộc Lạc Hy mà vui mừng.Khiến cô thất thần.Vừa rồi...

- ÔNG NỘI,ÔNG LỪA CON...

- Ủ,ta lừa con

- Hahahah - Ông bà Mộc cùng đồng thanh cười lớn

- Vậy là đã xong,con bé cũng đã đồng ý,chúng ta lập tức chuẩn bị hôn lễ

Là vậy đấy,thấy sao?

Mộc Lạc Hy mặc bộ đồ thể thao,bây giờ mới là 5h30.Cô đeo headphone lên tai,tùy ý bật một bài hát rồi chạy ra ngoài.

Mộc Lạc Hy thở dốc,ngẩng mặt lên hít một ngụm khí trời.Cô chạy từ này giờ cũng đã được 100m,trời cũng đã sáng hẳn.Mua chai nước,lập tức Mộc Lạc Hy uống cạn một hơi hết nửa chai rồi lại thông thả vừa nhấm nháp vừa đi bộ

- Á...

Mộng lập tức hôn lấy đất mẹ một cách nồng nàn

- Tên nào đi kì cục vậy?

Một bóng người cao lớn,lực lưỡng làn da trắng không tí vết (như con gái ấy '3`) mặt hết sức đập chai đập lọ.Lạnh lùng vô cảm nhìn người mình đã đâm phải,còn không có một chút gì gọi là " Từ tế " hay " lịch sự " chỉ đứng nhìn cô như nhìn quái vật mới từ ngoài trái đất về

- Ê,bộ anh bị câm hả? Hay mẹ anh chưa từng dạy anh nói hai từ xin lỗi? - Mộc Lạc Hy rõ bức mình,trùng mắt nhìn rồi đứng dậy phui phui quần áo

- Anh...

Điện thoại bỗng nhận được tin nhắn,Mộc Lạc hHy nhìn một lúc rồi cất vào túi.Đi lướt qua người đàn ông,tiện thể không quên cảnh cáo

- Tạm tha cho anh,nhưng đừng để lần sau tôi gặp lại,không thì đến bố mẹ cũng không nhận ra đâu

Khi cô vừa đi khuất,người đó cũng cúi xuống,nhặt lên chiếc lắc tay bằng bạc,miệng tuyệt nhiên nhovn lên nụ cười

- Mộc Lạc Hy? Chúng ta sau này chắc chắn còn gặp lại

Rrrrrrrr

- Alo

" Thiếu gia,bà chủ muốn gặp cậu "

- Được,tôi về ngay

Mặc Tư nghe xong điện thoại,lập tức đi ra xe.Lái đi nhanh chóng,thoáng chốc đã không còn thấy đâu nữa

Hê,nhớ ta không mn?

Thương cho ta nha,dạo này lười nghĩ quá cho nên up chương hơi bị lâu

Nhưng dù sao ta cũng xin cảm ơn vì mn đã luôn ủng hộ truyện của ta ạ

Bye bye,hẹn gặp lại vào những chap sau!

Còn nữa, chúc mn đọc truyện vui vẻ ~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Em, tôi và cô ấy (2)

Tại Mặc gia, vang lên những tiếng cãi vã, khiến cho tất cả người làm trong biệt thự từ ngoài sân hay trong bếp rồi đến trên tầng đều không khỏi tò mò mà ngoái cổ ra nhìn. Bởi họ muốn chờ được xem kịch vui, vì nơi đây vốn rất yên ắng, mọi người phải thực hiện một quy định là không được phép nói chuyện khi đang làm việc. Mà bây giờ bà chủ về nước, lại còn gọi bảo cậu chủ về gấp, chắc chắn có chuyện hệ trọng a! Mặc Tư cứ đứng gần cổ lên cái ghế, bắt anh lấy vợ ư? Còn khuya nhé. Mà giờ anh đây cũng đang để ý đến một người, có chết cũng phải giữ lấy cái tuổi độc thân này, không thể dễ dàng chấp nhận một cách dễ dàng thế được

Mặc phu nhân ngồi ghế, nhâm nhi tách hồng trà còn ấm, mặt lạnh như tiền, cả người toát lên vẻ quý phái sang trọng. Đôi lúc lại ngước lên nhìn thẳng con quý tử của mình một lát, trong lòng không khỏi thở dài. Bà đã gần 50 tuổi đầu rồi mà cái thằng nhóc ngang bướng này vẫn không chịu nghe lời bà, nhất quyết không chịu lấy vợ. Mặc Tư nhận thấy sự im lặng của mẹ, liền gãi náy

- Mẹ, con đã nói rồi, buổi xem mắt hôm nay hủy đi!

- Không được! Mẹ đã nói rồi, hôm nay nhất định buổi xem mắt phải diễn ra mỹ mãn, nếu con còn không nghe, mẹ nhất định sẽ bảo cha còn dùng gia pháp trừng trị!

Mặc Tư nghe đến hai chữ " gia pháp " liền không khỏi giật mình, cả người đông cứng, cứng ngắt nói

- Thôi được, con đi, nhưng mẹ đừng có lôi cái gia pháp đấy ra dọa con nữa

Mặc Tư nhìn mẹ với vẻ chán nản, còn Mặc phu nhân trên môi liền nở nụ cười thoả mãn

- Có thể chứ

- ...

- Nhớ! 6h chiều hôm nay phải có mặt ở khách sạn, nghe không?

- Rồi rồi, con biết rồi

***** (Ta tua đoạn chuẩn bị quần áo các kiểu nhé, dài quá) *****

Đúng 6h chiều, xe của Mặc Lạc Hy dừng lại trước cửa khách sạn, cô hít sâu một hơi rồi bước xuống xe. Bà Mặc đứng bên cạnh vỗ nhẹ vai cô mỉm cười, Mặc Lạc Hy cũng chỉ biết cười gượng

Hôm nay không còn là phong cách bụi bặm dân chơi thường ngày nữa, mà thay vào đó là bộ váy dài nữ tính duyên dáng, điểm thêm là bông hoa hồng đỏ thắm bên vai trái

cùng một chút phấn hồng trên mặt, càng khiến cô trở nên xinh đẹp thuần khiết

- Mặc Trung Lâm!

- Ô, ông bạn già Mặc Lãnh của tôi, đến rồi à?

Hai người đàn ông tay bắt mặt mừng với nhau, cùng cười nói vui vẻ. Hai vị phụ mẫu xinh đẹp cũng đến làm quen với nhau, để lại Mặc Lạc Hy bơ vơ một mình

- À, phải rồi! Xin giới thiệu, đây là con gái tôi, tên Lạc Hy

- Cháu chào hai bác - Cô mỉm cười

- Ủ, thật quá đúng như lời kể, cháu rất xinh đẹp - Ông bà Mặc cùng nói

- Cảm ơn hai bác

- Còn con trai hai người đâu rồi, Mặc Tư đâu? - Ông Mặc cũng lên tiếng hỏi

- À,nó ở trong,mọi người mau vào đi

Bên trong căn phòng rộng lớn,người con trai đang ngồi chán,lôi điện thoại ra chơi game (Vâng,Tur ca nhà ta đấy) hết sức bình thản

- Mặc Tur! - Ông Mặc ho nhẹ một tiếng

- A,chào hai bác - Mặc Tur đứng dậy,cất điện thoại vào trong túi quần

- Chào cháu

Mộc Lạc Hy cũng vừa nhận tin xong,cất được điện thoại vào túi xách,ngước mắt lên nhìn

- LÀ ANH! - Cô giơ ngón trỏ ra,chỉ thẳng vào mặt anh - Cái tên khốn kiếp này,đã bảo là không được để tôi gặp lại rồi cơ mà?

- Lại là cô?

Mọi người trong phòng đều hết sức ngạc nhiên,sau đó lại cười ồ lên,vui vẻ nói

- Vậy là hai đứa quen nhau hả?

- KHÔNG CÓ! - Đồng thanh

- Anh/Cô! - Đồng thanh tập 2

- HAHAAHAH

Mộc Lạc Hy mặt hơi ửng hồng,hạ tay xuống,quay mặt đi chỗ khác

- Thôi được rồi,mọi người cùng ngồi xuống ăn tối,rồi cùng nói chuyện - Ông Mặc lên tiếng phân bua

Kết thúc bữa tối,ngồi nói chuyện được một lúc,mọi người lại bắt ép cặp đôi oan gia này cùng đi dạo với mục đích là muốn hai đứa nó thân thiết hơn

Mộc Lạc Hy đi song song với Mặc Tur,mặt cau có khó chịu,còn cô tình đi lùi lại phía sau

- Cô còn hận tôi thế cơ à?

- Không có

- Nói dối

- Dối cái đầu lâu nhà anh

- Haizz,chưa thấy đứa con gái nào tính tình giống cô

- Mặc kệ tôi! Liên quan tới anh à?

Mộc Lạc Hy tức giận chạy vụt sang bên kia,bỗng có một luồng sáng nhanh chóng đi tới

- CẦN THẬN

- Á...

Mộc Lạc Hy từ từ mở mắt,cả người không đau,lại còn chưa chết nữa.Cô liếc sang bên cạnh,Mặc Tur anh còn nằm đó,mắt nhắm không chút động tĩnh

- Này anh...mau tỉnh lại...

Vẫn không chút lung lay,đáp lại cô chỉ là sự im lặng từ đôi phương.Lúc này,nước mắt chợt ứa ra,cô...phải làm gì đây?

- Này...mau tỉnh lại...đừng làm tôi sợ...hức hức...

Mộc Lạc Hy ra sức lay lay người Mặc Tur,vạt áo anh bị cô nắm chặt,cứ vậy mà gục đầu xuống khóc

- Hức...dậy đi...xin lỗi anh mà...hức...

Mặc Tur lúc này lim dim mở mắt,đầu hơi choáng,tựa hồ còn chảy ra chút máu

- Anh...tỉnh rồi!
- Ngọc,cô khóc cái gì?
- Tôi xin lỗi...
- Được rồi,khỏi đi
- Dẫu sao cũng cảm ơn anh...
- Ừm...cái này...trả cô
- Vòng của tôi?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngọc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Em, tôi và cô ấy (3)

- Vòng của tôi?- Trả cô,hôm đó lúc vô tình đâm phải cô đã làm rơi

Mặc Tư giờ chiếc lược tay lên trước mặt rồi đưa cho Mặc Lạc Hy,anh liền đứng dậy,lắc lắc đầu một chút.Mặc Lạc Hy mới nhận lại chiếc vòng,ngơ ngác một lúc mới định thần lại,sực nhớ đến vết thương của Mặc Tư,liền bối rồi

- A...khoan,đợi chút...

Cô vung về lôi ra chiếc băng cá nhân trong túi rồi kiễng chân băng lên đầu giúp Mặc Tư

- Được rồi đó...
- Cảm ơn

Mặc Tư đi trước,vẫy vẫy tay ra hiệu,Mặc Lạc Hy cũng lật đật chạy theo.Vì chưa đi ra ngoài lâu nên chẳng mấy chốc cũng đặt chân về đến khách sạn

- HAI ĐỨA! SAO THẾ NÀY?

Mọi người cùng đồng thanh,vô cùng lo lắng.Mới đi có chút mà đã thành ra dạng gì vậy?

Mặc Lạc Hy gãi gãi đầu không biết nói sao thì Mặc Tư đã lên tiếng trước

- Tụi con không sao,chỉ là đang đi thì có cái xe chạy vụt qua rồi hắt nước lên người,thế thôi
- Nhưng tại sao hắt nước lại còn bị thương thế này,bộ nước có axit hay sao? - Bà Mặc sốt sắng,vội vàng lấy khăn lau vết bẩn giúp con
- Nói đi,hai đứa bị gì?
- Mọi người thật nhiều chuyện,đã bảo là không sao rồi mà!

Mặc Tư nhăn nhó như bị ai làm phiền nhiều,Mặc Lạc Hy đứng bên cạnh lay lay người anh,nói khoé mắt vẫn còn đọng nước

- Haizz,tiệc tàn rồi...mọi người cũng nên về thôi,chuyện này cũng không có gì đáng lo ngại,cho nên đừng lo lắng - Mặc Tư xoay người rồi đi

- Hy nhi,kể mẹ nghe,chuyện gì đã xảy ra? - Bà Mặc nghiêm nghị hỏi,trong ánh mắt ánh lên tia nhìn lo lắng
- Chúng con,chỉ là...
- Khó nói lắm hay sao? - Bà Mặc thở dài - Được rồi,mau lên lầu tắm rửa rồi nghỉ ngơi

Mặc Lạc Hy không nói gì nữa,lẳng lặng quay gót đi lên lầu.Đến bên chiếc giường lớn,cô để mình rơi tự do,hôm nay mệt rồi

- Nhiều chuyện xảy ra quá...

Cô nhắm mắt, trong thâm tâm lại nghĩ đến Mặc Tử

Phải rồi, lúc đó thật sợ, cô cứ nghĩ cô sẽ phải chết chứ....

Nhưng không, hần cứu cô rồi, nghĩ lại thật ảm áp a

Mộc Lạc Hy mở to mắt, vừa rồi cô nghĩ cái quái gì trong đầu vậy? A, chỉ là giả thôi, nhất định cô không có cảm giác gì với hần, nhất định là không

Thình thịch...thịch...

Tim đập liên hồi, khuôn mặt còn đang hồng hào kia liền biến sắc, hoá đỏ ửng

Cô...không thể phủ nhận a...cô...thích hần rồi

AAA, mày đang nghĩ vớ vẩn gì thế hả Mộc Lạc Hy? Có phải mày điên rồi không? Sao có thể thích hần chứ?

(Đêm nay có ai đó không ngủ được rồi...thật tội nghiệp -.-)

- Là vậy đó, thấy sao? - Mộc Lạc Hy phồng mũi

- Ồm

Haha, làm cô thấy áy náy quá...Chỉ vậy mà đã thích người ta rồi sao? Cô bạn tôi thật đáng yêu nha!

Mặc Tử Nhan cười cười, trong lòng vui sướng kinh khủng, vậy là cô bạn Lạc Hy của cô thật sự đã biết yêu rồi, biết yêu rồi đó...

Mộc Lạc Hy nắm chặt lấy tay cô mà lắc lắc, cười rạng rỡ

- Nhớ đó, nhớ giúp tôi nha!

Mặc Tử Nhan gật đầu, hai người suốt cả buổi hôm đó nói chuyện rôm rả. Bà Mộc có ý mời cô ở lại ăn tối, cho nên hôm nay về trễ

Ở Bạch gia, sớm đã có người trong lòng thấp thỏm lo lắng nhưng bên ngoài vẫn luôn duy trì khuôn mặt lạnh lùng và vẻ điềm tĩnh vốn có, ngồi ở trên sofa, chốc chốc lại nhìn về phía cửa chính. Bạch Vi Hiên vừa tắm xong, đang lau khô tóc, đã nhìn thấy dáng vẻ ấy thì bật cười thành tiếng

- Cười gì?

- Lo cho con bé như vậy sao?

- Không

Bạch Thế Phong cầm quyển báo lật qua lật lại, trông giống như đang chăm chú đọc nhưng không phải vậy, bởi đến một con chữ cũng không được anh thu vào tầm mắt. Bạch Vi Hiên đi ra ngoài, tựa lưng bên tường nhìn về phía cánh cổng của toà biệt thự rộng lớn. Bên ngoài vẫn tối om, chỉ chừa lại chút ánh sáng mờ nhạt của ánh đèn đường

Mặc Tử Nhan chào tạm biệt mọi người ở Mộc gia rồi nhanh chóng ra về. Hôm nay quên không nhắn lại cho hần, chắc sẽ bị ăn mắng cho coi. Mặc Tử Nhan cầm điện thoại lên, lại thờ dài nào nê

- Hết pin rồi..

Hi mn, tối ảm nhé!

Ta đặc biệt đăng chương để mừng ngày halloween nà, cx như không để mn phải chờ lâu nên hôm nay ta ra luôn chap

Giờ không lười nữa, mà ta rảnh lúc nào vt lúc đó

Cuối cùng thì...

CHÚC MN NGÀY LỄ HALLOWEEN VUI VẺ NHA!!!!

Iu mn nhiiu, bye bye

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Em,tôi và cô ấy (4)

- Hết pin rồi...Bạch Thế Phong dường như mất kiên nhẫn,liền cầm máy gọi cho Mạc Tử Nhan

Tút...tút...tút...

Đáp lại anh chỉ là những tiếng tút tút dài vô tận,được lắm! Dám không nghe máy của anh,cô gái này quả thật là anh đã hơi nói lòng mà để cô tự do quá mức rồi.

Chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại.Mạc Tử Nhan nhanh chóng trả tiền cho tài xế xe,cánh cổng cũng tự động mở ra,hít một hơi sâu,cô liền nhanh chóng bước vào.Bạch Vi Hiên đang chán nản,cứ đứng chờ mãi cũng không phải là cách hay,định xoay người rồi đi thì nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đang chạy vội vã,nụ cười trên môi liền nở rộ trên khuôn mặt xinh đẹp

- Tử Nhan!

Mạc Tử Nhan thờ hồng học,thật không ngờ là ở nhà này đã vài tuần rồi mà giờ cô mới thấy thăm thía,cái sân này dài quá!!!!

- Em về rồi...

- Mới đi đâu về? - Bạch Thế Phong cả người toát ra khí lạnh,làm cô không hện mà run lên bần bật

- Tôi...chỉ là sang nhà của Lạc Hy chơi thôi mà....

- Thật chứ?

- Phải - Mạc Tử Nhan kiên quyết

Bạch Thế Phong chau mày,xoay người đi thẳng lên lầu.Bạch Vi Hiên vỗ vỗ vai cô,bật cười nói

- Thằng nhóc này là thế đấy,lớn đầu rồi mà tính tình như con nít ấy.Lạnh lùng vậy thôi,chứ vừa nãy nó lo cho em lắm đấy

Lo? Anh ta lo cho cô?

Nghĩ đến đây,bên ngực trái của cô liền đập mạnh một nhịp.Cúi gằm mặt mà đi vào trong phòng khách,cô ngồi xuống sofa,vơ lấy một quả táo đưa lên miệng cắn,khiến cho Bạch Vi Hiên không khỏi cảm thấy cô bé này thật kì lạ mà lắc đầu ngán ngẩm

- Em đói không? - Bạch Vi Hiên vừa vào bếp,nói vọng ra ngoài

- Em ăn bên nhà của Lạc Hy rồi a

- Ừm

Mạc Tử Nhan vừa ăn xong quả táo,liền đi lên lầu.

Lạch cạch...

Bạch Thế Phong nâng nâng ly rượu lên lắc nhẹ,thứ chất lỏng màu đỏ sẫm,sánh,phản chiếu khuôn mặt lạnh lùng của anh,trong con ngươi màu hổ phách còn ánh lên sự đau thương.Trên tay là một bức hình của người con gái xinh đẹp,với mái tóc dài mượt và nụ cười rực rỡ.Bạch Thế Phong day day mắt,giờ đây anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi

- Hải Đường,em lại bỏ trốn khỏi anh...tại sao vậy...?

Mạc Tử Nhan mắt nhắm mắt mở,vươn tay tắt cái chuông đồng hồ còn đang kêu inh ỏi rồi yên vị nhắm mắt lại ngủ tiếp

- HÔM NAY ĐI HỌC A!!!!

Cô tức tốc chạy thật nhanh vào phòng tắm,chỉnh trang lại mọi thứ rồi chạy thật nhanh xuống dưới

- Chị Vi Hiên,em đi trước a,em muộn giờ rồi! - Mạc Tử Nhan chỉ kịp vơ đại miếng sandwich rồi nhét vào miệng rồi chạy bay biến

- Cái con nhóc ngố này, đến tóc cũng không chịu chải hửn hoi là sao? - Bạch Vi Hiền chống cằm suy nghĩ

Mạc Từ Nhan vẫn luôn chọn lựa việc đi bộ để đến trường, nhưng hôm nay đã trễ nên phải nhờ tài xế chở đi. Nghĩ đến đây mà cô ngán ngẩm thở dài, là do Bạch Thế Phong hắt giàu hay vì kiếp của hắt sưông nên lúc nào cũng đi xe hơi xịn vậy? (Mẹ này ngu chính hiệu nha, dĩ nhiên phải giàu mới có tiền mua xe rồi còn gì (͡° ͜ʖ ͡°))

Và vẫn như cũ, lúc nào Mộc Lạc Hy cũng là người đứng trước cổng trường học chờ cô bạn thân hay dậy trễ của mình. Vừa nhìn thấy cô, Mộc Lạc Hy liền vẫy tay ra hiệu, Mạc Từ Nhan bước xuống xe, mỉm cười

***** Ra là dải phân cách cho tiết học nhảm chán *****

- Từ Nhan, mình đi xem phim chứ?

- Ừm..

Mạc Từ Nhan hơi dè chừng nhìn Mộc Lạc Hy, trong lòng có chút lo lắng về chuyện hôm qua. Bạch Thế Phong hờ hững với cô như vậy, thật sự là nên chùng mực lại, nếu không...

Giả như ngày hôm đó cô không giúp đỡ cho cô gái tên Hải Đường ấy... thì đã không...

- Được rồi Từ Nhan, bà không muốn đi thì tôi cũng không ép buộc bà

- Xin lỗi..

- Sao lại xin lỗi? Chuyện này có to tát gì đâu?

Mạc Từ Nhan không nói không cười, chỉ lẳng lẳng vẫy tay chào tạm biệt cô bạn rồi ra về

- Từ Nhan

- Ừa, Mạc Từ?

Mạc Từ Nhan tươi cười chạy về phía Mạc Từ

- Có chuyện gì sao?

- Phải, tôi có chuyện muốn nói với em

Mạc Từ Nhan bật cười, nói

- Từ khi nào đã đổi cách xưng hô thế?

- Nghiêm túc đấy

Mạc Từ Nhan liền nín bật, được rồi, không đùa thì không đùa

- Mà khoan...tôi cũng... có chuyện muốn nói

Mạc Từ hơi ngạc nhiên nhìn cô, sau đó cũng bình thường lại, ra hiệu cho cô nói trước

- Ừm...chà là...anh biết đấy, Lạc Hy cô ấy rất thích anh...cho nên...

- Từ Nhan, tôi thật lòng yêu em!

- Mạc Từ, anh đang nói cái gì vậy?

Mạc Từ Nhan lập tức lùi về phía sau, cố gắng né tránh ánh mắt của Mạc Từ

- Những gì tôi nói đều là sự thật, em tin hay không thì tùy. Nhưng tôi thề là tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. Em nhất định phải ở bên tôi!

Mạc Từ Nhan ngồi thụp xuống, ánh mắt trở nên vô hồn...Mạc Từ...anh ta yêu cô?

- Nhưng còn Lạc Hy...cô ấy phải làm sao? Anh nói đi, nói tôi biết đi!!!

- Cô ấy không phải người tôi yêu

- Thật ưcười...

Em,tôi và cô ấy,cùng đứng chung một khoảng trời,đổi gần mà lại rất xa xăm...

Mn cho ta xin lỗi nhé,tại hôm qua lười quá cho nên hôm nay mới up được chương,bạn nào mình trót hứa là thứ 7 up chap thì để lần sau mk tặng bù nhé

BYE BYE ~^O^~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lập tức chuẩn bị kết hôn

Chap này xin tặng bù cho bạn Bảo Linh nhé,hehe thông cảm vì tg bây giờ đang lười kinh niên (^)o(^)

Vào chap:

- Thật nực cười...Mặc Tử Nhan cười chua chát,nổi thống khổ như hiện rõ trên khuôn mặt xinh xắn kia,haha...Mặc Tư yêu cô...ha,thì ra cô là người đang phản bội bạn mình...phản bội...phản bội

Hai chữ cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô.Mạ Tử Nhan cố gắng gượng đứng dậy,cả người mềm nhũn yếu đuối không khác gì một người bệnh,cô mệt mỏi lắm rồi...

- Tôi...không thể chấp nhận tình yêu của anh

- Tôi đã nói rồi,tôi sẽ làm mọi cách để khiến em phải yêu tôi

Mặc Tư lạnh nhạt,trong lòng bây giờ đang nóng như lửa đốt

- Bạch Thế Phong sẽ giết chết anh mất,làm ơn hiểu cho tôi...

- Cô và cậu ấy chưa kết hôn,cho nên tôi vẫn có quyền theo đuổi

- Nhưng...

- Nếu cậu ấy muốn đánh muốn giết chết tôi,tôi cũng không quan tâm

Mặc Tư vẫn cố điềm tĩnh trả lời,tĩnh tình Bạch Thế Phong như nào,dĩ nhiên anh là người hiểu rõ hơn ai hết.Anh ta...quả thật đúng là giết người không ghê tay,mà một khi đã làm hấn tức giận lên,thì đừng nói là bạn thân,cũng sẽ không tránh khỏi cái chết.

Cậu ta như vậy,việc anh yêu Nhan nhi không có gì là sai hết,nếu có thể làm cô khuất phục thì anh có thể đường đường chính chính mà đến với cô...hơn nữa còn giúp cô thoát khỏi tay của Thế Phong...

- Lạc Hy...

Mặc Tư nhú chặt mi tâm,liếc nhìn Mặc Tử Nhan

- Lạc Hy...cô ấy phải làm sao chứ?

- Tôi đã nói rồi,tôi không có yêu cô ấy

Mặc Tử Nhan cả kinh,thật sự rất cảm phẫn

- TỬ NHAN,EM MAU ĐÚNG LẠI!

Mặc Tử Nhan chạy vụt đi,cô không muốn,không muốn gặp hấn nữa

Mặc Tử Nhan lắc lắc đầu, cố gắng loại bỏ đi những hình ảnh hiện giờ trong đầu

Bạch Thế Phong...Hoắc Minh Triệt...và Mặc Tư,tại sao các người cứ luôn làm phiền đến cuộc sống của tôi? Rốt cuộc là tôi làm gì sai? Tôi đã làm gì để rồi phải nhận lấy cay đắng đến thế?

Lách tách...rào...

Mưa rồi...

Từng giọt nước trắng xóa cứ thế mà rơi xuống,Mạc Tử Nhan ngược lên nhìn,càng không khỏi cảm thấy đau lòng,mưa cứ rơi mãi như vậy...tại sao không thể giúp cô cảm thấy nhẹ lòng hơn vậy?

Chiếc Ferrari chạy trong mưa,bên trên mưa trút xuống tạo nên những tiếng lộp độp.Bạch Thế Phong day day trán,một môi tựa lưng lên ghế,phẩy tay ra hiệu cho tài xế xe lái chậm một chút thì nhìn thấy một bóng dáng bé nhỏ đang hồ hững đi dưới mưa,liền không khỏi nghi hoặc

Mạc Tử Nhan?

Chết tiệt,tại sao không về nhà mà lại đi ở ngoài này,chẳng lẽ không chịu nghe lời anh,sau giờ học phải về sớm hay sao?

- Dừng xe lại

Bạch Thế Phong cầm ô,lập tức mở cửa xe ra ngoài.Mạc Tử Nhan cả người ướt sũng, đầu tóc rối ren,ngẩng mặt mà nhìn người trước mắt

- Bạch...Thế Phong..

- Mẹ nó! Tại sao không chịu nghe lời hả?!

Bạch Thế Phong tức giận,bế cả người cô lên,đem vào trong xe,ra hiệu tài xế bật hệ thống sưởi

Nhìn cô như vậy,khiến anh có chút đau lòng

Mạc Tử Nhan run rẩy,cả người bé nhỏ nhợt nhạt trông đến tội nghiệp

- Nói,sao lại ra nông nổi này?

Mạc Tử Nhan cúi đầu,không mở lời,mà chính xác là không muốn nói

- Tôi không phải người có tính kiên nhẫn lâu trong mấy cái chuyện vụn vặt này,cho nên mau nói!

- Tôi chán ghét anh...

Mạc Tử Nhan nhàn nhạt nói,nhưng trong lời nói còn chứa sự uất ức và căm hận

- Hình như tôi đã để em tự do lâu quá rồi thì phải

-...

- Nếu đã thế...vậy thì,chúng ta lập tức chuẩn bị kết hôn vào thứ 7 này!

- Cái gì??

Bạch Thế Phong ngồi bên cạnh nhắm mắt lại,cười một cái rồi quay đi.Mạc Tử Nhan ngồi bật dậy,trợn tròn mắt,tựa hồ muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi

Lời của hắn,làm sao cô trái ý được...là cô gây nên tội...bắt buộc phải trả giá cho nó

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lễ đường trong mưa

"A,lạnh quá...!"Mạc Tử Nhan co rúm người,nhiệt độ trong xe đã ấm lên được chút,nhưng vẫn cô vẫn còn cảm thấy rất lạnh

- Về đến nhà rồi thì nên nằm nghỉ ngơi, tôi sẽ bảo Vi Hiên làm chút gì đó ấm ấm cho cô

Mạc Tử Nhan bật cười thành tiếng,Bạch Thế Phong vẫn nhắm mắt bình thường,hỏi

- Làm sao?

- Từ khi nào mà anh coi chị mình cứ như là người làm thế?

- Vi Hiên là người đảm nhận công việc nấu ăn hằng ngày, chị ấy thích thế vì muốn chăm sóc cho gia đình nên tôi không cảm cần làm gì

Mạc Từ Nhan ồ lên một tiếng, trong lòng liền cảm thấy ảm áp hơn

- Tại sao vừa nãy lại ở ngoài mưa như vậy?

- Tôi... chỉ là có chút khúc mắc với bản, cho nên... mà thôi anh không cần quan tâm đâu

Mạc Từ Nhan phát tay, ý nói bỏ đi, đừng quan tâm thái quá làm gì. Bạch Thế Phong chỉ im lặng, cô cũng thôi, trong xe bao trùm là một mảng tĩnh lặng đến khó chịu, càng khiến cho Mạc Từ Nhan càng thêm nặng lòng, cứ nghĩ vẫn vợ mãi về mấy chuyện vừa rồi.

Mạc Từ Nhan uể oải mở cửa xe, tiến thẳng một mạch vào trong nhà

- Tiểu thư đã trở về!

- Vâng... mà chị Vi Hiên đâu rồi?

- Cô chủ đang ở trên phòng

Mạc Từ Nhan cởi bỏ giày, đi lên lầu

- Chị Vi Hiên

Bạch Vi Hiên ngồi ở bên bàn làm việc, trên mặt bàn là một đồng sách xếp chồng lên nhau, hình như cô đang cặm cụi tra cứu cái gì đó

- Chị Vi Hiên!

- AA... Mạc Từ Nhan, em làm chị hết hồn!

- Chị đang làm gì vậy?

Bạch Vi Hiên cười tươi, kéo Mạc Từ Nhan ngồi xuống ghế

- Ngọc, sắp tới đã là lễ cưới của em rồi mà, phải chuẩn bị chứ

- À... lễ cưới...

Mạc Từ Nhan cụp mắt, hàng mi cong dài khẽ động, trong mắt chứa đầy sự mệt mỏi

Cô muốn bỏ cuộc quá...

Bạch Vi Hiên im lặng, tay lật qua lật lại mấy trang sách, lại liếc nhìn Mạc Từ Nhan mới nhận ra người cô ướt đầm, cũng đã đoán ra được phần nào nguyên nhân, liền đứng dậy mở ngăn kéo tủ lấy ra một chiếc khăn bông to mềm trùm lên người cô

- Mau đi tắm đi, không khéo cảm lạnh mất

Mạc Từ Nhan ừm một tiếng rồi đi về phòng, Bạch Vi Hiên ngồi đấy, vẫn vợ nghĩ về thứ gì đó, rồi lại chăm chú nhìn vào mấy cuốn sách

Cũng đã được 4 ngày trôi qua, chỉ còn ngày mai nữa thôi, là cô phải kết hôn rồi

Trong 4 ngày này, cô lúc nào cũng chỉ biết thờ dài, dù cả ngày lẫn đêm cũng đều có bộ mặt buồn bã chán nản. Mặc cho Lạc Hy hay ai đó có hỏi han đi chăng nữa, vẫn cứ luôn trưng cái bộ mặt đó ra dọa người

Mà trong 4 ngày này, cũng là ngày mà mọi người đều tất bật chuẩn bị cho đám cưới của cô và Bạch Thế Phong. Riêng Bạch Vi Hiên thì luôn dẫn cô đi mua sắm đến nỗi phải phát ngấy, nói không muốn đi nữa thì lại bị mắng, nói rằng trong ngày này không thể nào bỏ mặc cô được.

Và cũng là 4 ngày, 1 tháng cô không gặp mặt tên Mạc Từ và Hoắc Minh Triệt, điều này cũng làm lòng cô đỡ nặng nhọc đi phần nào. Nhưng dường như Bạch Thế Phong đang muốn chọc tức cô hay sao, lại đi mời cả hai người đó tới dự lễ mặc cho Hoắc Minh Triệt có là kẻ thù không đội trời chung đi chăng nữa

Cuối cùng, tất cả mọi thứ chuẩn bị cho lễ cưới đều đã hoàn thành xong xuôi...

- Từ Nhan,đừng có ngăn người ra thế,ngẩng mặt lên nào - Bạch Vi Hiên cầm lên một lọ kem nền,tô tô đánh đánh một lúc,liền reo lên

- Xong rồi! - Bạch Vi Hiên cười hớn hở,còn Mộc Lạc Hy đứng bên cạnh cũng tấm tắc khen

Chính xác thì...hôm nay đã là ngày cưới của cô rồi..

Mạc Từ Nhan soi mình trong gương Chiếu váy cưới trắng tinh khôi lộng lẫy,mái tóc nâu hạt dẻ được uốn xoắn thả một cách tự nhiên,làn da trắng cùng gương mặt đẹp thuần khiết.Tất cả đều vô cùng hoàn hảo!

Nhưng cô lại không thấy vui..

Mạc Từ Nhan ngược nhìn ra bên ngoài,trời hôm nay không xanh trong,cũng không có nắng vàng rải trên phố như thường ngày,tất cả chỉ có một màu u ám,hệt như tâm trạng bây giờ của cô vậy

Bạch Vi Hiên đội tám voan trắng lên trên đầu cô,ngọt ngào nói

- Hạnh phúc nhé em!

- Cảm ơn chị - Mạc Từ Nhan cười mà lòng chua chát,ôm chặt lấy Bạch Vi Hiên,nước mắt chỉ trực trào ra.

Lễ cưới được diễn ra vô cùng long trọng,tất cả đều hiện lên bốn chữ " Đám cưới thế kỷ "

Nơi đây rất rộng,mọi nơi đều được rất thêm một lớp vàng sáng chói,thể hiện đây là một nơi xa hoa tốn kém đến thế nào.Thực khách ở đây không giàu thì cũng quý,từ những doanh nhân,những ông chủ tịch tại to mặt lớn cho tới những người nổi tiếng đều đang có mặt,gương mặt ai cũng tràn đầy mong đợi,cũng như hiện lên sự ghen ghét hay vui mừng.

Lễ cưới đã đẹp,thì yêu cầu người cũng phải đẹp

Cánh cửa gỗ to lớn mở ra,Mạc Từ Nhan chậm rãi bước vào,cảm thấy vô cùng khó thở.Mọi người đều nhìn về phía cô,tất cả đều đồng loạt nhìn về phía cô bằng ánh mắt như soi mói

- Con gái,chúc con hạnh phúc! - Bà Mạc rom róm nước mắt,ôm lấy cô sục sịt

- Thôi nào,hôm nay là ngày vui mà - Ông Mạc đặt tay lên vai vợ mình,có ý khuyên nhủ bà

- Ừm..

Mạc Từ Nhan lúc này cũng rất muốn oà lên khóc,nhưng bản thân lại không cho phép làm điều này,vẫn cứ sải bước trên tấm thảm đỏ,tiến về phía trước

Mạc Từ Nhan hơi nhìn xung quanh,chợt nhận thấy một ánh mắt quen thuộc,một ánh mắt mà cô vô cùng căm phẫn

Hoắc Minh Triệt,anh ta quả thực là có mặt!

Đồng thời Mạc Từ cũng đang nhìn về phía cô,nở một nụ cười lạnh

Mạc Từ Nhan gạt bỏ,vẫn tiếp tục tiến về phía trước

Bạch Thế Phong giơ tay trước mặt cô,Mạc Từ Nhan cũng thuận mà đặt tay lên...một tiếng sấm to rạch ngang trời

- Á... - Mọi người đồng loạt hô lên,Mạc Từ Nhan cũng nhất thời cả kinh mà run lên

Sấm vừa đánh xong,cũng là lúc mưa bắt đầu trở nên nặng hạt

Mọi người đều xì xào bàn tán

Như vậy...tức là mối tình này,sẽ gặp rất nhiều sóng gió...

- Bắt đầu đi! - Tiếng nói của Bạch Thế Phong uy lực vang lên,cả khán phòng đều im lặng,cha sứ cũng bắt đầu lên tiếng đọc lời thề nguyện

- Con đồng ý!

- Con đồng ý...

- Ta xin tuyên bố hai con từ nay chính thức đã là vợ chồng

Tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên,còn có tiếng hô đề nghị cô dâu chú rể hôn nhau để minh chứng cho hạnh phúc.Mạc Từ Nhan dè chừng,Bạch Thế Phong

lật tấm voan lên,nhìn thấy cô không cam,cũng chỉ hôn phớt qua

Dù chỉ như gió thoảng nhưng cũng đủ làm tim cô đập mạnh

- Giờ thì mời mọi người cùng đến sảnh chính để dự tiệc cưới!

Mọi người cười cười nói nói,đi về phía sảnh chính,tiếng nói cũng thưa thớt dần

Ngoài trời mưa vẫn nặng hạt,sấm chớp vẫn cứ rạch trời...

Rốt cục...lễ cưới mà không có tình yêu...minh chứng cho một cuộc tình không đi đến!

Oa oa...ta bị cảm tức điện thoại rồi mn ơi (Khóc)

Ta không dám chắc là truyện có đăng đúng ngày được k nhưng mong mn vẫn ủng hộ nhé

Trailer

- Làm ơn giữ khoảng cách một chút

- Làm sao? Tôi là chồng em,lại không có quyền động vào em?

- Những điều kiện mà anh nói,anh không nhớ sao?

- Dĩ nhiên là tôi nhớ,nhưng đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chỉ là lợi dụng

Mạc Từ Nhan tìm lấy chiếc ghế ngồi xuống,chăm chăm nhìn vào chiếc nhẫn được khắc tinh xảo trên tay,không khỏi thở dài.Cô chính thức trở thành vợ của người ta rồi...- Chúc mừng em,chúc mừng

Tiếng vỗ tay vang lên giữa nhưng tiếng ồn ào của dòng người trong bữa tiệc,Mạc Từ Nhan nhú chặt mi tâm,cố gắng không để lộ ra cơn giận sắp bộc phát

- Hoắc thiếu,lời chúc phúc của anh...quả thật tôi không dám nhận

Mạc Từ Nhan rời ghế,trên môi tạo nên một đường cong đẹp mắt.Hoắc Minh Triệt tay nắm thành nắm đấm,giận đến run người,nhưng lại bị cái vẻ ngoài lạnh lùng vốn có che lấp mất

- Vậy...tôi mời em một y,coi như thay cho lời chúc phúc

- Ồ...Hoắc thiếu sao phải khách sáo như vậy?

- Em không thích?

Hắn đã mời,vậy thì cô sẽ uống,coi như là nể hắn một lần đi

- Vậy được,nhưng chỉ một ly

- Được,chỉ một ly

Hoắc Minh Triệt chọn một chai rượu đặt trên bàn,rót ra hai chiếc ly,nhẹ nhàng đưa cho cô

Mạc Từ Nhan không chần chừ,uống cạn sạch

- Không phải là quá nhanh hay sao? Em không sợ say?

- Từ lúc chia tay anh thì tôi đã không sợ say rồi

Mặc Từ Nhan nâng khoe môi, Hoắc Minh Triệt dường như bị chọc tức, nhưng vẫn điềm nhiên cười bốn cợt

- Sao hả?

Mặc Từ Nhan vừa dứt lời, đầu óc đã quay cuồng, cả người lão đảo muốn ngã. Cô cầm chai rượu vờ nẩy lên, trừng mắt nhìn

Whisky bourbon? Loại rượu này...

- Anh dám..

Từ lượng Mặc Từ Nhan trước giờ vốn không ổn định (Vì trước đây có một số chuyện, sau này ta sẽ kể sau) Rõ ràng Hoắc Minh Triệt có biết, vậy mà hần...

Cả người cô lập tức rơi tự do, đầu óc liền trống rỗng. Hoắc Minh Triệt bật cười, lắc lắc đầu

- Em vẫn vậy, không thay đổi chút nào

Hần đỡ cô lên, nhìn cô bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, hần đã nhịn nhục bấy lâu nay rồi

- Tôi yêu em

- Hoắc thiếu đây... đang làm gì với vợ của tôi thế?

Bạch Thế Phong tay đứt túi quần, mặt không chút sắc thái, vô cùng ung dung đi tới. Đằng sau còn có ông bà Mặc, Bạch Vi Hiên cùng Mộc Lạc Hy

- HOẮC MINH TRIỆT, LẠI LÀ CẬU, TAI SAO LẠI KHÔNG ĐỂ CHO CON GÁI TÔI YÊN? - Ông Mặc thật sự tức giận, định lao đến

- Cha, người nên bình tĩnh - Bạch Thế Phong nói

Tất cả người trong bữa tiệc, đều không khỏi tò mò quay ra nhìn xem kịch hay, bọn phóng viên cũng thừa dịp làm càn, chụp vô số ảnh

Bạch Thế Phong bế Mặc Từ Nhan lên, ném cho hần một cái nhìn sắc bén

- Nếu lần sau còn dám động tới người của tôi, thì đừng trách!

Mọi người ai nấy đều im lặng, nín thở nhìn theo bóng người cao lớn anh tuấn kia

- Thư kí Trịnh, lập tức xử lí mọi thứ, còn cả cánh nhà báo nữa, ngày mai không được có bất kì một tin tức gì liên quan đến việc này

Thư kí Trịnh gật đầu, vô cùng nghiêm túc

- Cô chú Mặc, hai người chắc cũng mệt rồi, nên về nghỉ ngơi

- Cảm ơn cháu Vi Hiên, nhưng mà chúng ta...

- Phải đó, hai người nên về nghỉ ngơi đi ạ - Mộc Lạc Hy khuyên như một hồi, hai người đó mới chịu lên xe trở về nhà, cô lập tức thở phào

- Hôm nay đúng thật là phiền phức

- Mặc Từ? Anh sao lại ở đây?

- Dự tiệc cưới của bạn, không được à? - Mặc Từ vừa nói ra, thấy trong lòng liền có chút mất mát

- A...không...

Hai người cùng im lặng nhìn ra ngoài. Mãi sau, Mặc Từ xoa xoa đầu cô, nói nhỏ

- Cô chắc cũng mệt rồi, cũng nên về nghỉ ngơi đi, nhớ đừng thức khuya đấy

Mộc Lạc Hy đưa tay lên ôm đầu, cười tinh nghịch, Mặc Từ anh cũng cười theo

- Hôm nay cô đẹp lắm

Mộc Lạc Hy trên má lập tức xuất hiện hai rặng mây hồng. Mặc Từ... là đang khen cô a...

- Thiếu gia, về đến rồi ạ

- Ừm

Bạch Thế Phong mở cửa xe, nhìn người con gái còn đang say giấc nồng, vô cùng thoải mái

- Haizz... Thật là... nếu tôi không đến kịp, thì em sẽ ra sao?

Bạch Thế Phong lặng lẽ bế cô lên, như sợ cô thức giấc

Chỉ có những lúc thế này, anh mới thật sự ôn nhu như thế, yêu chiều như thế. Nhưng anh chỉ hận, hận vì cô gái này đã bước vào cuộc đời anh, nếu như cô không là đứa ngốc cứ thích đi giúp người vô tội vạ thế, thì đã không...

Anh hận mình vì không thể bóp chết cô như từng làm với những người khác

Nhưng mà, chơi đùa con mèo nhỏ này thật sự rất thú vị. Đã vậy, anh sẽ lợi dụng cô, sau này chắc chắn sẽ có ích...

- Thiếu gia, thiếu phu nhân đã trở về, chúc hai người trăm năm hạnh phúc!

Mọi người đồng loạt hô to, Bạch Thế Phong ra lệnh cho mọi người giải tán. Ai cũng mỉm cười, thì ra là thiếu gia sợ thiếu phu nhân tỉnh dậy

- Làm một bát canh giải rượu rồi đem lên phòng giúp tôi

- Vâng

Cánh cửa phòng ngủ mở ra, bên trong được trang hoàng lộng lẫy, trên giường là những cánh hoa hồng Pháp xếp rải thành hình trái tim. Bạch Thế Phong thờ dài ưỡn nờ, Vi Hiến lại nổi hứng nữa rồi

Anh liền mở đèn phòng tắm, xả nước ấm ra bồn rồi từ từ trút bỏ bộ váy cưới lùm xùm trên người cô ra

- Thật vướng víu

Thân thể quyến rũ liền lộ ra sau lớp váy, Bạch Thế Phong nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng kiềm chế lại. Thẳng tay ném cô vào bồn tắm

- A...

Mạc Từ Nhan kêu lên, nước trôi và mũi làm cô suyết ngạt, nhưng lấy lại được sự tỉnh táo. Hai mắt lơ đãng, nhìn một lúc mới ra được người trước mắt

- BẠCH THẾ PHONG LÀ TÊN BIẾN THÁI!

Mạc Từ Nhan vợ lấy chiếc khăn tắm rồi thẳng tay lôi anh vớt ra ngoài, anh cũng chỉ nhún vai

Mạc Từ Nhan tắm xong, cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng vẫn còn chóng mặt vì rượu

- Uống đi, đây là canh giải rượu, sẽ giúp em thấy ổn hơn đây

- Bạch Thế Phong đưa cô bát canh, Mạc Từ Nhan nhử mảy rồi cũng ngoan ngoãn uống hết

- Mau ngủ đi

Bạch Thế Phong kéo cô vào lòng, ôm chặt nhưng lại bị cô đẩy ra

- Làm ơn giữ khoảng cách một chút

- Làm sao? Tôi là chồng em, lại không có quyền động vào em?

- Những điều kiện mà anh nói, anh không nhớ sao?

- Dĩ nhiên là tôi nhớ, nhưng đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta không phải sao?

Hai người cứ hỏi đi hỏi lại nhau như thế, khiến Mạc Từ Nhan cũng cảm thấy mệt, nằm xuống

- Cuộc hôn nhân này, đừng mong mọi quá nhiều

- ...

- Em, chỉ là thứ để lợi dụng đối với tôi, không hơn không kém

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Loạn nhịp

Mạc Từ Nhan chỉ âm ừ, phải... đương nhiên là cô biết chứ, đối với hân, cô chỉ là món đồ chơi không hơn không kém. Mà mãi mãi chỉ là vật thay thế, để trả thù về việc liên quan đến Hải Đường...

Mạc Từ Nhan lặng lẽ nhắm mắt, nghe được tiếng động bên cạnh. Cô mở hé mắt, là Bạch Thế Phong, anh ta đang định ôm gối đi đâu?

- Anh định đi đâu? - Cô nắm lấy vạt áo anh, túm chặt, dường như có chút không nỡ

- Tôi sẽ sang phòng khác ngủ, em cứ việc nằm ở đây đi

- Ừm

- Mặc dù chỉ là lợi dụng, nhưng tôi sẽ không hại em đến mức thâm hiểm đâu

Bạch Thế Phong cười, nhưng trong khoảnh khắc ấy cô lại cảm thấy hân thật giả tạo làm sao

- Anh ngủ ở đây đi - Không hiểu sao trong lòng cô rất muốn nói ra mấy từ này, tay vẫn nắm chặt lấy áo anh

Bạch Thế Phong chau mày khó hiểu, chẳng phải cô gái này rất ghét anh hay sao?

- Em không sợ tôi sẽ làm gì đó với em?

Mạc Từ Nhan lắc lắc đầu, lại nhắm mắt vào, môi mím chặt. Bạch Thế Phong trở lại giường, nằm xuống

Cô khẽ dụi mắt, hôm nay lại dậy trễ nữa rồi

Trên người vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ, cô bèn lên đi xuống dưới nhà

- Phu nhân, người tỉnh rồi!

- A...đừng gọi như vậy, tôi thật sự không quen a

- Haha, rồi sẽ quen thôi - Cô giúp việc cười, cảm thấy vị phu nhân mới của căn nhà này thật sự dễ thương đó nha

- Phu nhân có đói không?

- Không đói lắm, tôi sẽ ăn sau

Sau khi người giúp việc đi khuất, Mạc Từ Nhan cũng vào bếp, rót lấy ly nước lọc lạnh. Cũng đã là 12 giờ kém, nếu bây giờ gọi là ăn sáng thì chắc bữa trưa cô không nuốt nổi mất, thôi thì đành nào cũng nhịn luôn

- Haizzz - Mạc Từ Nhan thở dài, cô lại cô đơn một mình rồi

Hôm nào cũng vậy, vẫn như mọi ngày. Bạch Thế Phong đi làm, Bạch Vi Hiên đang làm dự án cho bộ phim mới sắp ra mắt, còn nhóc Đinh Bảo thì hôm trước mới vừa đi Mi để nhờ ông bà trông hộ. Mà kể ra thì...tận lúc này, khi đã về làm dâu, đến giờ cô vẫn chưa được gặp ba mẹ của Bạch Thế Phong lấy một lần...thật sự không thể hình dung ra a

Con trai lạnh lùng như vậy, ba mẹ hân chắc cũng khó tính lắm, người giàu có cả mà

Mạc Từ Nhan ngồi ngẫm mà đã là 12h hơn. Cùng lúc đó cô giúp việc cũng đi vào bếp, múc ra hộp mấy món ăn vừa nấu xong

- Chị định đi đâu ạ? - Mạc Từ Nhan buồn miệng hỏi, cô giúp việc cũng tươi cười trả lời

- Thiếu gia có dặn là hôm nay muốn ăn cơm nhà, nên sai người đem tới

- Vậy thì để tôi,dù gì tôi cũng đang rảnh mà
- Làm phiền thiếu phu nhân quá
- Không sao a,đợi tôi thay đồ một lát,chị cứ để trên bàn
- Vâng

Mạc Từ Nhan mở tủ quần áo,lấy ra bộ váy xếp ly màu xanh biển nhạt rồi buộc tóc vồng cao,đi thêm đôi giày búp bê,càng thêm phần năng động

Công ty của Bạch Thế Phong rất to,khiến cho cô mấy lần đến đây vẫn không khỏi choáng ngợp vì vẻ xa hoa của nó

Mạc Từ Nhan cầm chặt cái túi đựng com hộp bên trong,đi vào.Cô đến chỗ quầy tiếp tân,ở đó có hai cô gái đang ngồi rảnh mà tám chuyện với nhau,ngước nhìn lên,hai mắt họ chột mở to

- Chào chủ tịch phu nhân,người tới gặp chủ tịch sao ạ?
- Ồ,tôi đem bữa trưa đến cho anh ấy
- Ồ... - Hai cô gái bắt chột ồ lên,cười khúc khích,đẩy tay nhau.Một cô nói
- Chủ tịch nói rằng phu nhân có thể dùng thẳng máy riêng của ngài ấy,phu nhân đi cẩn thận ạ
- Cảm ơn cô

Bóng Mạc Từ Nhan vừa khuất sau cánh cửa thang máy,hai cô nhân viên liền nhìn nhau cười lớn

- Thấy chưa,cô ta trông khờ lắm mà - Nv1
- Mặt còn non choẹt,không hiểu thế nào mà lại có thể leo lên nôi chức phu nhân của boss chúng ta nhỉ? - Nv2
- Xời,mỹ nhân kế chứ sao? - Nv1
- Chắc sớm muộn gì cô ta cũng sẽ bị đá khỏi cái ghế đó thôi - Nv2
- Ahaha

Mạc Từ Nhan tự mò mẫm đến phòng làm việc của Bạch Thế Phong theo trí nhớ,nhưng lại có chút khó khăn vì thứ nhất là nơi này vừa rộng lại vừa to,thứ hai là cô đến đây trước giờ không quá 3 lần

- Phù...đây rồi - Cô một nhọc dừng lại trước căn phòng có tấm biển mạ vàng ghi hai chữ " Chủ tịch "

Mạc Từ Nhan hơi chần chừ,nửa muốn vào nửa không muốn,rót cục thì người ở bên trong đã lên tiếng

- Vào đi,đứng ngoài như vậy làm gì

Cạch

- Ahaha,tôi có mang com trưa đến cho anh...
- Để đó đi - Bạch Thế Phong ngồi ở bàn làm việc ký ký viết viết,còn không thèm ngẩng mặt lên nhìn cô,khiến Mạc Từ Nhan hơi tức,liền bấu môi lên lưỡi
- Đừng tưởng tôi không nhìn thấy

Mạc Từ Nhan nín thở,chỉ tay về phía cửa,cười gượng

- Vậy thôi tôi về đây
- Khoan đã

Mạc Từ Nhan khựng lại,quay đầu hỏi - Còn gì nữa?

- Em đã ăn gì chưa?

- Tôi ăn rồi (Nói dối trắng trợn)

Rộtttttttttt

Oa oa,sao mày lại biểu tình đòi sự sống vào lúc cam go thế này chứ?

- Kêu to vậy mà bảo ăn rồi là sao? Mau ngồi xuống đi

- Tôi...không cần a,tôi về nhà rồi ăn cũng được...

- Mau ngồi xuống,từ tối quá em đã chẳng ăn gì rồi - Bạch Thế Phong vẫn điềm nhiên,nhưng không dấu nổi sự lo lắng.Anh đứng lên,bỏ cây viết xuống rồi đi ra sopha ngồi bên cạnh cô.Lần lượt đem mấy chiếc hộp để ra bên ngoài

Các món ăn phổ bày ra trước mắt,Mạc Tử Nhan nuốt nước bọt cái ực,nhưng vẫn cố giữ lại cái vẻ hiền thực từ tốn mặc cho cái dạ dày nó đang gào thét đòi công lý

- Ăn đi

Đang miên man suy nghĩ,một cái nĩa có cầm miếng gà ở trên được đưa đến trước miệng cô,Mạc Tử Nhan há to miệng,A,là gà nướng mật ong mà

- Lâu rồi tôi không ăn món này,thật ngon quá! - Cô cảm thán

- Vậy ăn nhiều một chút - Bạch Thế Phong nhẹ nhàng

Mạc Tử Nhan gạt đầu,gắp một lúc rất nhiều vào mồm,báo hại suất nữa thì nghẹn chết

- Uống nước đi - Bạch Thế Phong đưa cô ly nước

Đúng là chỉ có những lúc như thế này,hắn mới ôn nhu yêu thương cô như thế...Mạc Tử Nhan nghĩ đến đây,liền đỏ mặt,không tự chủ mà hôn lên má anh

- A...xin lỗi...tôi không cố ý...

Mạc Tử Nhan vừa kịp nhận ra mình đang làm gì,trống ngực còn đập thình thịch,quay mặt đi

Cô...cô...vừa làm cái gì vậy chứ?!?

Buổi tối vui vẻ nha mn

Như đã nói,đòi ta chấm hết rồi,sự sống đã bị cầm tùc,huhu

Thế là không thực hiện đúng lời hứa ra chap đầy đủ rồi...hic...sorry rất nhiều ạ

Trailer

- Hoắc Minh Triệt,anh...

- Tôi yêu em,yêu em rất nhiều Nhan nhi,em ly hôn với hắn...chúng ta cùng làm lại từ đầu,được không em?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bữa tiệc bất ngờ

Cô...cô đang làm cái gì vậy chứ?!?- Tôi no rồi,bây giờ tôi có việc...nên về trước...

Bạch Thế Phong buông cái nĩa xuống,trở lại bàn làm việc,thái độ vô cùng thờ ơ

- Xin lỗi,tôi không cố ý... - Mạc Tử Nhan cúi gập người,xin lỗi lần nữa,rồi nhanh chóng chạy đi

Bạch Thế Phong cũng rời ghế,đi ra ngoài,nhìn theo bóng dáng bé nhỏ kia còn đang lao đầu chạy,trên môi liền hiện lên một nụ cười

Cô gái này đúng là ngốc vẫn hoàn ngốc, chẳng nhẽ cứ thích trốn tránh mãi như vậy?

- Học...học...ha... -Mạc Tử Nhan thờ dốc,cô mệt quá,nãy giờ cứ cầm đầu cầm cổ mà chạy như vậy chắc cũng đã được một đoạn khá xa rồi

Mạc Tử Nhan đi bộ,tìm một chiếc ghế ở gần đó,ngồi xuống cho đỡ mệt.Cô tháo chiếc nhẫn trên tay ra,ngắm nghía nó lần nữa

Đáng ra cái thứ tình xảo này vốn dĩ đâu thuộc về cô,chỉ là cô đang tạm thời giữ nó,đến một lúc nào đấy,tự khắc sẽ tìm được chủ nhân thật sự thôi

Bên kia đường,chiếc lamborghini đã dừng lại từ lâu,kính xe cũng mở,người đàn ông đeo chiếc kính râm ngồi trong xe,nãy giờ cứ luôn nhìn về một phía,cảm xúc thế nào...không ai hiểu rõ...

Chiếc xe lại lái đi,nhưng lần này lại dừng về phía bên này,trước mặt cô.Mạc Tử Nhan có chút giật mình,đeo lại chiếc nhẫn,cầm túi bước vội,chợt bị một cánh tay kéo về phía sau

- Em tránh tôi?

- Tôi không muốn gặp anh,tại sao lúc nào anh cũng đeo bám tôi? Xin thưa với Hoắc thiếu đây,là chúng ta đã không còn vương vấn gì nữa,gì thì làm ơn buông ra!!!

- Không!

- Hoắc Minh Triệt,anh...

- Tôi yêu em,yêu rất nhiều Nhan nhi,em ly hôn với hắn...chúng ta cùng làm lại từ đầu,được không em?

- Yêu?

Lời này từ miệng hắn nói ra,sao lại khiến cô cảm thấy chua chát đến vậy? Nếu như trước đây,hắn cũng nói mấy lời này với cô,hắn cô sẽ cảm thấy hạnh phúc đến nhường nào

nhưng giờ thì sao...

- Quá muộn rồi,anh không thấy mình trơ trên hay sao hả Hoắc thiếu? Anh có mọi thứ,phải,nhưng tôi khuyên anh một câu,đừng khinh rẻ bất cứ thứ gì,cái gì cũng phải có cái giá của nó,cổ mà giữ chặt lấy...nếu không thì tự anh biết rồi đấy...

Mạc Tử Nhan cố gỡ tay mình ra khỏi tay hắn,nhưng cuối cùng vẫn là bị giữ chặt thêm,Hoắc Minh Triệt vội kéo cô lại,đặt lên môi cô một nụ hôn

- Ừm...ngô... - Mạc Tử Nhan cố gắng vùng vẫy,đấm thùm thụp vào người của Hoắc Minh Triệt,nhưng dường như cũng chỉ đủ giải ngứa cho hắn

Từ phía xa,một chiếc xe cũng đã theo sát từ rất lâu,tất cả mọi thứ vô tình đều đã bị thu vào tầm mắt của người đàn ông đó,chỉ biết,bây giờ biểu cảm vô cùng u ám

- Lái đi!

- Ha...

Chỉ đến khi sắp hết oxy để hít thở,hắn mới chịu buông tha cho cô,đồng thời cũng lãnh chọn cái tát.Mạc Tử Nhan ra sức lau môi,như vừa chạm phải cái gì bẩn lắm

- TÔI GHÉT ANH,TỪ NAY VỀ SAU,ĐỪNG CÓ XUẤT HIỆN TRƯỚC MẶT TÔI,THẬT BUỒN NÔN!

Mạc Tử Nhan chạy đi,cổ nén nước mắt,mở điện thoại lên,nhấn vào một dãy số

- Alo chị...em đây

-...

- Em...chị xong việc chưa? Minh cùng nhau về nhà,em sẽ đến chỗ chị đợi

-...

- Vâng,em sẽ đến

Mạc Tử Nhan cụp máy,bắt taxi đi đến đài truyền hình lớn nhất trong thành phố

- Từ Nhan!

- Chị

Bạch Vi Hiên hót hải chạy đến, trên tay còn cầm một chiếc túi lớn, khiến cô khá tò mò

- Đây là bánh Black Forest chị mới đặt về

- Black Forest? Nhưng để làm gì?

- Chẳng lẽ thẳng thóc không nói cho em biết sao? Hôm nay là sinh nhật nó - Bạch Vi Hiên ngạc nhiên

- Sinh nhật? - Mạc Từ Nhan cũng ngạc nhiên không kém, thì đúng, anh ta có bao giờ nói gì về mình cho cô nghe đâu

Trong thâm tâm cô đột nhiên lại nảy ra ý tưởng rất muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho anh, chắc chắn sẽ rất khó quên

- Vậy chúng ta cùng tổ chức một bữa tiệc đi chị

- Ừm - Bạch Vi Hiên Hiên có chút buồn, giọng lạc hẳn đi - Năm nào cũng vậy, ba mẹ chị rất bận, cho nên ở nước ngoài có khi mấy năm không về nhà. Mà trong mấy năm ấy, mỗi lần sinh nhật nó thì chỉ có chị và nó tự tổ chức với nhau, ba mẹ có về nhà vài ngày nhưng chỉ là để giải quyết công việc. Chẳng ai nhớ đến sinh nhật của nó, mà như em biết đấy, một đứa trẻ thì luôn luôn háo hức mong chờ đến ngày đó để được tặng quà, nhưng Phong thì khác. Nó từ nhỏ không được gần ba mẹ, một tay là do vú nuôi nuôi nấng nó, cho nên đối với ba mẹ, nó rất xa cách... sinh nhật cũng chỉ được vài lần

- Anh ấy... không muốn sao?

- Phải, nó không muốn, nó nói nó không cần, nhưng chị biết... trong thâm tâm nó, vẫn rất cần sự ấm áp trọn vẹn của gia đình

Mạc Từ Nhan lặng đi, thì ra... Bạch Thế Phong... là người có quá khứ buồn như vậy

Thử hỏi... một người không có gia đình ở bên, lại có thể vực dậy và mạnh mẽ như vậy?

Cô thật sự vẫn không hiểu nổi hẳn

Mạc Từ Nhan cùng Bạch Vi Hiên về sớm, bắt tay chuẩn bị hết mọi thứ. Trước khi về, cả hai có tạt qua một cửa hàng lưu niệm, cùng nhau chọn quà tặng cho Bạch Thế Phong, mà tự dung cô lại cảm thấy rằng lần này cô lại rất thật lòng với Bạch Thế Phong

Đúng 8h tối, chiếc xe vừa dừng, Mạc Từ Nhan cùng Bạch Vi Hiên đã chạy ra, trên tay còn bê chiếc bánh, hát chúc mừng sinh nhật anh

Bạch Thế Phong có hơi bất ngờ, trong lòng nhen nhói một loại cảm giác, nhưng rồi lại tắt ngúm khi nghĩ về chuyện hồi chiều

Mạc Từ Nhan, cô đúng là mặt dày!

Bạch Thế Phong nhìn Mạc Từ Nhan còn đang cười vui vẻ, càng không khỏi cảm thấy chán ghét, phớt lờ mọi thứ, đi thẳng vào trong nhà

- Đẹp hết đi! Lần sau đừng làm thế nữa, thật mất thời gian của tôi

Một tiếng sét đánh oanh một tiếng tai cô như ù đi, mất thời gian? Hẳn rõ ràng là không quan tâm, cô biết, nhưng sao lại đau lòng đến thế?

- Từ Nhan...

- Em mệt rồi, em xin phép...

- NHAN...

Bạch Vi Hiên quay qua lờm một cái thật sắc rồi cũng chạy theo cô lên lầu, Bạch Thế Phong không nói gì, chỉ ngồi đấy, hai tay đan xen vào nhau

Cô lừa dối tôi, đã một lần thì đừng hòng có lần thứ hai

Trailer:

- Hai người... đang làm cái gì vậy?

- Không nhìn thấy sao còn hỏi? Mau cút về cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Bạch thế phong mập mờ lén lút quan hệ

- Từ Nhan, Từ Nhan, em mau nghe chị nói - Em không sao, chị đừng quan tâm

- Sao lại không chứ? Em là em của chị, nghe này tiểu Nhan, chắc chắn phải có chuyện gì đó xảy ra, thằng Phong nó mới như vậy

- Ừ...hức

Mạc Từ Nhan bỗng nhiên bật khóc nức nở, lồng ngực cô đau quá, tại sao Bạch Thế Phong lại có thể đối xử như vậy với cô, rốt cục vẫn luôn là cô sai... là cô sai... lỗi hoàn toàn là cô

- Em gái, ngoan nào... - Bạch Vi Hiên ôm cô vào lòng mà vỗ về, thật không thể hiểu, mọi chuyện tại sao cứ phải đổ dồn ra như vậy? Bạch Vi Hiên cô không cam

Thiên a, Từ Nhan... con bé đâu có lỗi...

- Nhan, nói chị nghe, em yêu Phong... đúng không?

Yêu?

Là yêu...

Cô đang yêu ư?

Lòng cô rối quá... yêu một người không thể yêu... là một sai lầm..

Mạc Từ Nhan muốn lắc đầu chối bỏ, nhưng không hiểu sao lại gật đầu, nước mắt vẫn không ngừng trào ra

- Chị hiểu, hiểu mà em

- Em... là yêu anh ấy sao chị?

Bạch Vi Hiên không nói, buông Mạc Từ Nhan ra, vỗ nhẹ lên vai cô trấn an

- Trái tim em nói gì, hãy cố gắng hiểu nó, mọi thứ phụ thuộc vào em

Bạch Vi Hiên bước đi từng bước, chậm rãi và nặng nề, mọi chuyện phải làm sao?

Cả người lão đạo muốn ngã, xem ra... ngôi nhà này... vẫn rất cần có cô, Từ Nhan vẫn rất cần cô bên cạnh

Cuộc đời thật trở trêu, éo le làm người ta muốn bỏ cuộc. Trải qua bao nhiêu như vậy, căn nhà này vẫn không lấy nổi một thứ tình cảm trọn vẹn

Giả tạo... mọi thứ thật giả tạo...

Bạch Vi Hiên cười khổ, lại nhìn về phía của Bạch Thế Phong. Vẫn cái vẻ trầm tư suy ngẫm như thế, Bạch Vi Hiên không dấu nổi tức giận, liền mạnh miệng mắng thẳng

- Em đang làm cái quái gì vậy? Chưa có ai từng dạy em cách cư xử à?

- Chưa từng

Bạch Thế Phong nhàn nhạt nói, anh thậm chí còn chẳng muốn quan tâm

- Em...

- Lần sau đừng có lời mấy cái nghĩa lý đấy ra, cũng đừng cố ý nhắc lại về cái quá khứ đó, chị nghe rồi đấy

Bạch Vi Hiên im lặng, mím chặt môi không nói nữa, khó chịu đi lên lầu

Mạc Từ Nhan nằm trên giường, lúc này nước mắt đã thấm ướt cả một bên gối, cô trùm kín chăn phủ lên đầu, tùy ý nhắm mắt, vẫn không sao ngủ nổi

Chợt có tiếng bước chân đi vào, Mạc Từ Nhan nhắm tịt hai mắt, giả vờ ngủ. Ai đó cũng phát hiện ra, chỉ nhúu chặt mi tâm, làm gì không rõ, rồi lại đi ra khỏi phòng

Được một lúc, Mạc Từ Nhan ngồi bật dậy, thở hổn hển khó nhọc, vừa nãy thật hại chết cô quá

Mạc Từ Nhan ngs ra ngoài cửa sổ, chiếc ô tô lao vút đi trong đêm. Đã muộn thế này, Bạch Thế Phong anh ta còn đi đâu nữa chứ?

Mạc Từ Nhan rung rung mi mắt, tỉnh dậy, sờ qua chỗ trống bên cạnh, cảm thấy lạnh ngắt, thì ra Bạch Thế Phong cả đêm qua không về...

Trong lòng chợt dâng lên nỗi lo lắng, xen lẫn sự khổ tâm, cô bắt đầu đấu tranh tư tưởng

Được rồi! quyết định vậy đi, cô sẽ đến hỏi Bạch Thế Phong cho ra lẽ

Bạch Thế Phong mặt mày day day trán, cả đêm qua anh đã ngồi làm việc, lại còn nghĩ đến chuyện buổi chiều hôm qua...

- Chủ tịch, tôi đem đến bản kế hoạch và đơn xác nhận, mời ngài kí

Cô nhân viên, ăn mặc không mấy vừa mắt, phải gọi là bóng mắt đang ưỡn ẹo đi vào. Cô ta dáng dấp vô cùng xinh đẹp, lại được trời ban cho cơ thể nuột nà, phải nói là tuyệt sắc

Nhưng cái tuyệt sắc ấy rất biết tận dụng, nên chắc chắn đã lọt được vào mắt của bao người. Mà cô gái này, lại là người không mấy tử tế, chẳng hiểu tại sao lại có thể nhận cô ta vào làm, bộ phận kế toán trưởng đúng là thật ngu ngốc

Bạch Thế Phong nhìn kĩ cô ta, phân tích vô cùng chuẩn xác. Cô gái kia tưởng mình đã lọt vào mắt xanh của vị chủ tịch nổi tiếng đẹp trai đây, liền có chút ảo tưởng mơ mộng

- Chủ tịch, mời ngài ký...

Cô ta cố tình đụng chạm cơ thể vào người của Bạch Thế Phong, ngay lập tức bị hất văng ra

- Cần thận với hành động vừa nãy của cô

Reng reng... reng

- Có việc gì?

" Thưa chủ tịch, phu nhân của ngài có việc muốn gặp ngài ạ "

Mạc Từ Nhan? Không ngờ lại tự chui đầu vào gio

Vậy là có kịch vui rồi

- Cho cô ấy lên

" Vâng "

Bạch Thế Phong cười khẩy, căn chuẩn thời gian lúc Mạc Từ Nhan đến, liền kéo cô nhân viên bé đặt lên bàn, thực hiện mấy hành động " không chín chắn "

Mạc Từ Nhan hồi hộp, vừa mở cửa ra, cảnh tượng kia liền đập thẳng vào mắt

- Hai người... đang làm cái gì vậy?

- Không nhìn thấy sao còn hỏi? Mau rút về cho tôi!

Bạch Thế Phong chỉ thẳng tay, cô gái kia đang mê muội, nhìn thấy như vậy thì vô cùng há hê, cho rằng mình đã thắng

- Tôi...

Mạc Từ Nhan lùi về phía sau, lập tức bị một bàn tay che mắt

- Từ Nhan, tôi nghĩ là chúng ta nên đi, đừng ở lại đây làm gì, uống công lại làm em không được thoải mái

Giọng nói này... Mạc Từ?!

Trailer

- Tôi muốn gì,làm gì,đâu liên quan tới cô?
- CÓ LIÊN QUAN CHÚ! VÌ TÔI LÀ VỢ ANH!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Liên quan gì tới cô ?!

Giọng nói này...Mặc Từ?!Mặc Từ cả thân hình cao lớn phủ lên dáng người nhỏ nhắn của Mặc Từ Nhan,tay vẫn che lấy mắt cô,chợt cảm nhận được mấy giọt nước âm âm,lòng đau thắt

Cô khóc rồi

Một lần nữa lại khóc,khóc vì cái thằng bạn thân đáng chết của anh.Anh không muốn...

- Mau đi thôi

Mặc Từ nhanh chóng dẫn Mặc Từ Nhan rời đi,anh không thể nào đứng nhìn người con gái anh yêu phải khóc

Mặc Từ Nhan vẫn cứ đứng chôn chân ở đấy,cô lau đi nước mắt,gạt tay Mặc Từ ra,tiến đến chỗ bàn làm việc của Bạch Thế Phong

- Lời tôi nói,cô còn không nghe? Không mau đi
- Cô gái này là ai? - Mặc Từ Nhan kiên định hỏi,ánh mắt vô cùng cương quyết

Bạch Thế Phong cười tà,chỉnh đốn lại trang phục trên người,chỉ tay

- Cô ấy?

-...

- Là tình nhân của tôi,sao? Cô vừa lòng chưa
- Nói đi,rất cục tại sao anh lại làm thế? Vì cái gì?

Bạch Thế Phong hơi sững người,cô ta từ lúc nào mà ngoan cố đến vậy?

- Tôi muốn gì,làm gì đâu liên quan tới cô?
- CÓ LIÊN QUAN CHÚ! VÌ TÔI LÀ VỢ ANH!

Mặc Từ Nhan hét lên,trên mặt xuất hiện một tầng hơi nước mờ ảo, khiến cho tất cả những người ngay tại đây đều không khỏi ngạc nhiên tột độ,riêng Bạch Thế Phong cũng ngạc nhiên không kém

- Cô yêu tôi hay sao mà phải nói như vậy?
- PHẢI! TÔI YÊU ANH,YÊU ANH,RẤT YÊU ANH,NHUNG ANH ĐÂU CÓ HIỂU...BỜNGƯỜI ANH QUAN TÂM VÀ MONG NHỚ NHẤT BÂY GIỜ LÀ HẢI ĐƯỜNG MÃ,ANH GIẬN VÔ CỠ,

ANH ĐÂU CÓ BAO GIỜ NGHĨ ĐẾN CẢM XÚC CỦA TÔI? ĐỐI VỚI ANH,TÔI CHỈ LÀ CÔNG CỤ CHO ANH HẢ GIẬN.TÔI...

Mặc Từ Nhan bây giờ đang rối như tơ vò,cảm xúc lẫn lộn,cô nói cô yêu anh rồi...

- Em đi với tôi,còn cô,hết việc ở đây rồi,mau đi đi
- Chủ tịch...
- TÔI NÓI LÀ MAU RỜI KHỎI ĐÂY,CÒN KHÔNG NGHE?

Cô nhân viên tức tốc chỉnh trang lại quần áo,nhanh chóng cầm máy tờ giấy báo cáo xác nhận chạy bay biến

- Mặc Tư,cậu cũng về đi

- Đây...

Chưa để Mặc Tư nói hết câu,Bạch Thế Phong đã đóng sập cửa lại,khoá trái,để mặc anh đang ở bên ngoài tức chết

Mặc Tư Nhan vẫn chưa khỏi hoàn hồn,nhìn sắc mặt Bạch Thế Phong,giờ chẳng khác nào tu la ở địa ngục mới lên

- Tôi...

Bạch Thế Phong tiến một bước,cô lùi một bước.Cứ thế cứ thế cho đến khi cô bị ép sát vào tường.Mặc Tư Nhan ôm đầu,cúi mặt,bộ dạng vô cùng tức cười

- Tôi có đánh em đâu mà phải sợ

Bạch Thế Phong vừa chạm vào tay cô,đã cảm nhận sự run rẩy yếu ớt,xem ra cô ấy đã bị anh hù cho một trận rồi

- Chuyện chiều hôm qua...là sao?

- Chiều hôm qua? - Mặc Tư Nhan bỏ tay xuống,ngây ngốc hỏi lại

- Còn giả bộ,tôi đã nhìn thấy em với cái thằng khốn Hoắc Minh Triệt đó... - Bạch Thế Phong đập mạnh tay vào tường,nghe tiếng răng

Một loạt những chuyện của hôm qua đổ dồn vào đầu cô,phải rồi,hôm qua cô và hắn...

- Tôi...chuyện đó hoàn toàn không đúng sự thật,anh ta...là đeo bám tôi,cho nên...anh đừng giận tôi có được không? Tôi xin lỗi

Mặc Tư Nhan xụ mặt,tay vén vén mấy sợi tóc còn đang rũ xuống,thành khẩn xin lỗi

- Thật lòng hay không? Chắc em hiểu hơn tôi - Bạch Thế Phong vắt chéo hai tay,suy tư

- Không...không có mà...là thật lòng,thật lòng đấy

- Được rồi,vậy thì tạm tha cho em

Bạch Thế Phong ngồi xuống ghế,kéo cô ngồi vào lòng mình,ôm chặt

- Xin lỗi em

Mặc Tư Nhan đỏ mặt,cảm nhận được hơi thở nam tính và mùi hương dịu nhẹ trên người anh,vô thức nhắm mắt lại,ở bên anh...cô cảm thấy cực kì an toàn

Không còn " liệu có thể " nữa,giờ đây,cô lại một lần nữa được yêu,cô muốn nó,cô muốn một cảm giác được người khác bảo vệ che chở

- Cái hợp đồng đó...bỏ đi

- Bỏ đi sao? - Mặc Tư Nhan có chút vui mừng khi nghe những lời này của anh

- Còn một chuyện nữa,sau này tôi sẽ nói em nghe sau,ngoan,giờ thì đi về nhà,chờ tôi có được không?

Mặc Tư Nhan gật đầu,cầm túi xách,mở cửa ra về

Bạch Thế Phong chống cằm suy nghĩ lần nữa.Anh vẫn thực sự chưa thể tin cô,cái hợp đồng đó,vẫn chưa thể nào huỷ bỏ được

Một lần nữa xin lỗi em,vì không thể nào mở lòng mà đường đường chính chính đưa em bước vào cuộc đời tôi được...

Gt các chap ms:

1 Yêu và hận (H)

2 Tôi cần có em

3 Anh yêu em (Mặc Tư + Mặc Lạc Hy)

4 Thông báo tin vui

5 Hải Đường trở lại

6 Chúng ta ly hôn đi

7 Sảy thai

Trailer

- Phong...em yêu anh...nhiều lắm biết không hả?

- Từ Nhan,em say rồi

- Em không có say...

Nói xong,cô liền thiếp đi,ngủ ngon trong lòng Bạch Thế Phong

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Yêu và hận (H)

Mạc Từ Nhan cô bây giờ vui muốn phát điên lên mất,chợt nảy ra ý tưởng muốn cho Lạc Hy một bất ngờ,liền mở điện thoại bấm lên một dãy số- Lạc Hy hả? Sao.có rảnh không?

"" Có,rất rảnh ""

- Vậy bà đến "" Dream "" đi,tôi có chuyện muốn nói

"" Được,tôi cũng có chuyện muốn nói... ""

- Ừm

Mạc Từ Nhan tắt máy,bảo tài xế đưa mình đến quán cà phê Dream ở gần đại lộ A

Xe dừng,trong Mạc Từ Nhan cũng có cái gì đó nao nao,đã lâu rồi cô chưa có đến đây a

Khuôn viên của quán là một khu vườn nhỏ,trồng rất nhiều các loài hoa,bao năm rồi,chúng vẫn xanh tốt đến thế.Từ nhỏ,mẹ đã luôn dẫn cô tới đây uống một ly cacao nóng mà di Dung đặc biệt pha chế lúc cô bị cảm lạnh,hay những lúc cô buồn,...Nơi đây...chứa đựng rất nhiều những kỉ niệm đẹp,trong đó có cả một phần tuổi thơ của cô,ngay cả lần đầu gặp Mộc Lạc Hy,cũng là tại nơi đây.Hôm đó là ngày có nắng nhẹ,năm ấy cô được bốn tuổi,vẫn như thường lệ,mẹ dẫn cô tới đây chơi.Không biết có phải do tình cờ không mà mẹ của Mộc Lạc Hy và mẹ cô là bạn từ thời còn học tiểu học lại gặp lại nhau,nên tình bạn của cô và Lạc Hy cũng bắt đầu từ ngày đó

Cho nên,nơi này,giống như ngôi nhà thứ hai của cô vậy...

- Tiểu Nhan? Tiểu Nhan phải không con?

Người phụ nữ trung niên,khuôn mặt hiền hậu,dịu dàng đang đứng tưới cây.Mạc Từ Nhan cảm thấy có một dòng nước ấm trên má,không kìm nổi chạy đến ôm người phụ nữ

- Di...lâu quá không gặp di...con thật sự rất nhớ di..

- Ngoan nào con gái - Bà khẽ vuốt ve mái tóc của cô - Con bây giờ lớn quá,cũng đã ba năm trôi qua rồi mà

- Con xin lỗi vì không thể đến thăm di nhiều hơn

- Không sao hết,nhìn con đã trưởng thành lên rất nhiều,di mừng lắm,mà giờ con cũng đã mười tám rồi nhỉ?

- Vâng

- Haizz,thời gian cũng thật trôi nhanh quá,mới ngày nào còn bé...Được rồi,vẫn là cacao nóng nhỉ?

Mạc Từ Nhan gạt đầu, di Dung định vào trong, lại sực nhớ ra một chuyện

- Con nhóc tiểu Hy không đến cùng cháu sao?

- Lát nữa cô ấy sẽ đến ạ

Người phụ nữ mỉm cười đôn hậu, đi vào trong

Mạc Từ Nhan chọn chỗ ngồi quen thuộc, nhìn ngắm xung quanh, mọi thứ chẳng thay đổi gì nhiều suốt ba năm qua!

Cánh cửa quán cà phê bật mở, chuông rung lên từng hồi

- Lạc Hy, bên này!

Mộc Lạc Hy ngồi xuống, gương mặt tựa có chút không thoải mái, giống như trước đó bị ai làm phiền

- Bà sao thế? Không khỏe chỗ nào à?

- Không. Mà bà có chuyện gì?

- Tôi... - Mạc Từ Nhan cười hạnh phúc, ly cacao nóng cũng đã được đem ra. Di Dung vừa nhìn thấy Mộc Lạc Hy cũng rất mừng, ôm lấy cô rồi hỏi han vài câu, cô cũng rất vui, cũng muốn hỏi han bà nhiều thứ, nhưng rồi vừa nghĩ đến chuyện hiện tại giữa cô với Mạc Từ Nhan thì lại thôi, chỉ cười

- Được rồi, bà mau nói đi

- Tôi... Bạch Thế Phong, anh ấy đã chấp nhận tôi rồi...

- Vậy à, chúc mừng

Mộc Lạc Hy không tỏ ra quá bất ngờ, thái độ cũng rất lạnh nhạt

- Bà... có chuyện gì không vui sao? - Mạc Từ Nhan đặt ly cacao xuống, nhiu mày hỏi

Mộc Lạc Hy trên trán chảy đầy vạch đen, cô tức giận đứng phắt dậy, đập mạnh xuống bàn

- BÀ CÒN DÁM HỎI TÔI BỊ LÀM SAO ĐƯỢC SAO? TRONG KHI NGAY CHÍNH BÀ CÒN KHÔNG BIẾT VIỆC BÀ ĐÃ LÀM

- Lạc Hy...

- BÀ NÓI ĐI, BÀ CÓ GÌ HƠN TÔI? TẠI SAO NGƯỜI MÀ MẶC TƯ YÊU LẠI LÀ BÀ CHÚ? - Mộc Lạc Hy bật khóc, cô không biết phải làm sao nữa

- Lạc Hy... chuyện này... tôi không có

- MẶC TỪ NHAN, BẦY LÂU NAY... ĐẾN GIỜ TÔI MỚI BIẾT... BÀ THẬT ÍCH KỶ...

Mộc Lạc Hy bỏ đi, Mạc Từ Nhan ngồi thụp xuống, mông lung nghĩ ngợi

Cô đúng thật là một người tồi, đến cả chuyện tình bạn cũng không làm tròn trách nhiệm... Lạc Hy giận cô... cũng phải

- Tiểu Nhan, con với Lạc Hy có huyên gì vậy? Sao hai đứa lại cãi nhau?

- Di Dung, con xin phép, có gì sau này con sẽ nói cho dì biết sau

- Ừ

Mạc Từ Nhan bảo tài xế đưa đến quán bar ở trung tâm thành phố. Như người ta thường nói, buồn thì tìm đến rượu để giải quyết, say một lần rồi, sẽ không nhớ đến chuyện buồn của ngày hôm qua. Vậy thì cô cũng sẽ thử xem sao

Những tiếng ồn ào, tiếng nhạc xập xình to nhỏ cùng những con người như điên loạn, những người từ quyền quý đến lăm tiền đều tập trung ở đây. Mạc Từ Nhan thờ dài, cảm thấy vô cùng chói tai và ngửa mặt vì những thứ ở đây, dù sao thì cũng đã đến rồi. Không muốn cũng không được

Cô chọn một góc khuất trong quán, ra hiệu cho bồi bàn

- Phiền anh đem cho tôi chai rượu

- Cô muốn uống loại nào? Ở đây rượu mạnh, đắt tiền, cocktail đều có cả

- Vậy cho ly cocktail,loại nào mạnh ấy

- Được

Tê bồi bàn nhìn cô một lượt, trên môi nở lên nụ cười thâm tà, hừ... còn nhỏ như vậy mà đã biết đến những nơi như thế này, xem ra không tầm thường chút nào. Mà cô ta trông cũng khá đẹp, ông chủ chắc chắn sẽ thích thú với cô ta, vậy thì...

- Của cô đây

- Nhanh đến như vậy sao, còn chưa đầy hai phút - Mạc Từ Nhan ngạc nhiên

- Ở đây, chúng tôi phục vụ chưa bao giờ là không làm hài lòng khách

- Cảm ơn

Mạc Từ Nhan nâng ly, nhìn vào thứ chất lỏng màu đỏ cam sẫm, không nhận được liền uống một ngụm

Quả thực rất mạnh, mới vậy thôi mà cô đã cảm thấy rất ngất, lại còn có cảm giác choáng váng, nhưng thứ này không thể không công nhận, rất ngon!

Tại phòng vip1

- Ông chủ, vừa nãy có một cô gái, dáng người rất đẹp, khuôn mặt cũng vô cùng khả ái lại còn trẻ măng vào đây

Người đàn ông ngồi trên ghế, cả căn phòng mập mờ khoảng sáng tối, không thể nhìn rõ mặt, nhưng tâm trạng dường như vô cùng thích thú

- Vậy sao?

- Vâng

- Vậy đem cô ta vào đây

- Được, ngài chỉ việc đợi một lúc nữa, chờ cho cô ta ngất thuốc mê là có thể đưa vào cho ngài "" thưởng thức ""

- Không cần, tôi sẽ tự ra "" tiễn "" cô ấy vào

Người đàn ông đứng dậy, đi ra ngoài

Mạc Từ Nhan lúc này đã say khướt, cả người lơ lơ loạng choạng, nằm gục xuống bàn

- Dạ đây, thưa ngài

- Mạc Từ Nhan? - Người đàn ông nhíu mày

- Ngài quen cô ấy sao ạ?

- Chết tiệt, lại dám đến nơi này

Bạch Thế Phong ôm lấy cả người đang say mềm uể oải của Mạc Từ Nhan tức tốc đưa ra xe, nhanh chóng đi về nhà

- A, Phong, về rồi hả, Từ Nhan...đâu...?

- Cô ấy say rồi

- What? Say? Cái con bé này rốt cục uống bao nhiêu vậy? - Bạch Vi Hiên ảo não - Được rồi em mau đưa nó lên nghỉ ngơi đi - Nói rồi Bạch Vi Hiên cũng đi lên lầu

- Phong...em yêu anh...nhiều lắm biết không hả?

- Em say rồi

- Em không có say....

Nói xong, cô liền thiếp đi, ngủ ngon trong lòng Bạch Thế Phong

- Thật là...

Bạch Thế Phong đặt Mạc Tử Nhan xuống giường, định đi vào phòng tắm thì bị cô kéo lại gần

- Phong...hôm nay Lạc Hy...cô ấy...giận em rồi...

Giận? Hai người này trước giờ anh thấy quan hệ rất tốt mà

- Umm...nóng quá...

Mạc Tử Nhan mơ mơ hồ hồ, còi bỏ bộ váy trên người, cảm thấy vô cùng thoải mái a...

Trên trán Bạch Thế Phong chảy ba vạch đen. Em là đang muốn dụ dỗ tôi hay sao?

Bạch Thế Phong cúi xuống hôn cô nồng nhiệt, cũng trút bỏ bộ vest vương vãi trên người mình và bộ đồ lót trên người cô ra. Nam căn mạnh mẽ xông thẳng vào hoa nguyệt ẩm ướt

- Ừm...ah...

Mạc Tử Nhan hai má đỏ hồng vô cùng đáng yêu, cũng thuận theo Bạch Thế Phong, cùng nhau phối hợp

Màn đêm buông xuống, ánh sáng dịu nhẹ từ mặt trăng soi xuống, hiện lên cảnh xuân hoan ái đẹp mê hồn. Một dòng nước nóng ấm bắn vào bên trong cô, nhưng dường như Bạch Thế Phong vẫn chưa muốn thỏa hiệp

- Đêm nay lại phiền đến em rồi, mèo nhỏ

Mấy chương mới hiện giờ ta định sắp xếp cho đầy đủ cụ thể hơn, vì thấy nếu viết kiểu đó thì diễn biến bị nhanh qua, như sau:

1 Yêu và hận (H)

2 Tôi cần có em

3 Ra mắt ba mẹ chồng

4 Mắc nợ em

5 Xin lỗi

7 Anh yêu em (Mạc Tư + Lạc Hy)

8 Thông báo tin vui

9 Hải Đường trở lại

10 Sảy thai

11 Chúng ta ly hôn đi

Trailer

- Tôi cần có em bên cạnh, Tử Nhan

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tôi cần có em

Trời hôm nay tương đối trong xanh, nắng vàng trải xuống cùng với tiếng chim hót líu lo nhộn nhịp, quả là một khung cảnh thanh bình. Cho đến khi-
AAAAA!!!!

Tiếng hét vô cùng chói tai vang lên ở toà biệt thự, khiến cho vài người sáng sớm đi qua đều giật mình suýt rụng tim, đứng lại nhìn căn nhà bằng ánh mắt quái vật

Mạc Từ Nhan lập tức kéo chăn phủ kín người,lại để lộ ra thân hình lờ mờ miễn chê của Bạch Thế Phong và cái thứ "" không nên thấy "".Bạch Thế Phong ngồi dậy,có vẻ còn đang ngái ngủ,hỏi

- Làm gì mà sáng sớm em đã hết to thế?

- Anh...mau mặc đồ vào đi,ngại muốn chết - Mạc Từ Nhan bịt mắt,tay khua khua loạn xạ

- À...

Bạch Thế Phong cười xảo trá,lại ôm cô nằm xuống,ghé sát vào tai cô nói nhỏ

- Thì sao chứ? Đẳng nào chúng ta cũng là vợ chồng,chuyện đó được hai lần,đã nhìn thấy hết,sao phải ngại?

- Anh...

Mạc Từ Nhan bĩu môi,không thềm nói nữa,chỉ tỏ anh ta lại lí sự cùn với cô,xì...

Haizz,lại giận rồi sao?

- Không đùa với em nữa,sáng này tôi có cuộc họp cổ đông quy mô lớn cho nên phải đi sớm

Mạc Từ Nhan vẫn nằm im bất động,hình như còn bịt tai cố tình không thềm nghe anh nói.Ai bảo chỉ biết đến công việc,không thềm quan tâm đến người ta,dẫu sao cũng vừa mới có tình cảm,ít nhất cũng phải ân cần chăm sóc một chút chứ

- Đừng có giận,chiều về anh sẽ dẫn em đi ăn,được không?

Mạc Từ Nhan lúc này mới quay lại từ từ,nửa tin nửa ngờ,lạnh lùng hỏi

- Có thật không đó? Hay lại gọi điện kêu bạn hoặc quen bếng luôn rồi lại đi mất hút không về

- Thật

Con nhóc ngố này,thật là biết làm anh khó xử quá

Bạch Thế Phong tắm rửa thay đồ,chuẩn bị tươm tất.Mạc Từ Nhan cùn đã rời giường,mặc một bộ đồ đơn giản.Bạch Thế Phong vội vã sắp xếp giấy tờ,quên cả việc chỉnh đốn caravat

- Để em giúp anh - Mạc Từ Nhan mỉm cười nhẹ nhàng vươn tay thắt lại,lập tức cả người rơi vào lồng ngực ấm áp kia

- Tôi cần có em bên cạnh,Từ Nhan

Bạch Thế Phong nhàn nhạt,trong lời nói có chứa ân tình,mong muốn

Mạc Từ Nhan mặt đỏ tím đập,vòng tay qua ôm lấy thân hình rắn chắc của anh,vô cùng mãn nguyện

Bạch Thế Phong đã đi đến công ty,Bạch Vi Hiền đi diễn,vẫn ngày qua ngày như thế

Chỉ là hôm nay có chút khác.Cô...với Lạc Hy cãi nhau

Mạc Từ Nhan đến trường,không còn thấy bóng dáng vui vẻ vẫy tay với cô ở trước cổng trường,không còn câu nói "" Từ Nhan,chào buổi sáng "" như mọi hôm nữa

Chỉ vì cái thứ tình yêu là rào cản,mà đi đến nông nổi này.Mạc Từ Nhan chậm rãi cúi mặt bước đi,trong lòng bị nỗi day dứt ám ảnh mãi

Cô đẩy cửa bước vào lớp,Lạc Hy đã đến từ lúc nào.Mạc Từ Nhan giờ tay chào,nhưng lại bị lơ đi

- Lạc Hy!

Mộc Lạc Hy không nói không rằng,đang vừa ngồi nói chuyện với cô bạn cùng lớp,nhìn thấy Mạc Từ Nhan,cảm thấy thật chướng tai gai mắt liền đi về chỗ ngồi

Mạc Từ Nhan trầm xuống,ngồi vào bàn,lấy đại một cuốn sách giáo khoa,giở ra đọc,nhưng trong đầu hoàn toàn không thấm lấy một chữ,suy nghĩ rất mông lung

Liệu cô có nên đi xin lỗi Lạc Hy?

- Mạc Từ Nhan,ra ngoài có người gặp

Tiếng của cậu bạn thư kí hội học sinh vang lên đồng đặc,khiến cô giật nảy mình,nhú mồm tò mò

Giờ này sắp vào giờ học,còn ai muốn gặp cô nữa chứ?

- Cho hỏi.là ai thế?

- Là một cô gái,mà công nhận cô ấy rất đẹp,còn dịu dàng nữa

Tên này,lại bắt đầu giờ thói mê gái ra trung rồi

Mạc Từ Nhan đi ra,đã nhìn thấy một người đứng ngoài đấy,đúng là một cô gái,dáng dấp đúng là rất hoàn hảo,nhưng là ai chứ?

- Ủm...cô có việc muốn gặp tôi sao?

Người con gái quay đầu lại,đeo một chiếc kính đen to bản nên không thể nhìn rõ dung mạo ra sao.Cô ta không tháo kính xuống,chi cầm một chiếc vali màu bạc,chĩa ra trước mặt cô.lạnh lùng nói

- Số tiền này sẽ là của cô,chi cần cô đồng ý rời xa Bạch Thế Phong,li hôn với anh ấy

- Cô nói cái gì? - Mạc Từ Nhan nắm chặt tay,run rẩy

- Như tôi đã nói,số tiền này...

- Không

- Cô...hình như là ít quá sao? Được rồi,tôi sẽ đưa thêm cho cô... - Cô ta rút ví,lôi ra cái thẻ vàng sáng chói - Trong này có hơn 800000 USD...

- TÔI ĐÃ BẢO LÀ KHÔNG,CÔ ĐIẾC HAY SAO VẬY?

Mạc Từ Nhan tức giận,cô gái trước mắt,xem ra có vẻ vô cùng giàu có,nhưng cô ta đột nhiên đến trường của cô,rồi lại bảo cô li hôn..Cô ta...rất cục là ai?

- Cô là ai?

Cô gái kia bộ dạng không còn cuồng quýt,thay vào đó là vẻ kiêu ngạo,cô ta nhếch môi,giễu cợt

- Mới được vài tháng,quen rồi? Mà cũng phải,lấy được ảnh,sung sướng quá còn gì

- NÓI,CÔ.LÀ.AI?

- Không quan trọng,sớm thôi,cô sẽ biết.Còn bây giờ,cứ suy nghĩ đi,đừng để sau này phải hối hận

Cô gái sai bước,trên tay cầm chặt chiếc vali,nghiến răng

Mạc Từ Nhan,ngày đó,quả thực sai lầm đối với tôi,đáng ra tôi nên nắm bắt thời cơ cho mình...

Nếu tôi không có,thì cô cũng đừng hòng có được!

- Thật là phiền phức mà

Từ nãy tới giờ,kịch hay phim hot,tất cả học sinh toàn khối đều tò mò chạy ra nhìn " cuộc đối đầu " giữa hai cô gái,bỗng dưng Mạc Từ Nhan lúc này lại trở thành tâm điểm để bàn tán

Rất nhanh chóng,giáo viên của hội đồng kỉ luật cũng tới giải vây giùm cho cô

Mạc Từ Nhan thở dài,một môi gục xuống bàn,trong đầu cứ bị ám ảnh bởi câu nói của cô gái kia " đừng để sau này phải hối hận "

Hối hận,y của cô ta là gì?

Mà còn nữa,cô gái đó,khiến cô có cảm giác vô cùng quen thuộc...

5h chiều

- Thừa chủ tịch, bên Hoắc thị đã tập trung nhắm đến mục tiêu là thu mua cổ phiếu đang bị rớt giá, còn nữa, bên đó cũng đang muốn trang giành mỗi làm ăn lớn của chúng ta là ông William Anderson, vậy chủ tịch cảm thấy nên xem xét thế nào ạ?

- Cứ cho hắn giành lấy những gì mà hắn muốn. Đạt đến đỉnh cao rồi, từ từ lùi hắn xuống cũng không phải là muộn. Trong tuần này, lập tức thống kê lại số cổ phần trong nước và ngoài nước rồi báo lại với tôi...

Ringggg.ri..gg..

Là tin nhắn? Con mèo nhỏ nhà anh sao?

" Anh còn bận họp à? Sao chưa thấy anh về? "

* ù *

" Lạc Hy giận em rồi, phải làm sao? TT^TT "

* Chắc phải có lí do thì cô ấy mới giận em, mau mau làm hòa đi *

" Ừm...mà lão bà của anh hôm nay vừa mới gặp một cô gái rất kì lạ ở trường, có gì về em sẽ kể anh nghe "

* Được *

" Yêu anh <3 "

Bạch Thế Phong cười một cách quỷ dị, khiến cho những người có mặt ở đây đều không khỏi lạnh sống lưng

- Được rồi, tan họp

Bạch Thế Phong thông thả đẩy cửa bước ra khỏi phòng họp, ai nấy đều thở phào. Hôm nay tâm trạng chủ tịch còn tốt, chứ như mọi hôm thì...

Ta đạo này bạn ôn thi vs lại thi jọc kì k ra chap đc, bạn quá!!!

Tiền thể, chúc mọi người thi tốt nhé ^^

Trailer

- Chúng tôi không thể chấp nhận cô được

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ra mắt ba mẹ chồng

Bạch Thế Phong vừa rời khỏi phòng họp đã lập tức về nhà, trên đường đi có ghé qua một tiệm bánh ngọt nổi tiếng, mua lấy vài chiếc kasutera *Kasutera (castella): Một loại bánh bông lan ở nhật

Biệt thự Bạch gia, lúc 6h

Mạc Từ Nhan ngồi thừ ra ghế, cảm điều khiển bấm loạn xạ các kênh lên nhưng vẫn không tìm thấy kênh muốn xem, thật chán quá đi!

Tiếng động cơ xe vừa ngắt, Mạc Từ Nhan đã chạy ngay ra, dang rộng tay, nhảy bổ vào lòng anh

- Phong! Anh về rồi!

Bạch Thế Phong hơi mất thăng bằng, không cẩn thận ngã phịch xuống đất

- A...em xin lỗi, anh có sao không?

- Không sao hết, mau vào nhà, anh có cái này cho em

Mạc Từ Nhan gật đầu, biểu cảm hết sức trẻ con. Bạch Thế Phong phì cười, xoa nhẹ đầu cô

Bạch Thế Phong cho người xếp bánh ra đĩa, tiện thể pha hai tách trà đem lên phòng khách

- Được rồi, nói anh nghe, hôm nay ở trường em đã gặp cô gái nào thế?

- Ồm... thực ra thì... cô ta có nói những lời kì cục lắm

- Là sao?

- Cô ấy bảo rằng em hãy li hôn với anh, rồi cô ta sẽ cho em tiền và những thứ em muốn. Nhưng... em nói không

Bạch Thế Phong cau mày, siết chặt tay, bình tĩnh hỏi tiếp - Vậy, cô ta có còn nói gì nữa không?

- Có! Cô ta có nói, em nên làm như vậy, bởi nếu không sau này sẽ hối hận - Mạc Từ Nhan trầm hẳn giọng, nhò đi

Bạch Thế Phong ôm cô vào lòng, im lặng suy nghĩ, thực ra thì cô ta là ai?

Bạch Thế Phong mở to mắt, như chợt phát hiện ra điều gì đó

Phải rồi, chắc chắn là cô ấy...

Anh lập tức buông cô ra, gọi điện cho ai đó

- Theo dõi giúp tôi một cô gái, phải, đúng rồi, với lại hãy bảo vệ cho tiểu Nhan giúp tôi. Nếu như thấy có ai đó khả nghi thì hãy báo lại cho tôi biết. Được, tạm biệt

- Anh gọi cho ai thế?

- Là một người bạn thôi, còn em mau đi tắm đi, lát anh sẽ dẫn em tới một nơi

Mạc Từ Nhan âm ừ, sau rồi cũng không muốn nói gì thêm, liền đi lên lầu. Mạc Từ Nhan tựa lưng vào tường, thở nhẹ, cảm điện thoại lên định nhấn số của Lạc Hy, nhưng lại không có can đảm

Cô phải làm gì bây giờ?

Mạc Từ Nhan lấy hết dũng khí, mới dám nhấn lấy một mẫu tin nhắn cũn "" Lạc Hy, mọi chuyện không như bà nghĩ... làm ơn đừng giận, có được không? "" Sau khi tin nhắn đã được gửi đi, cô mới mở ngăn kéo tủ lấy ra chiếc khăn tắm

Bạch Thế Phong cũng vừa lên tới phòng, là lúc Mạc Từ Nhan vừa tắm xong, cả người chỉ quấn chiếc khăn tắm mỏng, Bạch Thế Phong như chết lặng tại chỗ trước sự mê hoặc như muốn giết chết người lúc này

Mạc Từ Nhan đang bận lau khô tóc, cả người ướt át, khăn tắm mỏng manh như vậy càng không thể che đi cơ thể kiều diễm ẩn hiện sau lớp khăn. Cổ họng của Bạch Thế Phong có chút khô rát, không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt

Mạc Từ Nhan dường như còn không thèm chú ý đến người đang đứng ở bên ngoài, khăn tắm được quấn chặt nay bị nói lỏng, cũng từ từ tụt xuống

- E hèm...!

- Phong... anh...

- Khăn của em...

- A! - Mạc Từ Nhan cúi gập người, nhanh chóng cầm chiếc khăn lên, đồng thời cũng đỏ mặt, mạnh tay đóng sập cửa

- Đây...

- ĐỒ BIẾN THÁI NHÀ ANH, ĐỢI MỘT CHÚT THÌ MẮT GÌ HẢ?

Nghe cái người ở bên trong phòng hét tướng lên, bất giác anh liền bắt cười, đúng là đồ heo ngốc. Nhưng nụ cười chợt tắt ngúm, thay vào đó là quay người đi, cố gắng kìm nén dục vọng đang dần nổi lên, không thể không nói là anh không có chút hứng thú với cơ thể của cô...

Mạc Từ Nhan ở trong phòng cũng đã gần 15 phút, Bạch Thế Phong từ bảy đến giờ vẫn đứng kiên nhẫn chờ đợi, nhưng đến phút thứ 14 thì anh bắt đầu thấy nản

- Em xong chưa?

Vẫn là những tiếng im lặng, thậm chí ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không thấy. Bạch Thế Phong bắt đầu cảm thấy sốt ruột, rốt cục là đến bao giờ mới chịu ra?

- Em xong rồi! Chờ có lâu không?

Mạc Từ Nhan mở cửa,tươi tắn nhìn Bạch Thế Phong,mắt còn chớp chớp đáng yêu như đang muốn lấy lòng

- Đúng là đàn bà,làm gì cũng chậm

Bạch Thế Phong lên tiếng than,Mạc Từ Nhan chu môi,phồng má,khoanh tay trước ngực ra vẻ giận dữ

- Xi,em đàn bà đấy thì sao nào?

- Thôi được rồi nương nương của tôi,em mau xuống nhà đợi,anh tắm xong rồi sẽ xuống,được chứ?

Mạc Từ Nhan gật đầu,mỉm cười chạy như bay xuống dưới,ngoan ngoãn ngồi đợi Bạch Thế Phong

- Này anh nói tới là nhà hàng này sao?

- Ủ,em không thích?

- Không phải - Mạc Từ Nhan lắc đầu - Em rất rất thích a!

Bạch Thế Phong vuốt tóc cô,cúi sát xuống hôn lấy môi cô,đưa lưỡi tiến sâu vào hút hết mật ngọt trong khoang miệng xinh xắn kia,chạm rãi liếm mát,từ từ thưởng thức.Mạc Từ Nhan cũng ăn ý phối hợp theo,ôm chặt lấy cổ anh.Hai người đây đưa qua lại một hồi lâu mới chịu buông

- Được rồi,em xuống trước,để anh đi cất xe

- Được... - Khuôn mặt của Mạc Từ Nhan bị bao phủ bởi một tầng sương hồng,có hơi e thẹn,xấu hổ,áp ứng trả lời

Mạc Từ Nhan vừa bước xuống,sờ tay lên môi,nhắm mắt cảm nhận lại nụ hôn vừa lúc nãy

Rất nhẹ,rất ngọt ngào...!

- Đi thôi

Bạch Thế Phong ôm lấy vai cô,cả hai cùng đi vào trong Mạc Từ Nhan thoả sức ngắm nhìn,những thứ đẹp tuyệt thế này luôn khiến cô cảm thấy cực kì thích thú nha

- Đây là nhà hàng mới mở hả? Sao em chưa từng nhìn thấy?

- Phải,đây là nhà hàng mới,do anh đầu tư xây dựng

- Tuyệt quá đi a!

Mạc Từ Nhan cảm thán,không để ý rằng mình đang trở thành tâm điểm cho dư luận bàn tán

- Cô ấy là ai vậy? Thật sướng quá,có anh chồng thật đẹp trai a! - Ng1

- Phải phải,rất đẹp trai,dáng người chuẩn quá! Như người mẫu ấy - Ng2

- Hình như tôi nhìn thấy anh ấy ở đâu đó,trông quen lắm - Ng3

- Thật ghen tị với cô gái bên cạnh nha - ng4

- Cô ấy trông xinh quá - ng5

Và bla...bla...bla....

Bạch Thế Phong đưa cô lên tầng ba của nhà hàng,nơi đây rất yên tĩnh vắng vẻ.Mạc Từ Nhan vô cùng hưng phấn,áp sát mặt vào cửa kính,nơi có thể nhìn ngắm toàn bộ cảnh thành phố

- Thật đẹp a!

Bạch Thế Phong phẩy tay,lập tức có mấy người đem đồ ăn đã chọn trước đặt lên bàn.Mạc Từ Nhan nuốt nước bọt,bụng cũng bắt đầu đánh trống đòi công lý

- Được rồi,được rồi - Cô xoa bụng

- Đói lắm rồi phải không? Mau ngồi xuống đi

Mạc Từ Nhan kéo ghế ngồi xuống, rồi lại tò mò hỏi

- Là dịp gì, tại sao lại đưa em tới đây?

- Cứ xem như là buổi hẹn hò đi - Bạch Thế Phong cắt miếng thịt bò trên đĩa, chậm rãi nói

- Ừm

8h30" tối

- Phong, em vừa đi đâu về? - Bạch Vi hiện sốt sắng

- Em vừa đưa Từ Nhan đi ăn, có việc gì sao?

- Ba... là ba mẹ... họ vừa trở về

- Sao? Tại sao chị không gọi cho em chứ? - Bạch Thế Phong trừng mắt ngạc nhiên

- Chị gọi đến sắp nát cả máy mà em đâu có chịu nghe chứ! Mau, nhanh lên, họ đang đợi...

Mạc Từ Nhan đầu tiên là tò mò, rồi suy nghĩ, cuối cùng là mặt đen lại

- Chị nói... ba mẹ chị...

Ba người cùng nhau đi vào trong phòng khách, nơi có hai người đang ngồi thư thả uống trà

- Ba mẹ, hai người về đây làm gì?

- Chúng ta về, con không chào đón? - Bạch lão gia đặt tách trà xuống, hỏi

- Nói trắng ra là đúng như thế

- Con vẫn không thay đổi gì nhiều nhỉ, vẫn lạnh lùng với người nhà như thế?

Mạc Từ Nhan đảo mắt nhìn, xem ra Bạch Thế Phong và Bạch Vi Hiền đúng là được thừa hưởng nhiều nét đẹp nổi bật từ ba mẹ của họ. Đến cô cũng phải công nhận, họ trông rất trẻ, cứ như mới ngoài 30 thôi vậy

- Cô là Mạc Từ Nhan? - Bạch Phu nhân hỏi, ánh mắt sắc bén nhìn cô từ đầu đến cuối không bỏ sót một chỗ nào

- Dạ... vâng...

- Cô mau ngồi xuống, tôi có vài chuyện muốn hỏi cô

Mạc Từ Nhan bẽn lẽn, ngập ngừng không dám ngồi, vì nhìn thấy họ làm cô cảm thấy rất khó thở khi phải ngồi đối diện

- Còn không ngồi?

- Vâng! - Mạc Từ Nhan run bật lên

- Tôi không có ăn thịt cô, cho nên không cần sợ. Tôi muốn hỏi, cô năm nay bao nhiêu tuổi

- Dạ... cháu vừa tròn 18 tuổi

- Còn trẻ vậy sao? Thế ba mẹ cô làm nghề gì?

- Ba cháu là một doanh nhân, còn mẹ là bác sĩ ở bệnh viện phụ sản ạ

Bạch phu nhân nhíu mày, quay sang nhìn chồng mình một hồi lâu mới nói tiếp

- Chúng tôi không thể chấp nhận cô được

- SAO? - Tất cả đều đồng thanh

- Mẹ à,con bé có gì không vừa ý mẹ chứ? Nó rất tốt,lại còn từng giúp đỡ con và con trai con,mẹ... - Bạch Vi Hiên đỡ lời

- CON IM LẶNG,VI HIÊN!

Bạch phu nhân quay lại,tức giận nhìn cô,gần giọng

- CÒN CÔ,MẠC TỬ NHAN! TÔI KHÔNG CẦN BIẾT CÔ LÀM CÁCH NÀ MÀ CÓ THỂ CẦU DẪN ĐƯỢC CÒN TRAI TÔI,NHUNG TÔI THÌ CÓ TRỜI ĐẤT,CHO DÙ THẾ NÀO TÔI CŨNG SẼ VĨNH VIỄN KHÔNG CHO CÔ BƯỚC CHÂN VÀO BẠCH GIA CHÚNG TÔI

- BÀ... - Bạch Thế Phong nghiến răng,siết chặt tay,tựa như muốn lao đến vò nát con người trước mắt,nhưng lại bị Bạch Vi Hiên ngăn cản,cô chỉ lắc đầu

- VẬY THÌ TÔI CŨNG THÈ LÀ CÒN CÓ TÔI,CÔ ẤY VẪN SẼ LÀ VỢ CỦA TÔI VÀ ĐƯỢC PHÉP SỐNG TRONG CĂN NHÀ NÀY,HAI NGƯỜI NGHE RÕ CHƯA?

Trailer

- Cháu không biết là hai bác ghét cháu hay không ưa cháu ở điểm nào,nhưng cháu là vợ anh ấy,vĩnh viễn suốt đời không thể đổi thay...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Có Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Mắc nợ em

Bạch phu nhân sững người,rốt cục là bà cũng không thể chịu nổi nữa rồi.Bà đứng phắt dậy,chỉ tay vào mặt của Mạc Tử Nhan mà trút giận- CON VÌ MỘT ĐỨA KHÔNG RÕ LAI LỊCH NHƯ NÓ MÀ CHẤP NHẬN ĐEM NÓ VỀ LÀM DẤU BẠCH GIA.VẬY CÒN ĐƯỜNG NHI,ĐƯỜNG NHI CỦA CHÚNG TA PHẢI LÀM SAO,HẢ?

- Hải Đường,lại là Hải Đường.Mẹ rốt cục là cứ vì con bé Hải Đường đó thôi hay sao hả mẹ? - Bạch Vi Hiên trừng mắt nhìn,không ai nhìn,vậy thì cô cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn mấy người ở đây làm càn thêm lần nữa

Mạc Tử Nhan chỉ biết im lặng, trên mặt xuất hiện một làn nước mờ, không kiềm nén nổi mà rơi xuống, khiến cho Bạch Thế Phong cảm thấy đau lòng,ôm chặt lấy cô

- Giờ cô còn định tỏ vẻ yếu đuối trước mặt tôi sao? Còn ông nữa Bạch Thế Kỳ,ông định chỉ ngồi đây mà không thêm nói gì hay sao?

- Đây là ý của bà,tôi không quan tâm,việc thằng Phong nó lấy vợ là việc của nó,chúng ta không có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng của chúng.Đối với tôi thì dù là Hải Đường hay bất kỳ một ai đi chăng nữa,chỉ cần là một cô gái đáng hoàng,thì việc bước chân vào Bạch gia là điều có thể,tôi đều chấp nhận

- Ông...chà nhẽ ông lại không quan tâm đến môn đăng hộ đối hay sao chứ? Mà ông nói cũng hay nhỉ,ông chấp nhận,để vậy hay sao? Vậy trong chuyện này,tôi hỏi ông,ông cuối cùng là đứng về phía ai??

Bạch lão gia quả thật vẫn vô cùng điềm tĩnh như không có chuyện gì,quả thật là như vậy.Ngay từ đầu khi biết chuyện của Bạch Thế Phong,ông đã không mấy thái quá về chuyện này,chỉ là...suốt hai mươi năm qua ông đã không thể ở bên cạnh chăm sóc,dạy dỗ bảo ban con trai ông nhiều,đã không thể cho nó một tình cảm gia đình đúng nghĩa. Vì vậy...ông muốn bù đắp mọi thứ cho nó,để nó được sống cuộc sống riêng của mình.Mà trong chuyện này,ông là người không có quyền được can thiệp

- Trong chuyện này,tôi không đứng về phía ai cả. Thứ nhất,ai cũng có một phần đúng và một phần sai trong việc này. Thế Phong,ta biết con luôn hận người ba và người mẹ này,ta càng không thể nào can thiệp được vào chuyện của con,mọi thứ là do con một tay tự gây dựng lên,cho nên,việc con tự mình quyết định vợ ch mình,ta hoàn toàn không có ý kiến.Nhưng...con cũng nên báo cho chúng ta biết một tiếng,để có thể gấp gờ trước được con dấu mới của gia đình.Còn bà nữa,việc bà lo cho con trai mình thì không có gì là sai,nhưng ngày hôm nay bà lại làm tôi hoàn toàn thất vọng về bà,thay vì nhân nhả từ tôn nhẹ nhàng thì bà lại thái quá mọi chuyện lên...

- Thì sao? Vậy ông có nghĩ đến cảm xúc bây giờ của tôi không?

- Cảm xúc chỉ là nhất thời,còn đây...

- Thế thì còn Hải gia thì sao đây,ông nghĩ đi,họ sẽ nói gì vào mặt chúng ta? Nói chúng ta là đồ lừa đảo,không ra gì...chỉ vì nó

- Hải Đường đã bỏ trốn khỏi tôi

- Sao? - Bạch lão gia cùng Bạch phu nhân nhất thời cả kinh, riêng Bạch Vi Hiên cũng không kém

Bạch Thế Phong buông nhẹ Mạc Tử Nhan ra, vỗ vỗ lưng cô cho cô nín khóc. Anh dịu cô ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu mở lời

- Chuyện này xảy ra cách đây đã ba tháng rồi, khi đó...

Bạch Thế Phong bắt đầu kể lại từng chút một, không sót một thứ gì, đồng thời anh cũng muốn chứng minh... Từ Nhan không có lỗi gì trong chuyện này, tất cả đều là do anh gây ra

- Đây, rốt cục cuối cùng thì vẫn là do con nhỏ này chen chân vào, nếu không thì đã đâu có ra nông nỗi như bây giờ - Bạch phu nhân khoanh tay, vẫn ngoan cố, nằng nặc cho rằng tất cả là do cô

- Cháu không biết là hai bác ghét cháu hay không ưa cháu ở điểm nào, nhưng cháu là vợ anh ấy, vĩnh viễn suốt đời không thể đổi thay...

- Cô còn thích làm càn? - Bạch phu nhân bắt đầu nổi con tam bành

- MẸ À! ĐỦ LẠM RỒI. ĐÃ THÀNH RA VẬY, MẸ CÒN ĐỊNH TRÁCH EM ẤY? NẾU NHƯ KHÔNG DO CON NHỎ HẢI ĐƯỜNG KIA THÌ ĐÃ KHÔNG CÓ NGÀY HÔM NAY MẸ NGHE KHÔNG, VÀ LẠI, CON CŨNG CẦN PHẢI CẢM ƠN CÔ TA VÌ ĐÃ TỰ ĐỘNG RỜI XA GIA ĐÌNH MÌNH, NẾU KHÔNG THÌ...

- CON IM NGAY!

* Chát *

Bạch phu nhân tức giận, tát một cú trời giáng xuống khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Vi Hiên, khiến cho mặt cô bây giờ đỏ ửng, cơ hồ còn hằn lên vệt ngón tay

- Mẹ...

- BÀ LÀM CÁI GÌ THẾ HẢ? ĐI, MAU ĐI NGAY CHO TÔI

- ÔNG MAU BUÔNG TÔI RA, TÔI PHẢI DẠY CHO CHÚNG NÓ MỘT BÀI HỌC

Bạch lão gia cố lỗi vợ mình đi ra ngoài, nhanh chóng cho xe chạy về biệt thự riêng. Mạc Tử Nhan từ lúc nhìn thấy Bạch Vi Hiên bị tát vì mình thì đã không thể cầm được nước mắt, vội vàng chạy lại đỡ cô dậy

- Chị, em xin lỗi... là do em, tất cả là do em... xin lỗi...

- Từ Nhan, không sao cả, em không có lỗi, là do mẹ cố chấp thôi...

- Sưng to thế này, lại bảo là không sao, chị đúng là... - Bạch Thế Phong cúi xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên xem xét - Lên phòng đi, em thoa thuốc cho chị

Mạc Tử Nhan nghe thấy vậy càng khóc to hơn, cứ như muốn xả nỗi thống khổ trong lòng ra ngoài, tim cô bây giờ rất đau, rốt cục vẫn cứ luôn là Hải Đường, chỉ có Hải Đường mà thôi... đối với họ, cô đúng chỉ là một đứa thấp hèn thích trèo cao, chỉ là cái đứa đi lợi dụng không hơn không kém...

- Ngốc, đừng khóc nữa, không phải lỗi của em, khóc gì chứ! - Bạch Thế Phong xoa đầu cô, ôn nhu trìu mến

Mạc Tử Nhan chỉ biết vô thức gạt đầu, cô khẽ lau nước mắt, ngoan ngoãn ngồi im không khóc nữa. Bạch Thế Phong hơi cười, rồi lại dịu Bạch Vi Hiên đi lên lầu để thoa thuốc

Ánh nắng mặt trời len lỏi vào phòng, khiến cho Mạc Tử Nhan khó chịu mà khẽ động mi mắt, cô lập tức choàng tỉnh

Nhớ hôm qua hình như là cô khóc đến mệt lử rồi thiếp đi lúc nào không biết, giờ lại thấy mình đang nằm trên giường, chắc là Bạch Thế Phong đã dịu cô lên đây. Nghĩ tới đây, chợt cô cảm thấy trong lòng có chút ấm áp, nhưng chợt nhớ lại mọi chuyện hôm qua, nụ cười trên môi liền vụt tắt

Mạc Tử Nhan hôm nay trông phờ phạc hơn ngày thường, cũng không chịu ăn sáng mà tự động đi đến trường, cũng không sử dụng xe nhà mà chọn lựa cách đi bộ

Ít nhất thì... cũng giúp cô thanh thản hơn được chút...

Mạc Tử Nhan đi trên đường, mọi hôm ngã ba này sáng sớm vắng vẻ vậy mà hôm nay lại đông nghẹt, còn tụ vào một chỗ, thấy lạ, cô liền chen vào đám đông xem thử xem đã xảy ra chuyện gì

- Cho hỏi... ở đây xảy ra chuyện gì vậy ạ?

- Ở đây vừa xảy ra tai nạn,cũng không biết sao nữa

Mạc Từ Nhan cố gắng chen vào trong,liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc

- LẠC HY!

Mộc Lạc Hy trên người mặc bộ đồng phục còn bị dính máu,mái tóc rũ rượi,cả người còn bị bẩn vài chỗ

- Lạc Hy,Lạc Hy,chuyện gì...chuyện gì đang xảy ra?

- Từ Nhan...tôi...tôi...là lỗi của tôi

Mộc Lạc Hy khóc tức tưởi,ôm chặt lấy cơ thể cao lớn của người đàn ông.Mạc Từ Nhan cả kinh,là Mạc Từ...

- Mạc Từ...anh ấy...

- Xe cứu thương tới rồi kìa,mau... - Một vài người kêu lên

Ngay lập tức,Mạc Từ được đưa lên xe cấp cứu,Mạc Từ Nhan cùng Mộc Lạc Hy cũng mau chóng lên xe.

- Lạc Hy...xảy ra chuyện gì...tại sao lại ra nông nỗi này vậy hả?

Mộc Lạc Hy thất thần,ánh mắt như người vô hồn,nước mắt vẫn thi nhau chảy xuống không ngớt

Bệnh viện A

- Bác sĩ,bác sĩ...xin hãy cứu lấy anh ấy

- Chúng tôi sẽ cố hết sức,xin hai cô đừng lo lắng

Đèn phòng cấp cứu được bật sáng,cũng là tâm trạng lo lắng không nguôi

- Lạc Hy...mau nói cho tôi biết...rất cực là...xảy ra chuyện gì?

- Xin lỗi...thật xin lỗi bà...tôi xin lỗi

- Về chuyện gì chứ? Với lại,nếu là chuyện kia,thì không sao hết,là hiểu lầm,cho nên tôi cũng không để ý...cũng chỉ mong bà tha thứ...

Mộc Lạc Hy cười buồn,ánh mắt chan chứa sự mệt mỏi lẫn hối hận,cô vòng tay qua ôm lấy cô bạn thân nhất của mình.Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở,vị bác sĩ già hối hả cùng cô y tá chạy ra ngoài,Mộc Lạc Hy chạy lại,lay lay cánh tay của ông,lo lắng hỏi

- Bác sĩ,anh ấy sao rồi?

- Giờ anh ta đang trong tình trạng thiếu máu,mà bệnh viện lại không có đủ số máu cần thiết,cho hỏi trong hai người các cô có ai có nhóm máu AB không?
- Vị bác sĩ sốt sắng

Mạc Từ Nhan suy nghĩ hồi lâu - Tôi là nhóm máu O,còn Lạc Hy thì...

- Vậy còn cô?

- Tôi...làm ơn cho tôi đi xét nghiệm,nếu trùng,hãy lấy máu của tôi

- Được,vậy cô đi theo tôi

Mạc Từ Nhan ngồi ghế đợi,ánh mắt cứ luôn dõi theo về bóng lưng khuất sau cánh cửa,cô thở dài,sực nhớ đến Bạch Thế Phong.Anh ấy là bạn thân thiết của Mạc Từ,chắc hẳn có thể làm gì đó để giúp anh ấy,Mạc Từ Nhan vừa suy nghĩ xong thì ngay lập tức lấy điện thoại ra

Tút...túttttt

- Sao lại không nghe máy vào lúc này chứ?

- Có kết quả xét nghiệm rồi,vị tiểu thư đó trùng máu với bệnh nhân

- Vậy...cậu ấy đâu rồi thưa bác sĩ?

- Cô ấy sau khi lấy máu xong thì hơi choáng,giờ đang nằm trong phòng bệnh nghỉ ngơi

Mạc Từ Nhan gật gật,cúi đầu chào rồi chạy về phía phòng bệnh nơi Mộc Lạc Hy đang nằm.Mộc Lạc Hy đang được truyền nước,sắc mặt hơi nhợt nhạt

lại có phần tiêu tụy, chắc hẳn là mệt lắm

- Này, không sao chứ?

Mộc Lạc Hy xoay người, cười nhẹ với cô rồi nhắm mắt

- Mọi chuyện...

- Đợi có lúc thích hợp tôi sẽ nói, mà... Mặc Tư sao rồi?

Mặc Tư Nhan lắc đầu, vỗ nhẹ vào vai của Lạc Hy, mỉm cười ý nói sẽ không sao. Cô đi ra ngoài, cũng là lúc đèn phòng cấp cứu được tắt đi

- Bác sĩ...

- Cậu ấy đã vượt qua khỏi con nguy kịch, giờ sẽ được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, đợi một lát rồi hãy vào thăm

- Được

Mặc Tư Nhan chạy vội, mở tung cánh cửa, hét lên

- Lạc Hy, Mặc Tư... Mặc Tư tỉnh rồi!

Mộc Lạc Hy sắc mặt rạng rỡ hẳn lên, cô vội vàng rút kim tiêm ở tay ra, chạy ra ngoài

- Đợi đã, bà còn mệt...

- Tôi không sao a...

Mộc Lạc Hy được Mặc Tư Nhan dìu đến, đứng trước cửa phòng bệnh, có chút ngập ngừng. Mặc Tư Nhan bảo cô đi vào trước rồi chạy ra ngoài mua chai nước. Mộc Lạc Hy đi đến bên giường của Mặc Tư, nước mắt chợt rơi xuống, cô nức nở, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh

- Mặc Tư... xin lỗi... xin lỗi... hức hức...

- Sao lại... khóc chứ...

- Mặc Tư... anh... tỉnh rồi, để em gọi bác sĩ

- Được rồi... ở lại đây một chút đi... - Mặc Tư yếu ớt nắm lấy tay cô, cùng lúc đó bác sĩ cũng đi vào

- A, may quá, cậu có thể tỉnh sớm như vậy

Vị bác sĩ khám xét một hồi, mỉm cười nói

- May cho cậu đấy, bạn gái cậu đã truyền cho cậu đến 450 cc máu, nếu không kịp thì chắc là sẽ có chuyện rồi, cũng nên cảm ơn cô ấy đi

Sau khi vị bác sĩ đã đi khuất, Mộc Lạc Hy lúc này mặt đỏ ửng, lấp bắp

- Chuyện này...

- Cảm ơn em

- Sao?

- Cảm ơn em vì đã cứu tôi... thật sự... lần này tôi mắc nợ em rồi

Trailer:

- MẶC TƯ! EM NÓI CHO ANH BIẾT, CHO DÙ CÓ THỂ NÀO, EM VẪN SẼ KHÔNG TỪ BỎ ĐÂU!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Xin lỗi

Mộc Lạc Hy vội vàng xua tay bác bỏ - Không a...phải là em mắc nợ anh mới đúng,nhưng chính ra em mới là người có lỗi...tại em ương bướng không chịu nghe anh giải thích...Cô cụp mí mắt,giọng gao nói.Mặc Tử thở dài,nắm tay cô,dịu dàng:

- Nợ trả nợ,huê nhé!

- Ừm..

- Mà...về chuyện giữa anh và Mặc Tử Nhan,cô ấy không phải là người có lỗi,phải là anh,tại anh mà hai người mới giận nhau

Mộc Lạc Hy im lặng,chưa bao giờ cô lại chăm chú đến thế,tim chợt quặn đau,nước mắt cô chỉ trực rơi xuống

- Anh không sai,yêu một người không có lỗi,là em đã ích kỷ

Mặc Tử mỉm cười,muốn cùng cô bây giờ giải đáp hết khúc mắc,nhưng cơ thể còn yếu,cử động lại rất khó khăn cho nên giờ rất mệt.Mặc Tử buông tay,quay đầu về phía trong,nhắm mắt lại

- Lạc Hy,anh hơi mệt,và lại...mọi chuyện...chờ anh có được không?

- Được...mà em cũng đã làm hoà với Tử Nhan rồi,anh đừng lo - Mộc Lạc Hy gạt đầu,trấn an anh - Nghỉ đi,em ra ngoài,lát em quay lại

Mặc Tử không nói gì nữa,chỉ im lặng,gìu lòng anh đang rối như tơ vò

Chỉ mong,cái thứ tình yêu kia sẽ chỉ là gió thoảng mây trôi,mau sớm vụt tắt...anh không muốn vì tình yêu nồng cuồng mà phải làm khổ sở cả hai người con gái

Mặc Tử Nhan vừa về,tay xách nách mang một túi giấy lớn,Mộc Lạc Hy đang ngồi ở ngoài,thấy thế liền chạy lại giúp

- Gì mà nhiều thứ như vậy chứ,bà bảo là ra ngoài mua chai nước thôi mà! - Mộc Lạc Hy cảm thán

- Hehe,tại vì tôi thấy Mặc Tử phải cấp cứu gấp,lại không mang theo vật dụng gì,cho nên ra siêu thị đối diện mua vài vật dụng cần thiết.Có khăn giấy,khăn mặt,nước uống,bàn chải,...

Mộc Lạc Hy thấy tai mình như ù đi,đầu ong ong,người đang đứng trước mặt cô đây...vẫn chu đáo và tốt bụng như vậy...cô lại nở chỉ vì chút chuyện con con mà giận hờn ghét bỏ vô cớ với cô ấy,cô đúng là độc ác mà.Mộc Lạc Hy rơi nước mắt,cảm động ôm lấy cô,Mặc Tử Nhan đang vui vẻ liệt kê đồ đồ vừa mua,có chút bất ngờ liền làm rơi túi đồ.Như chợt hiểu ra cái gì,cô cũng vòng tay ôm lại cô ấy,cảm thấy cả người nhỏ bé bỗng chốc run lên từng đợt

- Ngốc quá! Không sao cả mà...không sao... -Mặc Tử Nhan vỗ về cô bạn,tựa như một người mẹ hiền đang lo lắng cho đứa con gái bé bỏng của mình

Mộc Lạc Hy khóc lóc,hối lỗi cả buổi trời,đến khi mệt lả mới chịu cầm lấy chai nước cô đưa cho,uống một ngụm nước,hai mắt lúc này cứ sưng húp cả lên.Mặc Tử Nhan thở dài,tính Lạc Hy cô vốn hiểu rõ,hề cứ gặp phải chuyện gì nghiêm trọng là lại khóc mãi không thôi,cho dù có đồ dành thế nào cũng không chịu nín.Bình thường mạnh mẽ là thế,nhưng chỉ nhìn về ngoài thì đâu ai hiểu được bên trong họ đang cảm thấy ra sao,suy nghĩ thế nào?...

Mộc Lạc Hy sau một màn sụt sịt banh trời đất,mới bắt đầu kể cho cô nghe mọi chuyện

Mọi chuyện bắt đầu từ lúc cô và Lạc Hy giận nhau,hôm đó chính cô (Lạc Hy) đã hẹn gặp Mặc Tử để làm rõ tình cảm của cô đối với anh.Mặc Tử đã sắp xếp thời gian,hai người hẹn nhau ở một bờ sông gần công ty của Mặc Tử.Mộc Lạc Hy lúc đó đã rất vui,cô nghĩ rằng anh sẽ rất bất ngờ và càng mong mỏi rằng...anh sẽ chấp nhận tình cảm của cô.

- Người anh yêu là Mặc Tử Nhan...thành thật xin lỗi

CHÁT

Ngày hôm đó,cô đã tặng cho anh một cái bạt tai đau điếng,nhưng anh không phản ứng lại,mặc kệ cho cô có đánh hay mắng chửi anh thế nào cũng được.Mộc Lạc Hy giận dữ bỏ về,tâm trạng vô cùng tồi tệ,lúc đó lại nhận được cuộc gọi từ Mặc Tử Nhan,nhìn vào cái tên hiện trên màn hình chỉ muốn đập nát máy,khi nhận cuộc gọi,cô chỉ muốn xả hết những gì cô đang nghĩ trong đầu,cô cho rằng người bạn đáng tin cậy của cô là đồ dối trá đi quyến rũ đàn ông.Khi nghe Mặc Tử Nhan hẹn cô ra quasn cả phê của di Dung,cô trong lòng thầm phi báng sự giả tạo của Mặc Tử Nhan bây giờ.Cuối cùng khi gặp được kẻ dối trá ấy,nói những lời cay nghiệt với cô,Mộc Lạc Hy cô đây đã cảm thấy rất thoải mái nhẹ nhõm trong lòng.

Sau vài hôm giận dỗi,thậm chí là đến một cái liếc mắt cũng không có.Không hiểu Mặc Tử có vấn đề gì mà hẹn gặp cô vào sáng sớm rồi nói xin lỗi cô,anh nói

- Đối với cô ấy,anh yêu từ lần đầu gặp,dù chỉ là tình cờ nhưng khi chứng kiến sự mạnh mẽ dám đứng lên bảo vệ công lý như vậy đã làm anh rung

động.Cô ấy mặc dù đôi lúc rất ngốc,nhưng thật sự trong tâm tâm hồn cô ấy,anh cảm thấy nó rất thuần khiết và thật lòng.Anh biết là em hiểu rõ,tình yêu không dễ buông bỏ,đúng là anh không thể dùng một cái sẽ quên cô ấy ngay được.Dẫu sao thì...yêu vợ của bạn thân đúng là một việc làm có lỗi,anh thật không xứng đáng chút nào,lại còn làm em bị tổn thương sâu sắc.Anh cũng biết là dạo gần đây em và Tử Nhan đang giận nhau,anh chỉ mong em hãy làm hoà,hãy hiểu và cảm thông cho cô ấy.Mặc Tử Nhan dẫu sao cũng là bạn thân của em,anh nghĩ em hiểu rõ...cho nên...

- Vậy thì ai sẽ hiểu cho tôi đây? Anh nói tôi nghe xem? Anh tưởng là sau khi đã đối xử với tôi tệ như vậy,chỉ một câu xin lỗi là xong hay sao? Nói cho anh biết,tôi là người nhớ lâu và thù cũng rất lâu...

- Em muốn giận dỗi hay đánh chửi gì anh cũng được,nhưng Tử Nhan đâu có lỗi gì trong chuyện này

- Lỗi của nó là đã phản bội tình bạn giữa tôi và nó!

Mộc Lạc Hy hậm hực chạy sang bên kia đường,vô tình lại không chú ý đến chiếc ô tô đang lao tới

- LẠC HY,TRÁNH RA!!!!

KÉTÍT...RÀMMM

- A...

Mộc Lạc Hy nhắm tịt hai mắt,run rẩy,nhưng sao cô lại không thấy đau? Rõ ràng là bị xe đâm mà...

- Lạc Hy...em...không sao rồi...

- MẶC TƯ...ANH...MẶC TƯ,ANH CỐ GẮNG LÊN,EM...EM ĐƯA ANH ĐẾN BỆNH VIỆN...

- Lạc Hy...anh...đã làm tổn thương em,tha thứ cho anh

- Được...được mà,em tha thứ cho anh...chỉ cần anh đừng rời xa em... - Mộc Lạc Hy nức nở nói

- Xin lỗi vì tôi đã nói bà là kẻ dối trá

- Thôi mà...chuyện dù gì cũng đã qua,với lại tôi không giận bà đâu...đừng nghĩ nghĩ nhiều làm gì

- Ừm...

Rrrrr...rrrrr

- Alo anh!

""em gọi có việc gì thế? ""

- Sao giờ mới bắt máy hả?!

"" Có việc gì? ""

- Là chuyện quan trọng,quan trọng đó...Mặc Tư,anh ấy bị tai nạn

"" CÁI GÌ? GIỜ EM ĐANG Ở ĐÂU? ""

- Là...bệnh viện A ở gần trung tâm thành phố

Tiếp theo sau đó là những tiếng tút dài,Mặc Tử Nhan ngắt máy,tựa đầu vào tường,ngước nhìn lên trần nhà.Được một lúc,Bạch Thế Phong cũng đã tới

- Cậu ta đâu?

- Ở trong phòng...anh ấy đang nằm nghỉ - Mộc Lạc Hy chỉ tay về phía cửa phòng số 007

- Hai người...có bị thương ở đâu không? - Bạch Thế Phong sốt sắng,ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn Mặc Tử Nhan và Mộc Lạc Hy

- Tụi em không có sao hết

Bạch Thế Phong gật đầu,dường như đã an tâm hơn,anh mở cửa phòng 007 rồi đi vào.Mặc Tư nghe tiếng động,vội vã nhắm mắt,giả vờ là mình còn đang ngủ

- Lừa ai thì lừa,chứ không lừa được tôi đâu

- Đúng là không qua mắt được cậu - Mặc Tư gượng ngồi dậy, cười trào phúng

- Thế nào rồi?

- Không sao, chỉ là lúc xảy ra tai nạn có bị đập đầu xuống đất với gãy chân, đồng thời cũng xây sát vài chỗ

Bạch Thế Phong gạt đầu, tựa lưng vào tường, khoanh tay nói

- Ít nhất thì vẫn chưa bị ngó ngàng là may rồi

- Là đang an ủi hay móc túi thế? - Mặc Tư nhún mày ranh mãnh

- Theo cậu thì tôi đang nói gì - Bạch Thế Phong cũng không kém - Thôi được rồi, gác chuyện tại đây. Tôi sắp phải tới chỗ khu xây dựng, nghe Từ Nhan gọi đến có hơi lo nên tới đây, thấy cậu vẫn bình an là may rồi. Tôi đi trước, có gì sẽ tới thăm cậu sau

Mặc Tư gạt đầu rồi lại nằm xuống, định nhắm mắt ngủ nhưng lại bị câu nói của Bạch Thế Phong chặn lại, không tài nào nhắm mắt được

- Làm gì thì làm, cũng đừng để cho "" người ta "" phải lo lắng nhiều

Mặc Tư ngồi trầm ngâm, trong đầu giờ đang chứa toàn hình ảnh của Mộc Lạc Hy, nghĩ đến giây phút cô khóc, tim không tự chủ đập chệch một nhịp

Liệu sau này...anh có thể đối tốt một cách chân thật với Lạc Hy được không?

Cách cửa chốt mở, đi trước là Mộc Lạc Hy, phía sau là Mặc Từ Nhan. Cô vẫn rất tự nhiên, cười hiền hoà

- Mặc Tư, đây là một số vật dụng cần thiết em mua cho anh, nếu có cần thêm gì cứ bảo, em sẽ giúp

- Cảm ơn

- Anh thấy khoẻ hơn chưa? Để em gọi bác sĩ vào nhé

- Cũng được

Mộc Lạc Hy định xoay người rồi đi thì bị Mặc Từ Nhan cản lại - Được rồi, được rồi, cứ để tôi

Sau khi Mặc Từ Nhan vừa đi khuất, không khí giữa Mộc Lạc Hy và Mặc Tư càng thêm ảm đạm khó chịu

- Ừm...như anh đã nói vừa nãy...em...cho anh thêm thời gian nhé? - Mặc Tư lấp bắp, hình như không được tự nhiên cho lắm

Mộc Lạc Hy cúi mặt, cả người run run như sắp giận, cô cố gắng nén cười, cuối cùng, lấy hết can đảm chỉ tay vào Mặc Tư, hét lớn

- MẶC TƯ! EM NÓI CHO ANH BIẾT, CHO DÙ THẾ NÀO, EM VẪN SẼ KHÔNG TỪ BỎ ĐÂU!

Ehehe, sắp đến giáng sinh rồi nhỉ...

Trong tuần này, ta sẽ ra một chap đặc biệt để mừng ngày lễ giáng sinh năm nay

Chúc mọi người một lễ Noel ấm áp nhé, và nếu có đi chơi thì mua quà tặng ta nha (Dù ta biết là hơi "" vì điệu "" tí ^^)

MERRY CHRISTMAS, HÚ HÚ!!!

Trailer

- Lạc Hy, anh yêu em, xin em hãy chấp nhận anh có được không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40-1: Ngoại truyện

Mùa xuân của tuổi 14, tôi gặp anh trong một dịp các cựu học sinh về thăm trường cũ, phải nói sao nhỉ? Đối với tôi thì anh cũng không có gì đặc biệt lắm, chỉ là trong ấn tượng của tôi, anh là một anh chàng điển trai cao ráo, anh lớn hơn tôi 3 tuổi. Tôi gặp anh trong hoàn cảnh không mấy "thiện cảm" phải gọi là tồi tệ mới đúng. Vậy mà... chỉ với một lần chạm mặt đó... đã để lại cho tôi một kỉ ức không thể phai mờ...

- Từ Nhan, còn không mau vào hội trường, tất cả đều đã ổn định rồi đấy, mau lên!

- Ừm... đợi mình một chút, cậu cứ vào đó trước đi Hạ Tâm

- Nhanh lên nhé, mình với Lạc Hy ngồi ở hàng ghế số 4

Tôi gật đầu, nhìn theo bóng dáng nhỏ gầy nhưng nhanh nhẹn của Hạ Tâm khuất dần sau bức tường phía cầu thang, tôi cũng nhanh chóng cất sách vở, đóng cửa lớp rồi thông thả đi xuống

Trường học hôm nay trang hoàng thật sự rất đẹp a, vừa mang đậm tính hiện đại xen lẫn với kiểu trang trí truyền thống, khá là nổi bật.

- Thật tuyệt!

"" Học trường, em rất thích anh! ""

"" Nhưng tôi thì không ""

Tôi đi qua chỗ hành lang sau trường, nơi đó liên vang lên những tiếng nói to nhỏ. À... vậy là chuyện này lại khơi gợi lên máu tò mò trong tôi, dĩ nhiên sau đó bạn biết rồi đấy

"" Vậy... em nghe nói là học trường rất thích những cô gái trẻ, vậy nên... ""

"" Ai nói thế với cô? "" - Chàng trai kia nhú mày ngờ vực

"" Em... thật sự rất rất yêu anh... làm ơn hãy chấp nhận em ""

Cô gái đó bất chấp ôm lấy anh chàng kia mặc sự dè dặt, đúng lúc cô ta chạy làm mái tóc tung lên. Cô ta thật đẹp

Mà khoan đã, đây có phải là hotgirl của trường không nhỉ? Tôi nhớ là vậy, năm ngoái cô ta đi thi giải hoa khôi của toàn trường và đã giành giải, cuộc thi diễn ra thế nào thì tôi không biết. Vì hôm đó tôi xui xẻo bị ốm nặng tới mức lết còn không nổi. Nhưng mà thôi, gạt đi, phim tình cảm còn đang trước mắt, xem trước đã

"" Mau buông ra, nếu không đừng trách ""

- Áaaa

- Cô? Nghe lên bọn tôi nói chuyện sao? - Cô ta cau có nhìn tôi

- A... không có nha, tôi tình cờ đi qua, bị vấp nên mới té ngã thôi... chứ tôi chưa nghe được gì hết

Tôi xua tay phủ nhận, đúng rồi, thì có ai ngu đâu mà đi nói toẹt ra là mình đi nghe lén người khác nói chuyện chứ. Mà nói dối như vậy làm lương tâm tôi cắn rứt quá đi, nhưng tôi thì chỉ nói dối một nửa thôi, còn một nửa là tôi nói thật đó... đúng là tôi bị vấp nên mới ngã mà...

- CÔ, NÓI DỐI!!

- Tôi...

- Bà xã, em làm gì ở đây thế?

Hả, anh ta gọi ai là bà xã vậy?

Tôi đi giật lùi về phía sau, định một phen chạy bán sống bán chết thoát khỏi chuyện này. Nhưng trời đâu có thương tôi, đúng là uống thuốc bị tác dụng ngược mù...

- Ai là bà xã của... um... um...

Anh ta ôm lấy eo tôi rồi còn bịt miệng tôi lại, cười giảo hoạt

- Bà xã, chuyện vừa nãy chỉ là hiểu lầm thôi, không có gì phải ghen cả

Ghen? Ghen cái đầu anh a

- Au... ồ... ời... a... (Mau bỏ tôi ra)

- Thôi mà em, bình tĩnh đi, đừng trách cô ấy làm gì
- Cô ta... là... là bạn gái anh sao?
- Phải, chính vì thế tôi mới không thể chấp nhận cô, thứ lỗi nhé!
- Anh... anh... huhu...

À... cô ta chạy mất tiêu rồi, còn tôi phải làm sao?

- Ô...ra... - Tôi găm một phát vào tay anh ta, sau khi đã thoát được, tôi lè lưỡi châm chọc
- Đáng đời anh!
- CÔ!

Tôi cầm đầu cầm cổ lên chạy, mong sao sẽ không cần phải gặp hấn nữa, cả đời không gặp cũng được, chạm mặt cũng đừng

- Mạc Từ Nhan, bên này a! - Mộc Lạc Hy vẫy tay với tôi
- Phù - Tôi lập tức thờ dốc
- Sao lâu thế, bà bảo là chỉ một lát là xuống thôi mà. Cũng may là chưa tới giờ

Hạ Tâm xem đồng hồ, đẩy đẩy cái kính, nói bằng giọng nghiêm túc

- 1"30 giây nữa, may cho cậu

Tôi gật đầu, tiếp tục công việc thở của mình. Chưa kịp tiêu hoá hết chuyện ban nãy, đã gặp phải tình huống vô cùng "" bé tắc ""

GẤP LẠI HẸN RỒI A!!!

Tệ hơn nữa, hấn lại là người đại diện cho hội học sinh cũ lên phát biểu ý kiến, kì cục hơn nữa, nhìn thấy tôi, hấn nháy mắt làm tôi tức muốn học máu

Đó là một câu chuyện trong vô vàn câu chuyện giữa chúng tôi...

Ngày mừng 5/7 của năm đó, kết thúc "" chiến tranh lạnh "" trong vòng 3 tháng, tôi và anh chính thức quen nhau

Mối tình của chúng tôi không nổi trội, không phô trương mà nhẹ nhàng yên bình. Một cuộc tình giữa cô bé con lớp 8 và một anh chàng điển trai lớp 11 hơn kém nhau 3 tuổi, một cuộc tình mà tôi cảm thấy như mình là một đứa được sinh ra may mắn nhất trong đời, tưởng chừng như không ai may mắn mắn bằng. Cush của tôi là một anh chàng vô cùng hoàn hảo, anh ấy là con của một nhà tài phiệt lớn, ngoài việc sở hữu khuôn mặt handsome và vóc người cao ráo ra thì anh còn là người rất giỏi nữa. Anh rất cưng chiều và quan tâm tôi. Còn tôi, từ khi còn bé tới giờ đã là một đứa vô cùng quậy và ương bướng khó bảo, lớn lên thì được cái khuôn mặt có chút ưa nhìn, gọi là cũng tạm nên được vài người chú ý tới, từ đó lại có chút nữ tính hơn, và cũng chấm dứt được tình trạng mẹ luôn gọi tôi là "" đàn ông ""

Quên nữa, bạn trai mà tôi vô cùng yêu tên là Hoắc Minh Triệt, như đã kể, anh ấy rất hoàn hảo trong mắt tôi cũng như với mọi người

Mùa xuân của tuổi 15, mối tình của chúng tôi không dừng lại ở "" thích "" nữa, mà đã tiến xa hơn một chút. Gọi là "" yêu ""

Anh năm nay đã 18, tôi và anh chỉ còn một học kì nữa thôi là đã tốt nghiệp rồi, tôi cảm thấy rất vui

Giờ cũng đã được một năm kể từ ngày chúng tôi quen nhau, trong một năm đó, anh đã luôn đối tốt với tôi

- Triệt, một năm vừa qua, anh thấy em như thế nào?

Tôi hỏi anh trong một lần cả hai cùng tới TTTM, anh chỉ nhìn tôi rồi cười, xoa đầu tôi trìu mến

- Đối với anh, em vẫn là cô bé con xinh đẹp nhất
- Chỉ là cô bé con thôi sao? Nhưng em lớn rồi mà...

Lúc đó anh chỉ cười, nháy mắt với tôi, anh nói

- Chờ khi nào em được 16 tuổi, anh sẽ cho em thứ để chứng minh tình yêu của chúng ta
- Được

Tôi cười giòn, gật đầu vui vẻ. Mối tình của chúng tôi là thế, dù đơn giản nhưng vẫn chan chứa tình yêu

Và cứ hằng đêm,tôi đều cầu nguyện rằng,tình yêu của chúng tôi sẽ luôn là vĩnh cửu,mãi mãi không thể tách rời...

Mùa xuân của tuổi 16,anh tốt nghiệp trường đại học danh tiếng ở Mỹ,còn tôi nối tiếp anh,học ở trường phổ thông mà anh đã từng theo học

Anh sang Mỹ hai tháng,ở đây tôi rất nhớ anh,mỗi ngày đều gọi điện,dù chỉ được nghe giọng anh qua điện thoại,nhưng thế đã khiến tôi rất hạnh phúc.Nhiều lúc nhớ anh quá,tôi buồn đến phát khóc,nhưng đều là anh gọi điện lại để an ủi tôi,dẫn tôi chờ anh trở về

Tôi chờ anh...

Ngày anh về nước,tôi ra đón,nhưng lại cảm thấy anh đang dần xa cách tôi hơn,đôi lúc anh hơi lạnh nhạt và không quan tâm tôi,khi tôi gọi điện thì anh chỉ nói

- Anh đang bận,lát gặp em sau

Tôi biết là có chuyện chẳng lành đang sắp xảy đến,nhưng tôi lại không thể lường trước được...

Ngày 20/3,anh gọi tôi ra bờ sông cạnh công viên,ở đó,anh nói những điều ngọt ngào nhất và chúng tôi trao cho nhau nụ hôn đầu tiên...

Anh luôn nói rằng,tôi là người anh yêu nhất,sẽ không có ai có thể thay thế được.Anh còn ân cần hỏi,liệu vào ngày sinh nhật của anh,tôi có thể tin tưởng một lòng trao cho anh "" cái ngàn vàng "" của tôi hay không? Và tôi đã trả lời: Có

Tôi yêu anh,yêu rất nhiều,vậy nên tôi đã rất mong chờ được đến ngày hôm đó

Sáng ngày thứ 6 (Trước đó một ngày) Anh đưa cho tôi địa chỉ tên khách sạn và số phòng,tôi đã cười hạnh phúc,còn đặt lên môi anh một nụ hôn sâu

Tối ngày thứ 7 (Sinh nhật của anh) lịch hẹn vào lúc 7h30",nhưng tôi đến sớm hơn dự kiến khoảng 30",là lúc 7h

Tại phòng 1308,khi vừa mở cửa,trong tâm trí tôi liền vang lên một tiếng oanh thật to,trái tim tôi nhưng nứt rồi vỡ ra từng mảnh...niềm tin bấy lâu nay trong tôi liền sụp đổ hoàn toàn...đã không còn gì nữa rồi...

Tôi cố gắng ngăn cản,thậm chí tôi bảo rằng đừng có khóc,mạnh mẽ lên...

Nhưng sao lại cứ chảy mãi như thế...lần đầu tiên tôi khóc vì người tôi thương đã phản bội lại tôi..

Khi tôi mở cửa,cái cảnh tượng hoan ái mập mờ hiện ra ngay trước mắt,nam trên nữ dưới không một mảnh vải che thân...tôi cứ tự nhủ đây chỉ là một con ác mộng,nhưng nhìn lại...vẫn khuôn mặt ấy,vẫn nụ cười ấy,vẫn ánh mắt ấy...chỉ khác là nó đang hướng về phía tôi một cách khinh thường

Tôi vô cùng sửng sốt...anh không nói,chỉ nhẹ nhàng rời khỏi người con gái ấy,anh mặc quần áo rồi tiến về phía tôi,cười giễu cợt

- Đến rồi sao? Nhưng mà em đến hơi sớm rồi

Anh không biết trơ trẽn,nhìn tôi,vẫn là ánh mắt khinh thường ấy...khiến tim tôi đau biết nhường nào...

Vốn là muốn tạo cho anh một sự bất ngờ nho nhỏ,nay lại được nhận lại cái gọi là bất ngờ đến to lớn

- TRÁNH RA...ĐỪNG ĐỘNG VÀO TÔI!

- Mặc Từ Nhan,chẳng phải là em đang rất muốn anh động vào em đó sao?

- TÔI BẢO LÀ TRÁNH RA...!!!

Tôi chỉ biết kháng cự,cố gắng để bàn tay đó không chạm vào người tôi,mọi thứ đều tan nát...cho tôi hỏi một câu ngu ngốc có được không? Tôi đã làm gì sai?

- Tôi đã làm gì sai? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?

- Lỗi sai của em...là đã tin tưởng quá mức tuyệt đối

Tôi mở to mắt,từng câu từng chữ như một gáo nước lạnh dội thẳng lên đầu tôi...tin tưởng? Tôi sai khi tin tưởng anh sao?

Phải rồi,là tôi ngu ngốc không biết tự lượng sức mình nên mới lao đầu vào yêu anh...

- Chia tay đi...

- Đó là những lời còn lại em muốn nói?

- Phải,chia tay đi...chỉ vậy thôi...dẫu sao thì ký ức cũng chỉ là ký ức,tốt nhất là quên nó đi

Tôi bước đi,nhanh nhẹn và mau chóng...tôi không giống như người ta,sẵn sàng đứng ra cho tên phản bội một cái bạt tai hay những lời mắng chửi...bởi tôi không có đủ can đảm,và đặc biệt là tôi không muốn phải nhớ...nhớ đến những tháng trầm trong hai năm qua...

Tôi tình cờ tôi gặp được Lạc Hy...lúc đó,tôi chỉ biết gục vào lòng cô ấy mà gào khóc thật to

- Khóc đi...ít nhất nó cũng giúp bà nhẹ nhõm hơn...

Sau lần hôm đó,tôi đã tự nhủ rằng sẽ không khóc nữa,tôi phải mạnh mẽ,tôi phải đứng lên bước tiếp...tôi còn có con đường của tôi...

Tình yêu là thế...cho đi thì nhận lại,mà rốt cục cho đi...lại không thể nào nhận lại được nữa...

Sự phản bội mà ta nhận được hôm nay...không phải do ta ngu ngốc hay không tốt.Mà là vì...ta đã quá tốt với những thứ chẳng xứng đáng của mình...

Và

Khi đã yêu một người bằng cả tâm chân tình,thì sao có thể nói quên...là quên được ngay chứ? Tôi không nói sẽ cố quên anh...nhưng...tôi cảm ơn anh vì đã cho tôi biết thế nào là trân trọng thay vì mù quáng khi yêu một người không hề xứng đáng với tình cảm của tôi...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Anh yêu em

- Cô gái,cảm phiền nhẹ giọng một chút - Vị bác sĩ già từ tốn,khuôn mặt phúc hậu chậm rãi tiến đến

- A...xin lỗi... - Mộc Lạc Hy đỏ mặt nói,theo Mạc Tử Nhan ra ngoài

- Thiếu gia,chắc cô gái đó là bạn gái cậu hả? - Vị bác sĩ vừa thăm khám vừa nhẹ giọng hỏi một cách tự nhiên

- Giờ chưa phải,nhưng chắc sẽ sớm thôi!

Mạc Tử trầm ngâm,ánh mắt sâu xa,vị bác sĩ biết được trong lòng anh đang nghĩ gì lúc này,nhưng lại thôi.Sau khi khám sơ qua,ông mới nói tiếp

- Thể lực cậu trước nay tốt,trải qua cuộc phẫu thuật lại có thể tỉnh sớm như vậy,tôi cũng không lạ gì

Mộc Lạc Hy ngồi ở ngoài lấy tay che mặt,Mạc Tử Nhan khó xử cười cười

- Thôi nào,ngại gì chứ?

- Hic...không thấy cái cảnh xấu hổ vừa nãy hay sao còn hỏi,ngại muốn chết

Mộc Lạc Hy biểu cảm hết sức đáng yêu,đôi lúc lại sụt sịt như vừa mới khóc xong một trận.Mạc Tử Nhan nhìn đồng hồ,đứng phắt dậy hốt hoảng

- Chết,đã 3h chiều rồi sao? Vậy là lỡ đến 6 tiết học,quên mất là không báo cho chủ nhiệm biết!

- Thì sao?

- Còn hỏi? Chắc chắn ông thầy hỏi sẽ thịt chết chúng ta mất - Mạc Tử Nhan dọa

Mộc Lạc Hy lúc này mới bắt đầu ngờ ngợ ra,bình thường thông minh là thế,và mà giờ lại ngốc một cách đột xuất

- Thôi được rồi,tôi phải về nhà,có cần gì thì gọi điện nhé!

- Ừm

- Mà bà cũng nên về nghỉ ngơi đi,tiện thể thông báo cho hai bên gia đình,không thì họ lại lo lắng - Mạc Tử Nhan vỗ vai cô trấn an

- Bà nhắc tôi mới nhớ đây!

Vừa vặn cũng đã tròn gần một tuần,hiện tại là 7h p.m,hôm nay khá là mát mẻ,nhiệt độ ngoài trời không quá 25 độ c,chênh lệch nhiệt độ trong nhà và bên

ngoài là 3 độ và...ta xin hết

- Alo

"" ... ""

- CÁI...MẶC TƯ...ANH ẤY...ĐANG KHOẺ LẠI MÀ...TẠI SAO?

"" ... ""

- Được,tôi đến ngay...

Mộc Lạc Hy vừa cúp máy,hai hàng nước mắt liền rơi

Mặc Tư...anh nhất định không được xảy ra chuyện gì đâu đấy

(Hắc hắc,mọi người đoán xem là chuyện gì?)

Mộc Lạc Hy bắt taxi đến bệnh viện A,xe còn chưa kịp dừng hẳn cô đã phi ngay xuống,vội đến nỗi còn quên trả tiền xe cho người ta.Chỉ khi ông bác gọi lại mới đứng hình

- Cháu xin lỗi...tại cháu vội quá

- Không sao,chắc là việc quan trọng,thôi cô vào nhanh đi,tien thẻ chúc người nhà cô sớm bình phục

- Cảm ơn bác

Lái xe vừa đi khuất,Mộc Lạc Hy cũng nhanh chóng chạy với vận tốc nhanh nhất có thể,cô dừng lại trước cửa phòng bệnh số 007,tay run run tới nỗi không thể nào mở nổi cánh cửa,Cho đến lúc người ở bên trong mở ra,là Mặc Từ Nhan,khuôn mặt cô hiện lên vẻ rất đỗi ngạc nhiên

- Lạc Hy! Lạc...Hy...anh ấy...Mặc Tư anh ấy... - Mặc Từ Nhan rom róm nước mắt,vội bịt miệng để không thốt lên tiếng khóc

- Anh ấy đâu?...

Mộc Lạc Hy lay người của Mặc Từ Nhan,dồn dập hỏi,nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng không nói thành lời.Mộc Lạc Hy chạy lại bên chiếc giường trắng,nơi các bác sĩ đang đứng cúi đầu,Mộc Lạc Hy ngồi thụp xuống,dường như đã chết lặng.Mặc Từ Nhan đi đến bên xoa lưng cô an ủi,nói trong nước mắt

- Anh ấy bị tai nạn lúc đi ra ngoài,vì vậy nên đã...

- Tai nạn? Lại là tai nạn...

Mộc Lạc Hy chạy đi,chạy mãi đến chỗ hành lang vắng vẻ,cô khóc

Từ thân,nếu đã muốn trên người thế,tại sao không cho tôi chết đi..

Mộc Lạc Hy đang khóc,chợt nhận ra dưới sàn nhà trắng có những dấu mũi tên đỏ,lại có cả hoa hồng,tâm trạng bây giờ đang tồi tệ,lại gặp phải cái thù hình này khiến cô không giấu nổi tò mò,đi theo những dấu mũi tên đỏ.Mộc Lạc Hy cứ đi mãi,cho đến khi dừng lại trước cánh cửa,cô bước vào

- A...!

Hoa hồng từ đâu rơi xuống,rất đẹp,khiến cho cô phải thốt lên.Mộc Lạc Hy nhú mảy,nhìn xung quanh sân thượng xếp đầy những ngọn nến,ở giữa còn trải hoa hồng,xếp thành ba chữ

"" ANH YÊU EM ""

Mộc Lạc Hy nuốt một ngụm nước bọt,vậy là...sao?

"" Neul ddokateun haneule

Neul kateun haru

Geudaega eopneun geot malgoneun

Dallajin ge eopneude

...

Sarang hae yo ""

Tiếng hát vang lên cùng với tiếng đàn guitar mộc mạc vang lên giữa cái im ắng, phá tan bầu không khí nặng nề. Mộc Lạc Hy vô cùng sửng sốt
Mặc Tư?!

Cô ôm chầm lấy anh, thật chặt, như sợ rằng anh sẽ biến mất

- Lạc Hy...

- Anh...anh...rõ ràng là...

- À...thì chỉ là...một vở kịch nho nhỏ thôi mà

Mộc Lạc Hy trừng mắt, liền sau đó đâm thùm thụp vào ngực anh, oà khóc

- ANH ÁC LẬM BIẾT KHÔNG, LÀM EM LO MUỐN CHẾT! OA OA...

- Anh xin lỗi mà

Mặc Tư cười hiền, về ăn năn hối lỗi, nhưng ai đó thì lại ương bướng không chịu chấp nhận

- Nhưng mà...

- Sao?

- Anh hát cũng không tồi. Em còn tưởng một người tài giỏi làm giám đốc như anh lại có thể hát

- Em đang khen anh hay khinh anh vậy?

- Tùy anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, em không quan tâm, với lại chuyện anh lừa em kinh động như vậy thì nằm mơ đi, ở đây em tha cho anh

Mộc Lạc Hy bĩu môi, tuy tiện đi ra một chỗ, ngồi bệt xuống giận dỗi, Mặc Tư chỉ biết nhún vai, không ngờ vợ tương lai của anh lại ương bướng đến vậy

- Đừng nháo nữa, anh xin lỗi được chưa vợ?

- Vợ? Ai là vợ anh? - Mộc Lạc Hy nhăn nhó

- Không sớm thì muộn em cũng là vợ của anh thôi

Mặc Tư đứng dậy, chìa tay cho cô nắm, anh kéo cô đứng lên, cầm một bó hoa hồng lớn, nói đồng thanh

- MỘC LẠC HY, ANH KHÔNG BIẾT EM THÍCH NHỮNG GÌ, GHÉT NHỮNG GÌ, ANH LUÔN GÂY TỒN THƯƠNG CHO EM, NHƯNG...EM CÓ THỂ TIN ANH ĐƯỢC KHÔNG? RẰNG ANH LUÔN THẬT LÒNG VỚI EM

Mộc Lạc Hy sửng người, cô gạt nước mắt, gạt đầu e thẹn

- Lạc Hy, anh yêu em, xin em hãy chấp nhận anh có được không?

- Em...chấp nhận...

- Vậy mới ngoan chứ!

- Ngoan cái đầu anh á

Lập tức liền vang lên những tiếng cười đùa vui vẻ, khi chuông đồng hồ điểm lúc 8h, Mặc Tư anh liền cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn sâu

Tất cả minh chứng cho một câu chuyện tình được bắt đầu

HÊ LÔ mn, sau mấy ngày không gặp ta thấy nhớ rồi nha

Haizzz, tình hình là ra chap lúc nhanh lúc chậm chắc mn thấy nản lắm

Nhưng mà cũng đừng có quên luôn truyện của ta đó nha!!!!

Như noel hôm trước, ta cũng sẽ đăng chap đặc biệt, nhưng mà sẽ khuyến mại thêm một chap nữa luôn, vậy là có 2 chap nhé. Nhưng đầu óc ta cạn ý tưởng

r nên viết luôn chap chính cho nhanh

BYE BYE

Trailer

- Chúc mừng cô,cô có thai được hai tháng rồi

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thông báo tin vui

Mộc Lạc Hy mặt đỏ ửng,lập tức thở dốc,vừa rồi làm cô mất nhiều oxi quá- Nhưng...anh hôn giỏi như vậy,có dám cá với em là anh chưa từng hôn qua nữ nhân không? - Mộc Lạc Hy tỏ ý trêu ghẹo

- Anh từng hôn qua rồi,rất nhiều lần nhưng cũng chẳng có gì khác lạ - Mặc Từ cũng không vừa,anh liền nhún vai

- Cái gì? Anh...

- Được rồi,được rồi,chỉ là đùa thôi mà

- Hừ...

- OÁI...UI DA...

Những tiếng động mạnh lập tức vang lên giữa không trung,Mộc Lạc Hy trở mắt ngạc nhiên

- Mặc Từ Nhan?!

- Ahaa

- Bà...bà làm cái gì trên đây vậy...chẳng lẽ...

Mộc Lạc Hy như đánh hơi thấy mùi nguy hiểm,trùng mắt nhìn xung quanh một lượt rồi quay ngoắt sang lờm nguyệt hai "" tông phạm ""

- Á...không như bà nghĩ đâu nha

- Lạc Hy,em bình tĩnh,để anh kể đầu đuôi sự việc

* Tua lại lúc 4h chiều hôm qua *

Mặc Từ gọi cho Mặc Từ Nhan,anh muốn nhờ cô giúp một vài việc,cô gật đầu đồng ý và đến bệnh viện lúc 4strong0.Hai người cùng nhau vạch kế hoạch làm sao để giúp anh tỏ tình với Lạc Hy,Mặc Từ Nhan lờm nguyệt,bởi anh là đàn ông mà mấy việc còn con con đây cũng không làm được

- Được rồi mà,anh chỉ là muốn hỏi em là Lạc Hy thích những gì thôi,em là bạn cô ấy chắc là hiểu rõ

Liền sau đó Mặc Từ Nhan nhận thấy là Mặc Từ đang hơi buồn,liền cảm thấy khó xử,cô đồng ý giúp anh

- Lạc Hy cô ấy bề ngoài có hơi khô khan nhưng mà cô ấy thích sự lãng mạn lắm,mà con gái ai chả thể hạ anh

- Ừm

- Còn nữa,nếu muốn tạo lãng mạn,thì anh phải...

Hai người thì thầm với nhau một hồi,cuối cùng thì cũng thống nhất xong,Mặc Từ Nhan lên danh sách những thứ cần mua rồi thông thả đi ra ngoài

6h30

- Mọi thứ đã hoàn thành xong xuôi rồi! Giờ thì chỉ còn mưu kế là làm thế nào để Lạc Hy đến đây thôi

- Thì chỉ cần gọi cô ấy đến đây là xong

- Anh thật ngốc, phải thật đặc biệt thì mới gọi là bất ngờ chứ

Lần này thì lại thì thầm to nhỏ, nhưng trên môi Mạc Tử Nhan lúc này lại nhếch lên một cách quỷ quái

7h

Và thế là Lạc Hy của chúng ta đã bị mắc bẫy bởi trò lừa bịp từ cô bạn thân và anh chàng mình yêu

* Kết thúc hồi tưởng *

- Bạn với chả bè

- Thì cũng là tiểu nhân chỉ muốn giúp thôi mà

- Thôi được, trăm sẽ tha cho nhà người

Tiếng cười liên vang dội, Mạc Tử Nhan ngừng cười, than thở

- Bà thế là còn sượng, chứ như tôi nè, đâu có được lãng mạn vậy đâu

- Ý của em là anh không làm y chang như vậy để dành cho em bất ngờ chứ gì?

Mạc Tử Nhan run bần bật, từ từ xoay người lại, Bạch Thế Phong đã đứng ở đó từ bao giờ

- Anh... làm gì ở đây thế?

- Câu này phải để anh hỏi mới đúng. Có ai nghịch ngom như em không, bày trò đùa để lừa người khác một vố

- Không phải lỗi của em nhé, đi mà chỉ giáo bạn anh ấy, là anh nhờ em mà - Mạc Tử Nhan xù lông

- Ủ... cứ cho là vậy đi. Mà vừa nãy em nói gì nhi, bất ngờ? Được rồi vợ yêu quý, mau về nhà với anh, anh sẽ tạo cho em một bất ngờ nho nhỏ, à không, phải là lớn mới đúng - Bạch Thế Phong gian xảo

- Á..., em không về đâu, còn hai người nữa... mau cứu tôi...

Vậy là Mạc ti ti đã bị đưa đi không thương tiếc. Một Lạc Hy bật cười lắc đầu, xem ra hôm nay bạn cô phải chịu khổ rồi

- AAA, em không lên đâu, mau buông em ra! Chị Vi Hiền... huhu... giúp em

- Xin lỗi em nha... vụ này thì chắc chị không giúp được rồi - Bạch Vi Hiền vừa nói xong còn khuyến mãi thêm nụ cười tươi rói, cái vẫy tay thương tiếc và ánh mắt như muốn nói "" Bảo trọng ""

Bạch Thế Phong "" nhẹ nhàng "" đặt Mạc Tử Nhan xuống giường, bắt đầu kéo caravat xuống, hai chiếc cúc áo đã được anh cởi bỏ. Mạc Tử Nhan đen mặt, lắp bắp

- Em không muốn, đừng có làm vậy mà...

- Chẳng phải là em muốn bất ngờ sao

- Không phải là như anh nghĩ... với lại... em... em, bà cô em ghé thăm rồi, cho nên

- Vậy sao?

* gật đầu lia lịa *

- Để anh kiểm tra xem

Bạch Thế Phong kéo quần cô xuống, Mạc Tử Nhan càng sợ hãi hơn, cố gắng ngăn cản... nhưng bất thành

À vâng... và đêm hôm đó xảy ra trận kịch liệt, như thế nào thì biết rồi đấy ^^

Sáng hôm sau, Mạc Tử Nhan ngủ dậy với tình trạng hai mắt thâm quầng, đầu tóc bù xù, cả phần cổ cơ hồ còn lộ ra vết xanh tím, cô mệt mỏi bước xuống giường để đi làm vệ sinh

- Chào buổi sáng em gái, ngồi đi

Mạc Tử Nhan mỉm cười,sáng nào việc đầu tiên cô đi xuống bếp là cũng được nhìn thấy Bạch Vi Hiên đứng đó tươi cười nói câu "" Chào buổi sáng "" với cô

- Hôm nay có cháo cá hồi ngon lắm đấy nhé,nhớ ăn thật nhiều vào đó nghe không?

- Dạ chị

Tô cháo vừa mức lên,bốc mùi thơm ngào ngạt khiến Mạc Tử Nhan tấm tắc

- Thơm quá!!

- Đương nhiên rồi,chính tay chị nấu đấy - Bạch Vi Hiên tự hào

Mạc Tử Nhan xúc một miếng đưa lên miệng,ngay lập tức vô cùng khó chịu,chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh nôn thốc

- Tử Nhan,không sao cả chứ?

- Em không sao,chắc tại hôm qua ăn trứng cái gì nên giờ đau bụng cũng nên

- Chị nghĩ nên đi khám xem sao - Bạch Vi Hiên chắc nịch,như ngờ ra được điều gì đó

- Khám? Không đến mức tệ vậy đâu chị - Mạc Tử Nhan xua tay

- Mau lên nhà chuẩn bị,chị cho em năm phút,nhất định phải đi khám không thì bệnh nặng chết dờ - Bạch Vi Hiên dùng hết sức bắt cô đi lên lầu trên

- Bác sĩ,tình hình em tôi thế nào?

- Không sao hết,vô cùng bình thường..

- Vậy à,may quá - Bạch Vi Hiên thở phào nhưng trong mắt lại ẩn chứa nỗi thất vọng

- Em bảo là không sao rồi mà

- Nhưng còn một việc nữa tôi phải thông báo với hai vị - Bác sĩ nói

- Việc gì?

- Chúc mừng cô,cô có thai được hai tháng rồi

Bạch Vi Hiên cùng Mạc Tử Nhan trở mắt nhìn nhau,Bạch Vi Hiên lập tức đứng dậy cười lớn,vô cùng vui mừng

- Chị biết ngay mà! Haha,vậy là có tiểu bảo bảo rồi nhé!

- Tiểu bảo bảo?

- Phải đó!

Mạc Tử Nhan như không tin vào tai mình,tâm trạng nhất thời trở nên hỗn loạn,đầu cô liền ong lên

- Bác sĩ...chuyện này...là thật sao?

Sau khi bác sĩ gật đầu,còn đưa tấm hình siêu âm cho cô,Mạc Tử Nhan liền cảm thấy như mình là người hạnh phúc nhất vậy...

Cô...được làm mẹ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Có Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Hải đường trở lại

Cô...được làm mẹ rồi!Mạc Tử Nhan vui sướng khôn xiết,hiện tại việc đầu tiên mà cô muốn làm bây giờ là nhanh chóng đi báo cho Bạch Thế Phong anh

biết tin vui này

Nghe Mạc Từ Nhan nói như vậy, Bạch Vi Hiền cũng đồng tình, hai người dự định sẽ cùng nhau đi thẳng một mạch đến công ty, nhưng đang giữa chừng thì đạo diễn Lâm có gọi đến cho Vi Hiền, nói rằng hôm nay cô người mẫu tạp chí có buổi chụp hình nhưng do bị bệnh nên đã xin nghỉ nên cần nhờ Bạch Vi Hiền đến đóng thế. Ban đầu Bạch Vi Hiền khá giận dữ nhưng sau khi nghe ông ta van nài thì lại mềm lòng, vậy là không thể cùng cô tới được công ty với Mạc Từ Nhan

- Không sao hết mà chị, em có thể tự mình tới đó được

- Nhớ cẩn thận nha!

Sau khi Bạch Vi Hiền đi tới chỗ làm, Mạc Từ Nhan cũng đi tới công ty của Bạch Thế Phong

- Thiếu phu nhân, người tới có việc gì không ạ? - Cô tiếp tân kính cẩn

- A, gọi tôi là Từ Nhan là được rồi. Mà còn nữa... tôi đến đây là muốn gặp chồng tôi

Bất giác, cô nhân viên chợt trở nên lúng túng không biết phải nói sao, còn can ngăn cô đừng có đi lên đó

- Cô sao thế? Tôi chỉ lên gặp anh ấy một chút thôi mà

- Dạ... nhưng chủ tịch đang có cuộc họp khẩn cấp, cho nên...

- Vậy thì tôi sẽ ngồi đợi

- Ừm... phu nhân à... hay là người nên về nhà, bởi vì chủ tịch không biết khi nào mới họp xong...

- Cô hay nhì, tôi bảo là ngồi đợi anh ấy ra, cô có gì mà phải làm quá lên rồi xua đuổi tôi như thế?!

Cô nhân viên liền im bặt, đây cũng là lần đầu tiên cô cáu giận với người ngoài. Mạc Từ Nhan biết mình hơi quá, liền xin lỗi rồi dùng thang máy đích thân đi lên trên gặp anh

- Này, có chuyện gì mà cô ta quát cô ghê thế? - nv1

- Đúng đấy, đúng đấy! - Nv2,3,4...

- Haizz, các cô có còn nhớ vài phút trước đó cũng có một cô gái xinh đẹp tới tìm chủ tịch không?

- Nhớ chứ - Nv2,3

- Làm ở đây nhiều năm rồi, hôm nay vừa gặp cô gái đó là tôi liền ngơ ra ngay

- Là sao?

- Thì... trước đó chủ tịch cũng đã từng yêu một cô gái, nhưng sau đó nghe nói cô ta không biết vì sao mà lại bỏ trốn, nghe nói tên là Hải Đường gì đó. Cô ta đẹp lắm! Mà hình như tôi có nhìn qua cô ta mấy lần rồi, để rồi hôm nay khi gặp cô gái kia, tôi cảm giác có cái gì đó giống hệt

- Vậy có khi nào là tình cũ của chủ tịch không? - Nv4

- Có thể lắm nha, phen này vị thiếu phu nhân mới cũng khổ rồi

Mạc Từ Nhan hồi hộp đứng trước cửa phòng làm việc của Bạch Thế Phong, phải một hồi rất lâu sau đó cô mới dám gõ cửa

Cạch...

- A... Phong...

- Từ Nhan, em làm gì ở đây thế?

- Em... có việc muốn nói với anh

- Để về nhà có được không, giờ anh có việc phải gặp khách hàng lớn rồi, xin lỗi em nhé

Bạch Thế Phong không để cô nói gì thêm nữa, thờ dài rồi cũng chịu quay về nhà

Có lẽ là chưa có cơ hội để nói, nhưng không sao, chắc chắn sau khi về nhà cô sẽ lập tức nói tin vui này cho anh biết

- Thế nào rồi Từ Nhan, phản ứng của thằng nhóc đó ra sao? - Bạch Vi Hiền chống tay lên cằm, cười vui vẻ
- Em chưa có nói cho anh biết
- What? Chị tưởng em đến công ty mà?
- Em có đến rồi, nhưng anh ấy bận nên...

Bạch Vi Hiền đập bàn, hét toáng lên

- CÁI THẲNG NGỐC NÀY, VỢ NÓ NÓI MÀ NÓ LẠI KHÔNG CHỊU NGHE, CHỈ BIẾT ĐẾN CÔNG VIỆC, PHEN NÀY VỀ BIẾT TAY CHỊ
- Thôi mà chị, việc con con thôi mà, và lại lát anh ấy về em sẽ nói
- Vậy cũng được

7h30

Bạch Thế Phong vừa ở công ty trở về, anh mệt mỏi ngồi xuống ghế, cùng lúc đó Mạc Từ Nhan từ trong bếp chạy ra

- Anh về rồi sao?
- Ừ
- Em...chúng ta nói chuyện chút được chứ?
- Anh đang mệt, có gì để mai nói được không, giờ anh đi tắm đây, nói với Vi Hiền là anh không ăn tối

Bạch Thế Phong nhàn nhạt nói, chính lúc đó làm Mạc Từ Nhan có cảm giác như anh đang muốn trốn tránh cô

- Vậy cũng được...anh mau đi nghỉ đi - Mạc Từ Nhan gượng cười

"" Vậy là lại không có cơ hội để nói rồi ""

1 tuần sau

- Sao? Bà có thai hả? - Mộc Lạc Hy kinh ngạc, vội vã uống một ngụm nước lấy lại tinh thần
- Thật không thể tin được, trong khi tôi và Mạc Từ mới chỉ quen nhau được một tuần, vậy mà giờ bà đã có thai rồi, thật là...Mà chắc ông chồng bà cũng biết rồi đúng không? Sao, nói đi, anh ta thấy thế nào hả?
- Tôi...chưa có nói cho anh biết gì hết
- What the...sao lại thế?
- Thì...làm gì có cơ hội đâu cơ chứ
- Trời đất ơi bà cũng thật là, không có lúc này thì sẽ có lúc khác, không phải hay sao? - Mộc Lạc Hy lên tiếng than
- Nhưng...tôi có cảm giác anh ấy dường như đang trốn tránh không muốn gặp mặt tôi... - Giọng Mạc Từ Nhan nhỏ dần

Mộc Lạc Hy thờ dài, cứ như đang tiếc thay cho cô bạn. Mạc Từ Nhan suốt buổi không uống nổi một ngụm nước, chỉ thuận tay khuấy khuấy nó lên. Mộc Lạc Hy đang chán, bèn nảy ra ý định dẫn Mạc Từ Nhan đi mua sắm đồ mới cho đứa bé

TTTTT

Nơi đây lúc nào cũng là tâm điểm vui chơi xả hơi những lúc thư giãn. Mạc Từ Nhan mọi hôm sẽ náo nức là thế, nhưng hôm nay tâm trạng lại có chút chuyển biến nên dường như mấy nơi đông đúc ồn ào thế này thật sự là không muốn tới

- Nào nào, mau nhanh lên
- Được rồi mà...

Mộc Lạc Hy kéo cô đi hết chỗ này đến chỗ khác như không biết mệt, à phải rồi, với người đang mang thai như cô thì mệt cũng là đúng...

- Từ Nhan...

- Sao thế?

- Kìa...có phải là...Bạch Thế Phong không?

- Sao cơ? - Mạc Từ Nhan tròn mắt,nhìn về phía mà Mộc Lạc Hy đang chỉ

Đầu óc cô như vỡ choang một tiếng,là...Thế Phong....anh ấy...đang đi với người con gái khác sao?

- Lạc Hy...tôi...chúng ta...mau về thôi,tôi không muốn ở đây một chút nào

- Ừ...

11h

Bạch Thế Phong đang trong tình trạng say khướt,anh ngồi xuống đất,cứ nửa mê nửa tỉnh không rõ.Mạc Từ Nhan vô cùng lo lắng,cô đứng sức đỡ anh dậy.Nhưng...nước mắt cô chợt rơi,tim cô đau bởi những điều mà anh nói

- Đường nhi,cuối cùng thì...em cũng trở lại bên anh rồi...em trở về rồi...anh yêu em,anh rất vui...

Hải Đường? Cô ấy...trở lại hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Sảy thai

- Đường nhi...em vĩnh viễn là của anh

Mạc Từ Nhan bịt miệng để cổ không phát ra tiếng khóc,vẫn gắng sức đưa anh lên phòng

Lúc này cả căn phòng toàn mùi rượu xộc thẳng vào mũi, Mạc Từ Nhan vừa khiêng được cả người Bạch Thế Phong xuống giường,liền chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn thốc

- Hức...hức...

Nước mắt như không thể giữ nổi nữa,liền thi nhau chảy xuống.Mạc Từ Nhan tìm tạm chỗ tựa lưng,vô thức nhìn về một phía

Phải rất lâu sau,cô mới có thể đứng dậy,cầm đại một chiếc áo khoác mỏng manh cùng cuốn sổ nhỏ trong ngăn kéo,lặng lẽ ra khỏi phòng

- Con à...cho dù có thế nào...mẹ cũng sẽ mãi bảo vệ cho con... - Mạc Từ Nhan nhẹ nhàng đặt tay lên bụng,xoa nhẹ

Cô giờ cuốn sổ,viết lên đó từng dòng chữ,trên môi liền nở lên một nụ cười chua chát

Thứ gì vốn đã không phải của mình...cho dù có được sở hữu,cũng sẽ chỉ là ảo mộng mà thôi...vĩnh viễn không thể nào chạm vào

Mạc Từ Nhan nhìn xung quanh căn phòng màu xanh da trời được trang trí thật đẹp,cô lại cười,nhưng là này là nụ cười chan chứa tình yêu thương

Căn phòng này là do chính tay cô tự sắp xếp,dành riêng cho tiểu bảo bảo của cô

- Nếu con là con gái,mẹ sẽ đặt tên cho con là Hàn Nhi nhé.Còn nếu con là con trai,vậy thì...tên của con sẽ là Hàn Dương,được không hả?

Mạc Từ Nhan cả đêm ngồi thủ thủ với đứa bé trong bụng cho đến sáng hôm sau

- Ừm..

Mạc Từ Nhan bật dậy,cười xòa

- Mẹ ngủ quên mất,chắc hôm qua con cũng mệt lắm phải không? Xin lỗi con nhé

Cô ra khỏi phòng,cẩn thận khóa cửa lại,rón rén trở về phòng cũ

Bây giờ mới là 5h30 sáng,mọi người trong nhà còn chưa dậy hết,Bạch Thế Phong cũng không ngoại lệ.Mạc Từ Nhan thở dài,lại nghĩ về chuyện hôm qua,cô tự trấn an bản thân mình,rồi mở tủ lấy đồ để đi tắm

Mạc Từ Nhan bấy lâu nay mang thai làm gì cũng rất cẩn thận,vì cô lo sợ rằng tiểu bảo bảo của cô sẽ xảy ra chuyện gì đó không may.Mà dạo gần đây cô cảm thấy cả người mệt mỏi,cứ nôn suốt,chắc hẳn là do cô không ăn uống đủ chất.Vậy được rồi,vì bé con,cô phải ăn thật nhiều mới được,như vậy bé con mới có thể khỏe mạnh

Mạc Từ Nhan vừa tâm xong cũng là lúc Bạch Thế Phong vừa thức giấc.Anh mệt mỏi nói

- Hôm qua anh uống hơi nhiều,mà...ai đưa anh về phòng thế?

- Là...chú bảo vệ,hôm qua em có nhờ chú ấy...

- Ừm...mà dạo này anh thấy em gầy đi đấy,phải nghe lời anh,ăn uống đầy đủ có biết không?

Giọng của Bạch Thế Phong có phần lo lắng,Mạc Từ Nhan chỉ gượng cười,như sức nhớ ra điều gì,cô ngồi xuống bên cạnh anh

- Em...có chuyện muốn nói...

- Được,em nói...đi...

Rrrrrr.....rrrrrrrr

- Alo?

“... “

- Sao? Được rồi,tôi sẽ tới liền

Bạch Thế Phong vội vã đẩy nhẹ Mạc Từ Nhan ra xa,nhanh chóng mặc quần áo,VSCN rồi đi vội

- Khoan...anh định đi đâu thế? Có chuyện gì sao?

Bạch Thế Phong chẳng nói chẳng rằng,đã vội vàng lái xe đi mất

- Từ Nhan,có chuyện gì thế? Mới sáng sớm mà thằng đó nó đi đâu? - Bạch Vi Hiền tò mò hỏi

- Em cũng không biết nữa

- Anh về rồi...sao?

Mạc Từ Nhan vừa chạy ra tới cửa,ngay lập tức liền sững sốt,cô loạng choạng,tóu nỏi không còn sức để đứng vững được nữa

Hải Đường...cô thực sự trở lại rồi!

- Mau đưa cô ấy lên phòng cho tôi

- Thế Phong,được rồi,em không sao mà.Anh không cần phải làm quá lên như vậy,em có thể trở về nhà cũ ở được rồi - Hải Đường nhỏ nhẹ,thi thoảng lại liếc nhìn Mạc Từ Nhan,trong ánh mắt có hiện lên tia đắc ý

- Không được,em đang không được khỏe,nghe lời anh,em phải ở lại đây

- Nhưng còn vợ anh thì sao,em chỉ sợ cô ấy sẽ hiểu lầm hai chúng ta

- Không sao,Từ Nhan cô ấy là người hiểu chuyện mà Đường nhi,đúng không?

- Ừm...không sao đâu a...

Cổ họng cô nghẹn ứ,từng lời phát ra vô cùng khó khăn,anh ấy...chỉ gọi cô bằng tên...còn với Hải Đường thì...

Mạc Từ Nhan bậm môi,khó nhọc đứng dậy,đến đi lại còn khó khăn,thử hỏi sau này sẽ còn ra sao nữa đây?

Từ ngày Hải Đường về đây,Bạch Thế Phong lúc nào cũng túc trực bên cạnh,lo lắng chăm sóc,còn có thể bí cả công việc để có thể ở bên cô ta...khi Bạch Vi Hiền hỏi thì chỉ lấy cớ là Hải Đường không được khỏe

Còn Mạc Tử Nhan thì dạo này thân thể bị suy nhược, có đi khám thai vài lần, lần nào cũng bị bác sĩ mắng rằng tại sao đang mang thai lại không ăn uống đầy đủ, rồi còn kê cho cô mấy đơn thuốc, dặn dò phải ăn uống cẩn thận và bảo vệ sức khỏe của mình, nếu không sẽ bị suy thai

Mạc Tử Nhan cũng rất biết nghe lời, ăn uống ngày ba bữa, uống thuốc đầy đủ, chịu khó nghỉ ngơi, chẳng mấy chốc cũng đã lên cân, nhìn phổng phao rất đáng yêu

Nhưng...

Mỗi ngày ăn cơm, cô chẳng thể nào nuốt nổi một miếng, cả phòng ăn trống vắng, chỉ có một mình cô. Bạch Vi Hiền dạo gần đây rất bận, không có thời gian ở bên cạnh chăm sóc cho cô. Còn Bạch Thế Phong... giờ đây dường như trong tâm trí anh chỉ có một mình Hải Đường. Mạc Tử Nhan mỗi lần đi qua phòng của Hải Đường đều nghe thấy những tiếng cười nói vui vẻ, lúc đó cô chỉ biết ngậm đắng mà đi về phòng ngủ

Bây giờ, trên chiếc giường kingsize lớn, cô chỉ còn biết cô đơn, cố gắng nhắm mắt lại, nhưng vẫn không sao ngủ nổi. Vì bình thường bên cạnh cô đều có hơi ấm của anh làm điểm tựa, bây giờ... chỉ còn là một mảng lạnh ngắt...

Mỗi lúc như vậy, Mạc Tử Nhan thường giờ cuộn sổ ra viết, nước mắt cứ tuôn rơi, làm nhoè đi dòng chữ

Hôm nay đã tròn 4 tuần kể từ ngày Hải Đường ở lại, bụng của Mạc Tử Nhan cũng mỗi ngày một to, giờ cũng đã tròn ba tháng mang thai, nhưng mới chỉ là nhô lên, cho nên vẫn chẳng ai may mắn phát hiện, ngoại trừ Bạch Vi Hiền

- Tử Nhan, lâu rồi mới gặp lại a

Hải Đường vẫy tay với cô, Mạc Tử Nhan lúc này đang ngồi ngoài vườn thong thả đọc sách, nhìn thấy Hải Đường lại không thấy có một chút thiện cảm nào với cô ta. Hải Đường cô ta vẫn vậy, vẫn giữ nguyên bộ dạng trong sáng thuần khiết đó

- Cô sao rồi?

- Tôi khoẻ, cũng nhờ có mọi người quan tâm giúp đỡ, mà này Tử Nhan... tôi... có chuyện này muốn xin phép cô

- Xin phép tôi? Cô đừng có xem tôi như mẹ thiên hạ thế - Mạc Tử Nhan cười khẩy

- Tôi biết là thời gian qua cô phải chịu khổ nhiều rồi, cũng là tại tôi hết... cho nên... giờ tôi muốn xin lỗi cô, giờ tôi đã quay trở lại, cô cũng có thể giải thoát được rồi

- Cô nói gì tôi không hiểu?

- Ý của tôi là, giờ tôi đã trở về, cô cũng hết phận sự làm vợ, cũng nên ly hôn với Thế Phong, chẳng phải trước giờ cô không ưa anh ta hay sao?

- CÁI GÌ?

Mạc Tử Nhan thật sự nổi đóa, bụng dạ của người đàn bà này cũng thật hẹp hòi

- Cô cũng thật ích kỷ, cô nói đi, vì sao tôi phải ly hôn với anh ấy chứ?

Hải Đường thấy bộ dạng tức giận của Mạc Tử Nhan như vậy, Hừ, dám phản bác cô, được lắm

- Nói cho Mạc Tiểu thư đây biết, sở dĩ Phong đưa tôi về đây là có chủ ý

Mạc Tử Nhan nhíu mày

- À... chắc là sáng thứ hai ngày hôm đó, Thế Phong cũng đã nghe điện thoại đúng không?

- Thì sao?

- Cô đúng thật là ngốc mà, sao Phong lại có thể lấy cô làm vợ nhỉ? Tình nhân thì không tốt hơn há? - Giọng nói của Hải Đường đầy châm biếm

- Cô...

- Tôi - Hải Đường, nhị tiểu thư của Hải gia, đang mang trong mình cốt nhục của Bạch Thế Phong chồng cô

Mạc Tử Nhan ngồi thụp xuống, thần thờ, không tin vào tai mình... Hải Đường... cô ta mang thai?

- Sao, bắt ngờ chưa? Chắc sốc lắm chứ gì, nói cho cô hay, tôi về đây là để đoạt lại thứ vốn thuộc về tôi, từ cô

- Cô...

- Mạc Tử Nhan à, là do trước đây tôi ngu ngốc nên mới để vuột mất miếng mồi béo bở như vậy, lại đi nhường cho cô một con người hoàn hảo xuất

chúng.Nhưng không sao,tôi trở về rồi,nên giờ anh ấy là của tôi!

Hải Đường lạnh giọng,bắt đầu đi quanh quẩn,miệng không ngừng kể lại mọi thứ.Mạc Tử Nhan chỉ biết nín thinh,đến lúc này mới biết cô đúng thật là một đứa vô dụng...

- Hay không hả? Mạc tiểu thư,chắc hẳn nếm mùi phản bội hay ho lắm đúng không?

- Đồ đê tiện

CHÁT

Mạc Tử Nhan thẳng tay cho Hải Đường một bạt tai,nước mắt đồng thời cũng rơi xuống.Hải Đường hơi choáng,nhưng cũng giờ tay tặc lại

CHÁT

- Đừng có hòng giờ trò với tôi cô nghe gì chưa?

"" Tử Nhan,em đâu rồi? ""

- Bạch Thế Phong?

Hải Đường cười lạnh nhìn cô,rồi chạy về phía cái bàn,bụng cũng theo đó mà đập mạnh vào thành,máu từ dưới chảy xuống.Hải Đường đau đón ôm bụng,máu nhỏ đỏ thẫm cả chiếc váy,cô ta hét âm lên

- AAA...con tôi...

- ĐƯỜNG NHI...

Bạch Thế Phong vừa chạy vào,đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt,Đường nhi của anh...

- Phong...cứu em...cả con của chúng ta nữa... - Hải Đường gào khóc

- Nói,ai đã làm chuyện này

- Là...là...hức hức...

Bạch Thế Phong nhìn theo phía hướng chỉ tay của Hải Đường,dừng lại trên người Mạc Tử Nhan

- Tử Nhan...tôi đã xin lỗi cô,còn quý xuống dưới chân của cô...cô đã không tha thứ,lại còn cố tình đẩy tôi...con của tôi,giờ bị cô hại chết...

- Không...Phong,không phải em,em không có làm

- CÔ IM MIỆNG CHO TÔI

CHÁT

Bên má trái truyền tới cảm giác nóng bừng,Mạc Tử Nhan nằm sấp xuống,choáng váng,khoé mắt còn rỉ ra máu,giờ đây cô chỉ còn biết im lặng mà chịu đựng

- Uống công tôi tin tưởng cô,tại sao cô lại hại chết con của tôi,hả? Cô nói đi

Bạch Thế Phong như một con thú cuồng bạo,ra sức lay người Mạc Tử Nhan,hét lớn vào mặt cô

Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng

Bạch Thế Phong hất mạnh cô ra,nhanh chóng bế Hải Đường đi ra ngoài

- Từ nay về sau đừng có để cho tôi nhìn thấy cái bản mặt chán ghét của cô,cô nghe rõ chưa?

Đau...đau lắm...có mấy ai hiểu được?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chúng ta ly hôn đi

- Em không có làm gì hết...

Mạc Từ Nhan như người mất hồn, cứ vô thức gọi tên của Bạch Thế Phong..

Có đau không khi mà người mình yêu không hề tin tưởng mình?

Đau lắm chứ...

Vì

Nước mắt chảy ngược là nước mắt đau

Nụ cười đến sau là nụ cười hạnh phúc

Người hay cười là người hay khóc

Nhủ lòng đừng khóc nhưng nước mắt vẫn rơi

Ai cũng dễ dàng nhìn thấy em cười

Nhưng..

Chưa có ai im lặng đến bên em và nói với em rằng: "" Đừng cố chịu đựng nữa...đau lắm đấy! ""

Trước khi gặp anh, em đã từng rất sợ chuyện tình cảm, sợ những tan vỡ lại đến, lại đổ lên đầu em

Không phải em không cố gắng, mà những cố gắng của em dường như chỉ được đáp trả lại bằng những thất vọng đau thương...

Và lần này...chính anh đã khiến hy vọng của em hoàn toàn chết rũ

Em mệt mỏi, em cô đơn...nhưng ai thấu?

Nhìn anh vui với ai tìm em như thất lại, nhưng em chỉ im lặng...

Bởi

Anh vui em cũng sẽ vui

Khi anh buồn em cũng sẽ buồn

Anh đau em cũng sẽ đau

Và

Khi anh tức giận...em cảm thấy bản thân mình thật có lỗi...có lỗi vì đã không giúp được gì cho anh

Cho nên...

Em chọn cách ra đi, để anh không cần phải luyến tiếc gì tới em nữa

Lỗi là do em, do em quá ngu ngốc

Em không trách anh, không trách cái tát mà anh cho em. Em sẽ coi nó như dấu ấn cho một cuộc tình tan vỡ, là tại em không biết vun đắp, để rồi phải như ngày hôm nay....

Chắc là em có hơi mùi mẫn phải không anh? Thứ lỗi cho em nhé, bởi em là con gái anh à...

Những ngày tháng bên anh, được anh quan tâm chăm sóc, em hạnh phúc lắm

Em biết anh ghét em, nhưng nếu anh đọc được bức thư này, hãy đọc hết, anh nhé...

Mấy ngày qua anh không về, trong lúc đó em đã làm đơn ly hôn, em đã nhờ chị Vi Hiền đặt ở trên bàn ấy, em đã kí rồi... chúng ta ly hôn đi, như vậy anh mới có thể có được hạnh phúc thật sự bên người mà anh yêu

Đã đến lúc em cũng nên dừng bút, đi thật xa nơi đây, đặt chân tới một chân trời mới

Nghe lời em, sống thật tốt, quan tâm tới cô ấy thật nhiều... em mong rằng anh sẽ tha thứ cho em..

Chúc anh hạnh phúc

Bạch Thế Phong đen mặt, ly hôn sao?

Anh nắm chặt tờ giấy, vò nát nó, thẳng tay ném vào thùng rác không thương tiếc

- Bạch Vi Hiền, chị nói em biết, Mạc Từ Nhan cô ấy đã đi đâu rồi hả?

- Không biết - Bạch Vi Hiền nhàn nhạt nói, dường như chẳng muốn quan tâm

- Chị... NÓI EM NGHE CÔ TA ĐÃ ĐI ĐÂU? - Bạch Thế Phong tức giận, nắm lấy tay Bạch Vi Hiền giằng lại

Bạch Vi Hiền nhìn Bạch Thế Phong một cách khinh bỉ, cô rút tay lại, lẳng lặng làm tiếp công việc của mình

- Chị dám..

- Tôi không quan tâm, giờ thì mời cậu ra khỏi phòng tôi ngay lập tức!

Bạch Thế Phong đành bất lực, sức nhớ ra còn có Mộc Lạc Hy, ngoài Bạch Vi Hiền ra thì cô ta cũng là người thân thiết với Mạc Từ Nhan nhất

Bạch Thế Phong lập tức lái xe đến Mộc gia

- Lạc Hy con gái, có người muốn tìm con này ~ - Mộc Phu nhân cười hóm hờ

- Đợi con chút

Mộc Lạc Hy vừa bước xuống bậc cầu thang cuối cùng, đã vô cùng tức giận nhìn con người trước mắt, định xoay người đi lên nhà, nhưng lại bị một bàn tay giữ lại

- Anh muốn gì?

- Tôi muốn hỏi Từ Nhan đang ở đâu?

- Từ Nhan? Giờ mới chịu suy nghĩ đến cô ấy à? Xin lỗi nhưng tôi không thích tiết lộ thông tin cho người lạ nghe, nhất là về bạn thân tôi với cái hạng người như anh, về đi, không tiễn!

- Khoan đã, mau nói cho tôi biết

- Anh sốt sắng cái gì, Từ Nhan bây giờ đâu còn là vợ anh nữa, vợ anh là cái cô tiểu thư yếu đuối dễ thương tên Hải Đường kia kia, mau về mà lo lắng cho cô ta

- Đây...

- ANH THÔI NGAY ĐI NHÉ, ANH NGHĨ MÌNH CAO QUÝ LẮM À, MAU CÚT ĐI, LÀM NGƯỜI KHÁC TỒN THƯƠNG CHẮC ANH HẢ HỀ LẮM NHỈ? ĐI NGAY VÀ LUÔN!

Mộc Lạc Hy nổi máu, giận tới nỗi muốn xông vào giết chết cái tên khốn kiếp này

- Cô đứng lại, nếu không kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra thì đừng trách tôi nặng tay

- Mặc kệ anh, có nằm mơ tôi cũng sẽ không hé răng đâu, chỉ tổ bẩn mồm, giờ thì mời anh đi cho

Bạch Thế Phong hôm nay cũng không đến công ty làm việc, từ sau vụ Hải Đường bị tẩy chay anh đã vô cùng mệt mỏi, giờ lại hay tin Mạc Từ Nhan đã rời đi. Hiện giờ anh đang vô cùng khó xử

Suốt 3 ngày ở bên Hải Đường, anh đã cứ luôn nghĩ về cách đối xử với Mạc Từ Nhan, lại khiến anh có chút hối hận

Cạch

- Đường nhĩ?

- Phong,anh sao thế,mấy ngày nay em thấy anh cứ như người mất hồn vậy - Hải Đường lo lắng hỏi

- À,không sao - Bạch Thế Phong day day trán

- Hay để em đi lấy nước cho anh nhé

- Khỏi đi,mà sao em không nghỉ ngơi còn ra đây làm gì?

- Tại...em chán quá thôi - Hải Đường cười gượng

- Em cũng nên về phòng đi

Hải Đường ngoan ngoãn gật đầu,biểu cảm trông rất buồn cười,chính điều này lại làm cho Bạch Thế Phong chợt nhớ tới cô

"" - Phong,em yêu anh! ""

"" Chúng ta ly hôn đi ""

Bạch Thế Phong lắc đầu,cố gắng gạt bỏ đi mấy hình ảnh đó

- Anh sao thế?

- Không

Hải Đường cũng không hỏi thêm gì nữa,cô đi ra ngoài,thay vào đó là khuôn mặt vô cùng nham hiểm

- Tôi sẽ không để cho anh ấy còn phải vắn vương cô thêm nữa,không bao giờ,anh ấy vĩnh viễn là của tôi!

6h tối

- Vi Hiền,mau nói cho em biết,thực ra cô ấy đã đi đâu,tại sao lại bỏ đi? Còn đòi kí đơn ly hôn nữa

Bạch Vi Hiền vừa nghe xong,lập tức đứng dậy,như không kìm nổi nữa,cô hét lên

- CÒN HỎI SAO? EM CŨNG MẶT DÀY NHỈ? ĐÁNH CON BÉ XONG CÒN CHÙI RỬA NÓ THẬM TỆ,EM KHÔNG THẤY MÌNH QUÁ ĐÁNG À? PHẢI RỒI,VÌ CON BÉ VỐN DĨ ĐÂU PHẢI NGƯỜI MÀ EM YÊU,MÀ LÀ HẢI ĐƯỜNG KÌA,CÔ TA NHƯ THẦN NHƯ PHẬT ĐỂ CHO EM YÊU MỘT CÁCH MÙ QUÁNG ĐỂ RỒI HÔM NAY TẤT CẢ MỌI TỘI LỖI ĐỀU DO CON BÉ TỰ NHAN PHẢI GÁNH CHỊU.EM CÓ CÒN LÀ CON NGƯỜI KHÔNG,HẢ,HẢ....

- Còn nữa...con bé nó...nó đang có thai,có thai đó em nghe không? Nó đang mang trong mình cốt nhục của em..

- Cô ấy có thai sao? - Bạch Thế Phong thần thờ nó phải,không tin vào tai mình

- Đến giờ em mới biết sao? Cũng đúng,em đâu có cho con bé cơ hội để nói chứ. Trong khi đáng ra nó phải được chồng mình chăm sóc yêu thương thì đang này phải nhẫn nhịn,nhìn chồng mình đang vui vẻ bên người đàn bà khác,nó đã âm thầm chịu đựng,hy sinh để em được hạnh phúc,nhưng ai hiểu đây? Ly hôn đi,cho con bé có một đường giải thoát,để con bé đi,cũng chính là điều đúng đắn...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Em, Cô Vợ Ngốc Của Tôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.